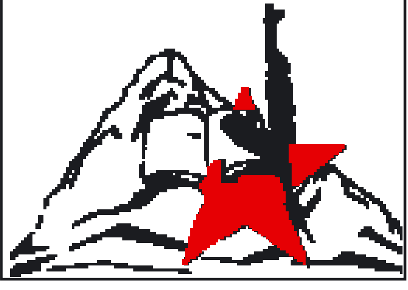

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 21 / Sayı: 249 / Eylül 2002

BARIŞ EN GÜÇLÜ İNSANLIK ARAYIŞIDIR

1 Eylül sürecinin beşinci yılı
ONURLU VE DEMOKRATİK BARIŞI GERÇEKLEŞTİRME YILI OLACAKTIR

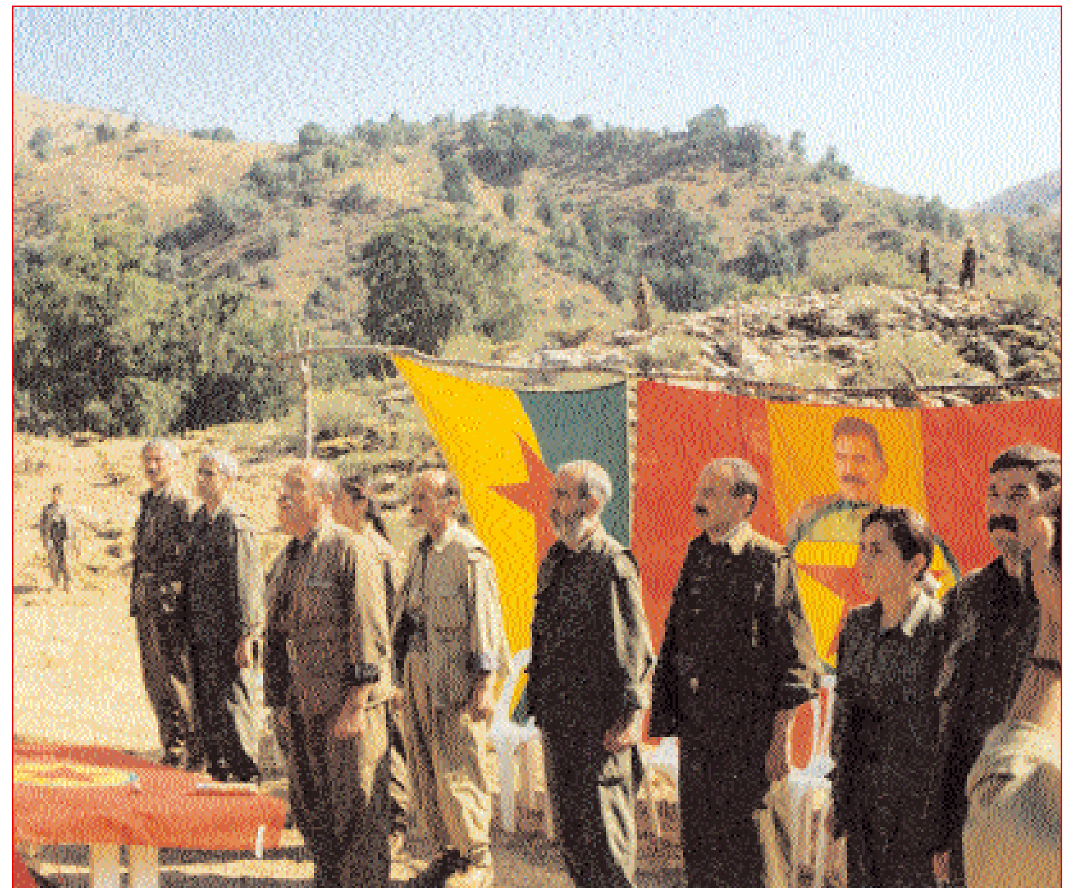
● "Siyaseten bir dünya barışının sürekli var edilmesinin, demokratik bir sistem temelinde demokratik toplum ve devletin yaratılmasından geçtiği açıktır. Demokratik siyaseti geliştirerek demokratik değişim ve yeniden yapılanmayı başarmak, demokratik uygarlık çağında ilerlemek, demokratik ölçülerde bir uluslararası sistem ortaya çıkarmak barışı kazanarak korumak ve insanlık için güvence altına almak anlamına geliyor. Barış mücadelesi, bu yönüyle bir demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesidir. Demokratik siyaseti, demokratik düşünce ve yaşam tarzını geliştirme mücadelesi olan demokrasi mücadelesi, aynı zamanda barışı kazanma ve koruma mücadelesidir."

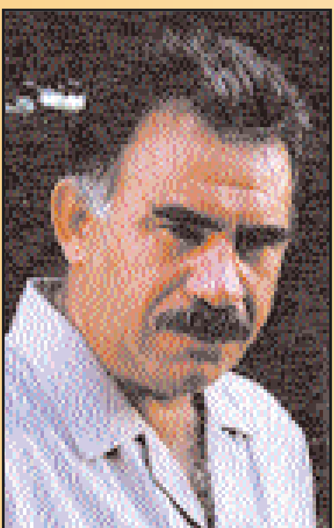
Serxwebûn'dan sayfa 2'de

YÖNETİM KURULU İKİNCİ TOPLANTIMIZ
TAKTİĞE ÖRGÜTE VE YÖNETİME DOĞRU KATILIM ÇAĞRISIDIR

● "Kongre Yönetim Kurulumuzun İkinci Toplantısı'nı 8-15 Eylül tarihleri arasında yaptık. Yönetim Kurulu Üyelerimizin yarısının katıldığı toplantımız güncel gelişmeleri, pratik çalışmalarımızı ve bunlarda başarılı olmak için gerekli olan örgütsel ve yönetimsel yetkinleşme sorunlarımızı gündemleştirip, yürüttüğü yoğun tartışmalarla önemli bir netleşmeyi, kararlaşmayı ve kendini yeniden planlamayı ortaya çıkardı. Böylelikle VIII. Kongremizi örgütsel ve yönetimsel açıdan tamamlayan, önümüze koyduğumuz pratik görevleri başarıyla yürütmemize fırsat ve imkan verecek örgüt ve yönetim gerçeğimizi ortaya çıkartan bir gerçekliği içerdi; kongre kararlarımızın ve planlamamızın pratikleşmesi için, örgütümüz ve yönetimimiz çok daha hazır, güçlü, bütünlüklü, başarıyı yaratacak tarz, üslup ve tempoyu yakalayan bir düzeye geldi."

KADEK Yönetim Kurulu Talimatı Sayfa 5'te

Önderlik savaşımı anlaşılmadan parti militanlığı gerçekleştirilemez

ABDULLAH ÖCALAN

Önderlik olayı; sürekli yenilmiş olanın, gelişmemiş, güçlenmemiş olanın anlaşılması ve giderilmesidir. Önderlik, yaşam savaşımında her gün yenilme yerine, artık başarı yoluna girmenin adıdır. Bunun sabrı, bunun iradesi ve yetkin kişiliğidir. Kendine hakim olmanın, kendini ayarlamanın, görüş sahibi yapmanın ve kendini irade gücü, yürütecek, denetleyecek güç haline getirmenin adıdır. Önderlik budur.

Hayat okulundan her gün öğrendim, inanılmaz hassasiyetler edindim, diyaloglarla yaşamaya anlam vermek istedim. Öğrenilmesi gerekeni öğrendikten sonra kendimi ölçtüm-biçtim, denedim sınadım ve her gün bu hayat okulunda kendimi güçlendirerek mezun ettim. Hemen her an, gerek düzen okulları, gerekse hayatın gerçek okullarından büyük başarılarla çıkmak benim tutkum oldu.

Sayfa 16'da

İçindekiler

Aydınlanma ve aydınlatma çalışmaları tarihsel bir sürece girerken taktiğe girerek cevap verelim
Demokratik Aydınlanma Birliği
11'de

Sorunların çözümü Türkiye'nin demokratikleşmesine bağlıdır
KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Osman ÖCALAN ile yapılan röportaj
14'te

Karanlıktaki şehir
Gerilla Anısı
22'de

Bir direniş üçlemesi
Şehit Mazlum, Doğan ve Ali arkadaşların anı yazıları
25'te

1 Eylül sürecinin beşinci yılı

ONURLU VE DEMOKRATİK BARIŞI GERÇEKLEŞTİRME YILI OLACAKTIR

Barış en başta gelen insanlık arayışıdır

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde, canlarını vererek 1 Eylül'ü barış günü haline getirenleri, tüm barış şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

Barış, savaşla bağlantılı bir kavramdır. İnsanlık tarihi, sınıflı toplum uygarlığı döneminde bir savaş tarihidir. Savaş, mülk edinme ve egemen olma mücadelesinin en keskin ve şiddetli biçimidir. Dolayısıyla tarih boyunca savaşa karşı hep bir barış arayışı varolmuş, barış mücadelesi savaşı ortadan kaldırmak, savaşın öngördüğü amaçları başka biçimlerde gerçekleştirmek ya da insanlığı farklı amaçlar uğrunda yaşar kılmak için her zaman insanlığın gündeminde yer etmiştir. Barış olgusu, savaşla bağlantılı olduğu ve temelde onun karşıtı olduğu için, barışın değerini en çok savaşanlar veya savaşı yaşayanlar bilirler. Savaşın yol açtığı yıkım ve tahribatı, acıyı yaşayanlar anlar, barışı en iyi tanımlar ve ona gerekli değeri biçerler. Özgürlük hareketi olarak savaşan bir güç olduğumuz, yabancı egemenlik ve sömürgecilik nedeniyle direnmek, bu direnişi en bilimsel ölçülerde, en duyarlı ve dikkatli yöntemlerle yürüterek bu düzeye çıkartmak zorunda bırakıldığımız için, barışı da biz daha iyi biliriz. Barışın anlamını, değerini ve insanlık için taşıdığı büyük yeri en iyi tanımlayan ve takdir eden durumundayız. Barışın geliştirici, yaşatıcı, biriktirici ve büyütücü gücünü en fazla bilenlerdeniz. Dolayısıyla hareket olarak 1 Eylül ile ifade edilen Dünya Barış Günü'nü sahiplenerek ona gerçek anlamını herkesten daha iyi yüklemek durumundayız.

Uluslararası planda bir barış gününün tespit edilerek benimsenmesi insanlığın barışa en çok ihtiyaç duyduğu, yaşamını en fazla tehlikede hissettiği bir ortamda gerçekleşmiştir. İnsanlık tarihinin, sınıflı toplum uygarlığı döneminde bir savaş tarihi olduğunu yukarıda ifade etmiştik. Bu tarihin en son halkası, savaşların en tahripkarı ve insanlığın geleceğini en çok tehdit edeni, kuşkusuz İkinci Dünya Savaşı idi. Öyleki İkinci Dünya Savaşı'nın sonu, neredeyse İslamiyet'in kıyamet diye tanımladığı ve insanlık için toptan bir son düzeyinde öngördüğü bir tehdit olarak nükleer silahları ve bunların kullanılacağı bir nükleer savaşı gündeme getirdi. İkinci Dünya Savaşı'nda elli milyon insanın öldüğü ifade ediliyor. Sadece Sovyetler Birliği bu savaştan bir biçimde çıkabilmek için yirmi milyon kayıp vermiştir. Bundan yirmi yıl öncesinde gerçekleşen Birinci Dünya Savaşı'ndaki toplam kayıp sayısı on sekiz-yirmi milyon olarak tanımlanıyor. 20. yüzyılın ilk yarısında sadece bu iki savaş sonucunda hayatını kaybeden insan sayısı yetmiş milyonu bulmuştur. Bununla birlikte savaşta yaralanıp sakat kalanlar, bir de bu savaşın uygarlığın en çok geliştiği sahalarda maddi açıdan ortaya çıkardığı tahribat dikkate alınırsa, insanlığa ne kadar acı yaşattığı rahatlıkla görülür.

İkinci Dünya Savaşı sonunda ulaşılan bir savaş düzeyi var; nükleer savaş olarak ifade edilen bu düzey, sadece şu veya bu düzeydeki tahribat ya da şu kadar insanın ölümü anlamına gelmiyor, tarih boyunca yarattığı bütün değerlerlerle birlikte bir canlı olarak insanlığın da yok edilme tehdidini ortaya çıkarıyor. Hatta sadece insanın değil, yerkürede varolan bütün canlılığın yok edilme tehlikesini içeriyor. İkinci Dünya Savaşı ile yaşanan tahribat ve acı düzeyi sonucunda karşı karşıya gelinen tehdit düzeyi böyledir. ***1 Eylül'ün Dünya Barış Günü*** olarak kabul edildiği ortam ve koşullar, böyle bir düzey içermektedir. İnsanlık bu kadar büyük bir acı yaşadığı, bu denli ciddi ve topyekün bir tehditle yüz yüze geldiği için, her zamankinden daha fazla bir dünya barışına ihtiyaç duymuş ve bu ihtiyaç, böyle bir günü ortaya çıkarmıştır. Sembolik de olsa, böyle bir günle savaşın tahribatlarını ve ulaşılan savaş düzeyinin insanlık için yarattığı tehdidi görmek ve bunu ortadan kaldıracak bir düşünce, davranış ve örgütlülük yaratarak bu temelde bir mücadele geliştirmek için böyle bir gün seçilmiştir.

"1 Eylül Dünya Barış Günü barış mücadelesinin herkesin gündemine sokulduğu ve savaş tehdidinin yakından görülerek ona karşı barış mücadelesinin önem ve büyüklüğünün hissedildiği, insanlıkla birlikte yerküredeki tüm yaşamın geleceğini güvence altına alma mücadelesinin daha duyarlı, örgütlü ve topyekün olarak verilmesine vesile olan bir gündür. Böyle bir vesile olması ve bu tür bir duyarlılığı geliştirmesi bakımından anlam ifade ediyor ve değer taşıyor."

Bu, elbette anlamlı ve yerinde olmuştur; fakat salt bir günle ifade edilen bir sembolle sınırlı kalmamak gerektiği açıktır. Sadece barışın gerekli olduğunu dile getirmek veya savaş tehdidinin insanlıkla beraber tüm canlılığı yok etme düzeyine ulaşmış olması nedeniyle barışın gerçekleşeceğini öne sürmekle barışın sağlanamayacağı açıktır. Dolayısıyla gerçek olan, bir barış mücadelesidir; dünya barışını yaratma, koruma ve sürdürme mücadelesidir. Elli yılı aşkın bir süredir insanlığın yaşadığı, gerçekte böyle bir mücadeledir. Bununla barışı kazanma ve koruma sağlanıyor. 1 Eylül Dünya Barış Günü barış mücadelesinin herkesin gündemine sokulduğu ve güncel olarak yaşanan savaşların yeniden değerlendirildiği, savaş tehdidinin yakından görülerek ona karşı barış mücadelesinin önem ve büyüklüğünün hissedildiği, insanlıkla birlikte yerküredeki tüm yaşamın geleceğini güvence altına alma mücadelesinin daha duyarlı, örgütlü ve topyekün olarak verilmesine vesile olan bir gündür. Böyle bir vesile olması ve bu tür bir duyarlılığı geliştirmesi bakımından anlam ifade ediyor ve değer taşıyor.

İnsanlığın barış ihtiyacı, savaşın yarattığı ağır tahribat ve acı ile ortaya çıkardığı topyekün yok edici tehdit, son elli yılı aşkın bir süre uluslararası düzeyde, dünya savaşı olarak nitelenen kapsamda bir savaşın ortaya çıkmasını engellemiştir. İnsanlık, bilimsel-teknik devrim sonucunda ulaşılan bilgi, eğitim ve duyarlılık düzeyiyle savaş tehlikesini daha iyi anladı. 20. yüzyılda ortaya çıkan dünya savaşlarının insanlığa kaybettirdiğini herkes iyi gördü. Barışın bu denli ihtiyaç haline gelerek barış gününün canlı tutulmasında, bununla birlikte barış mücadelesinin çok yönlü verilmesinde, böyle bir bilinçlenmenin payı vardır. Öte yandan mevcut durumda İkinci Dünya Savaşı gibi, insanlığa büyük acı ve tahribatlar yaşatan bir savaşı ortadan kaldıran büyük bir siyasi irade ve siyasi mücadele söz konusudur. Bunu da tanımlamak gerekir. Sovyetler Birliği'nin yirmi milyona yakın kayıp vermesi gerçeğinden hareketle savaşın durdurulmasında sosyalizmin büyük payı olduğu görülebilir. Faşizme karşı Sovyetler Birliği, ABD ve İngiltere öncülüğünde uluslararası bir demokrasi cephesi kuruldu. Bu siyasi ittifak, faşizmin saldırgan gücünü tüketti ve savaşı sona erdirdi. 20. yüzyıldaki iki dünya savaşından birincisini emperyalist paylaşım ve bölüşüm mücadelesi yaratırken ikincisini ise, dünyaya hükmetmek isteyen faşist saldırganlık ortaya çıkarmıştır. Bu kadar büyük bir savaşın ortaya çıkması, mülk edinme ve özel mülkiyette en merkezi duruma ulaşıp bunu bir dünya egemenliği haline getirme istemiyle bağlantılıydı. Savaşı bu ruh, bilinç ve siyaset yarattı. Savaşı boşa çıkartan, saldırganlığı ortadan kaldıran, barışın önünü açan da bu düzeydeki egemenliğe karşı bir biçimde ortak egemenlik olarak tanımlayacağımız demokratik cephe ve onun geliştirdiği siyaset oldu.

Demek ki faşist saldırganlığın durdurularak barışın kazanılmasında sosyalizmin düşünsel ve pratik mücadelesi önde geliyor, hatta belirleyicidir. Faşizmin yenilgisi temelinde kapitalizmin de kendisini düşünsel ve siyasal olarak restore etmesi, başta Avrupa olmak üzere birçok alanda demokratik eğilimlerin ve siyasetin gelişmesi bununla bağlantılıdır. Son elli yılı aşkın sürede yerel ve bölgesel düzeyde savaşlar olsa da, bir dünya savaşı düzeyinde ortaya çıkan ve insanlığı topyekün tehdit eden bir savaşın yaşanmamasının, böyle bir demokratik gelişmeye bağlı olduğunu görmemiz ve kabullenmemiz gereklidir. Demek ki savaşın ortadan kaldırılarak barışın sağlanması, siyasetin demokratikleştirilmesiyle yakından bağlantılıdır. Demokratik siyaset, devletin demokratikleştirilerek siyasi yapıya demokratik bir nitelik kazandırılması, savaşın ortadan kaldırılması ve barışın kazanılması anlamına geliyor. İnsanlık, demokratik siyasetle uygarlığı demokratikleştirme yönünde ilerledikçe, savaş tehdidinin ortadan kalkacağı ve barışın kazanılacağı açıktır. Bir düşünce akımı olarak mülkiyet hırsını ortadan kaldıran, adil, giderek eşit bir paylaşımı öngören, dünyayı herkes için yaşanılır; özgür, adil ve eşit yaşanılır kılmayı esas alan sosyalizmin, barışın tanımlanması ve gereğinin ortaya çıkartılması, korunması ve geliştirilmesi noktasında da belirleyici rolü vardır.

Demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesi barış mücadelesidir

Siyaseten bir dünya barışının sürekli var edilmesinin, demokratik bir sistem temelinde demokratik toplum ve devletin yaratılmasından geçtiği açıktır. Demokratik siyaseti geliştirerek demokratik değişim ve yeniden yapılanmayı başarmak, demokratik uygarlık çağında ilerlemek, demokratik ölçülerde bir uluslararası sistem ortaya çıkarmak barışı kazanarak korumak ve insanlık için güvence altına almak anlamına geliyor. Barış mücadelesi, bu yönüyle bir demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesidir. Demokratik siyaseti, demokratik düşünce ve yaşam tarzını geliştirme mücadelesi olan demokrasi mücadelesi, aynı zamanda barışı kazanma ve koruma mücadelesidir.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında gelişen ABD-Sovyet çatışması soğuk savaş dönemi olarak adlandırıldı. Soğuk savaş, bölgesel ve yerel düzeyde silahın kullanıldığı, ama dünya çapında ortak bir silah kullanımının engellenerek bunun yerine başta istihbarat olmak üzere, çok değişik yöntemler içeren keskin bir siyasi mücadelenin esas alındığı mücadele biçimi olarak tanımlanıyor. Farklı çevreler bu deyimde mutabık değil. Bu mücadele, savaştan kurtularak dünya barışını güvence altına almanın ve barışı uzun süreli kılmanın gerekli olduğu bir dönemde gelişen bir mücadele oldu. Dolayısıyla böyle olması, doğal ve anlaşılır bir durumdur. Binlerce yıllık savaş tarihinde, İkinci Dünya Savaşı gibi çok ağır tahribatları olan bir savaş yaşanmış, yine nükleer savaş tehdidi gibi insanlığı topyekün yok olmakla tehdit eden bir tehlike ortaya çıkmış olsa da, barışı kazanarak bütün dünyada kalıcılaştırmak birden bire ve kolay olmayacaktı. Nitekim öyle olmadı. Hala da öyle olmuş değil ve bugüne kadar bir barış mücadelesi son derece gerekli olduğu gibi, bugün de aynı düzeyde ve aynı duyarlılıkla geliştirilecek bir barış mücadelesi gereklidir.

ABD yönetimi, çok talihsiz bir biçimde 11 Eylül sürecini üçüncü dünya savaşının başlangıcı olarak ilan ederek bu durumu ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bu, tehlikeli bir ruh hali ve tehlikeli bir bilinç, aynı zamanda insanlık üzerinde topyekün savaş tehdidinin ne kadar canlı olduğunu gösteren bir durumdur. Dolayısıyla ciddiye alınmalıdır. Faşizmi yenerek İkinci Dünya Sa-

vaşı'nın sona erdirilmesinde önemli payı olan demokrasi cephesinde ABD de vardı, ama daha sonraki süreçte soğuk savaşın geliştirilmesinde ABD bir taraf olmuştur. Sosyalistler, her zaman soğuk savaş kışkırtıcısı ve yürütücüsünün ABD olduğunu söylediler. Kapitalistler ve bunlar içerisinde ABD yönetimleri ise her zaman Sovyetler Birliği'ni bundan sorumlu tutmaya çalıştılar. 11 Eylül ile birlikte gelişen süreci, bir üçüncü dünya savaşı olarak tanımlamak ve kendini öyle bir pozisyona koymak, ABD'yi bu bakımdan daha sorumlu kılıyor. Demek ki soğuk savaş kışkırtıcılığında ABD birinci plandaydı; kendisini savaş pozisyonundan çıkaramamışken 11 Eylül saldırıları gibi bir durumla karşı karşıya gelince, buna karşılık hemen yeni bir dünya savaşı ilan etti. 11 Eylül saldırısını dünya savaşı düzeyinde bir saldırı olarak algıladı ve ona karşı kendisini üçüncü dünya savaşını yürüten pozisyona soktu. Mevcut durumda ABD, böyle bir tanımlamaya giderek bunun siyasi ve askeri ittifaklarını geliştirmeye, böyle bir gerginliği dünya üzerinde hakim kılmaya çalışıyor. Bu, olumsuz bir durumdur ve ABD'nin gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor. Bu, aynı zamanda kapitalizmin 20. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkardığı demokrasinin ne kadar dar, özgürlük ve adaletten yoksun olduğunu veya sınırlı oranda barındırdığını ne kadar çok şiddet, egemenlik ve tahakküm içerdiğini ifade ediyor. Dünyada aslında herkesin çokça yaşadığı saldırıların benzeri bir saldırıyla karşılaşınca hemen bir dünya savaşı ilanına girişmesi, ABD'nin dünya egemeni olma politikasının dışa vurumudur.

Günümüzde dünyanın ne kadar ağır bir saldırı tehdidi ile karşı karşıya olduğunu görmek gerekir. Bu savaş tehdidinin de elbette insanlığı yok etmeyi hedeflediği açıktır. Bu bakımdan basit, duyarsız veya sığ yaklaşılamaz. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yeni bir dünya savaşı ortaya çıkmamış ve yaklaşık elli yıldır insanlık dünya savaşı düzeyinde bir savaşa tanık olmadan sürekli bölgesel ve yerel savaşlar yaşamış olsa da, bu durum bir dünya savaşı tehdidinin, hele hele insanlığı yok etmeyi içeren bir nükleer savaş tehdidinin ortadan kalktığı anlamına gelmez. Bunu düşünmek büyük bir yanılgı, hatta gaflet olur. ABD'nin yaklaşımları bunun tersini gösteriyor; güvenli, dünya barışına ulaşmış bir uluslararası ortamın varolmadığını ifade ediyor. O açıdan savaş tehdidi hiç de küçümsenecek veya dikkatten kaçırılacak bir tehdit değildir. Bu nedenle barışın gerekliliği, dolayısıyla barış arayışı güncelliğini ve yakıcılığını her zamankinden fazla koruyor; insanlığın en temel, belki de en başta gelen ihtiyacı olarak ortaya çıkıyor. Çünkü tehdit olarak ortaya çıkan savaş gerçeği, geçmişte olanlara hiç benzemeyecek düzeydedir. Nükleer savaş, insanlığı yok etmekle tehdit ediyor; belli bir can kaybı veya tahribat yaratma tehdidi altında tutmuyor; tümüyle uygarlığı silip süpürmeyle, canlılığı yok etmekle tehdit ediyor. İleri savaş araçlarını elinde tutan güç olarak ABD'nin, "Üçüncü Dünya Savaşı ilan ettim" şeklinde bir iddiayla ortaya çıkması, bu tehdidin çok daha güncel, yakıcı ve önemli olduğunu ortaya koyuyor.

Bu bakımdan barış, her zamankinden daha fazla ihtiyaçtır. Barış, en başta gelen bir insanlık arayışıdır. Dünya barışını kazanma, koruma ve geliştirme, insanlığın geleceğini kazanmada başta gelen husustur. Bu nedenle barış mücadelesi, günümüzün birinci mücadelesi, en önde gelen ve en çok ihtiyaç duyulan mücadelesidir. Bunu böyle ele almak, bu temelde gelişen barış cephesini görmek ve bu cephede yer alarak barış savaşçılığını her şeyin önünde gelen kutsal bir savaşçılık olarak tutmak gerekiyor. Kendimize çizdiğimiz özgür bir geleceğin gerçekleşmesi, bununla birlikte tüm insanlığın demokrasi ve özgürlükler yolunda ilerlemesi ancak barışla mümkün olacak, bir dünya barışına bağlı olarak gerçekleşecektir. Bunun çok iyi anlaşılması, dolayısıyla özgürlük, eşitlik ve adalet uğruna yürütülen her türlü mücadelenin barış mücadelesiyle birleştirilmesi gerekmektedir. Kimse "belki de kaybedecek fazla bir şeyimiz yok. Canlılık, uygarlık birikimi ortadan kalksa da, bu bizi fazla etkilemez, canımızdan öte bir şey almaz, o da zaten bir gün yok olacak" şeklinde değerlendirmemeli, barış mücadelesini hafife almamalıdır. Bu, insanlık gerçeği ve gelişimi karşısında, yaşam ve canlılık gerçeği, yine onun yüceliği ve kutsallığı karşısında sorumsuzluğu içerir. Biz, hiçbir zaman böyle sorumsuzlardan olamayız. Böyle bir sonu sadece kendi açımızdan değerlendiremez, dolayısıyla böyle bir kaybı sınırlı bir canlılığın kaybı olarak göremeyiz. Genel Başkanımız, her zaman *"yersiz bir damla kan, en ağır suçtur"* dedi. Savaşın insanlık için ne kadar tahripkar olduğunu ve barışı kazanmak için ne gerekiyorsa onu yapmak gerektiğini, ondan öte bir savaşa girmemek gerektiğini belirtti. Yaşamı ve canlılığı koruma, insanlığı evrensel ölçüde ele alıp geliştirmede her zaman duyarlılığı öngördü. Önderlik bunu bir yaşam felsefesi, bir varlık gerekçesi olarak ele alıyor ve öyle yaşıyor. Bu, bizim savaşı ve barışı ele alış felsefemizdir. Bu nedenle barışı sağlamak, bütün sorunları barış içerisinde çözmek, temel yaklaşımımızdır. Barışı kazanmak için gerekli mücadeleyi vermek, ancak barışı yaratacak bir çerçevede savaşmak, bizim felsefik, ideolojik ve politik-pratik yaklaşımımızın özünü oluşturuyor.

> "Barış, en başta gelen bir insanlık arayışıdır. Dünya barışını kazanma, koruma ve geliştirme, insanlığın geleceğini kazanmada başta gelen husustur. Bu nedenle barış mücadelesi, günümüzün birinci mücadelesi, en önde gelen ve en çok ihtiyaç duyulan mücadelesidir. Kendimize çizdiğimiz özgür bir geleceğin gerçekleşmesi, bununla birlikte tüm insanlığın demokrasi ve özgürlükler yolunda ilerlemesi ancak barışla mümkün olacak, bir dünya barışına bağlı olarak gerçekleşecektir."

Kürt gerillası Ortadoğu'da demokratik gelişim zeminini yaratma gücüdür

Hareketimiz açısından 1 Eylül sürecinin dördüncü yıldönümü olan 2002 yılının Dünya Barış Günü, aynı zamanda meşru savunma çizgimizin daha iyi çözümlenerek planlandığı, örgütümüzün daha sağlam, sağlıklı, denetimli ve iyi işleyen bir meşru savunma sürecine çekildiği bir sürece denk geliyor. Genel Başkanımızın yeni bir stratejik duruma geçerek çıkmaza çare bulma adımını atmaya karar vermesi ve bu temelde bir adımı 1 Eylül'de atması tesadüf değil; tamamen Önderlik çizgisinin özüyle, yürüttüğümüz savaş gerçeğiyle ve onun temel amacıyla bağlantılı bir durumdur. O nedenle Genel Başkanımız strateji değiştirme, tıkanan ve çözümsüz kalan ortama çözüm bulma yürüyüşünü başlatırken, bunu ***"1 Eylül yürüyüşü"*** olarak tanımladı ve Dünya Barış Günü'ne denk getirerek başlattı. Bu, Önderlik çizgisinin özü, yürüttüğümüz ideolojik ve politik mücadelenin içeriğiyle bağlantılı olarak gelişen bilinçli bir seçimdi. Savaşımız, Kürdistan'da insanlığı yok eden baskı, ezme ve savaş durumunu ortadan kaldırarak Kürtler için barışı sağlamayı amaçlayan bir savaştı. Ortadoğu'da Kürt barışı, sürekli çatışmaya sahne olan bölgenin savaştan kurtulup barışı kazanması demekti. Dolayısıyla böyle bir mücadele, en büyük barış mücadelesiydi. Ortadoğu'daki sistemin karakteri, dünya sisteminin karakterini belirlediği için Ortadoğu'nun barışa ve demokratik bir sisteme kavuşması, dünyanın barışa ve demokratik bir sisteme kavuşmasını ifade eder. Bu nedenle yürüttüğümüz savaş, en temel barış savaşımı oluyordu. Bunu bir sonuca götürerek kalıcı kılmak ve yürütülen mücadeleyle temel sorunlara çözüm bulmak için atılan adımın 1 Eylül'e denk getirilmesi tamamen bu gerçekle bağlantılıydı.

Unutmayalım ki, Türkiye de böyle bir sistem içinde yürümüştür. Mustafa Kemal'in dile getirdiği *"Yurtta sulh, cihanda sulh"* sözü, ağır savaş yükünden çıkmış, savaş içerisinde darmadağın olmuş bir imparatorluğun içinden çıkan bir siyasetin doğal olarak vardığı bir sonuçtur, hiç de yabana atılacak bir durum değil, savaşın ne kadar acı ve tahribat yarattığının ifadesidir. Gerçekten de onun ağır etkisiyledir ki, Türkiye Cumhuriyeti devleti İkinci Dünya Savaşı'na girmemek için büyük çaba harcadı. Elbette tutarlı bir politika izlemedi, faşizm karşısında sağlam durmadı, ona şu veya bu biçimde destek veren tutumlar içine girdi, bununla birlikte geçen seksen yıllık süre içerisinde değişik alanlarda savaşa katıldı veya farklı savaşlara onay verdi, ama İkinci Dünya Savaşı gibi büyük bir savaşa girmemek için her türlü çabayı harcadı ve sonuçta savaşa girmedi. Osmanlı yönetimi, Birinci Dünya Savaşı'nın bir tarafıydı ve bu savaş Osmanlı toprakları üzerinde gerçekleşmişti. Türkiye Cumhuriyeti devleti de savaşın enkazı üzerinde şekillenip varolmuştu. Bu, aslında bir bölge gerçeğidir; Birinci Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'da ortaya çıkardığı yıkım ve tahribatı gösteriyor, bunun insanlar üzerindeki etkisini ifade ediyor.

Demek ki, bölgede barışı korumak ve burayı savaşsız bir duruma çekmek, bölge halkları açısından olduğu kadar, bütün dünya açısından da belirleyici önem taşıyor. İran veya Araplar açısından durum, bu alanlarda yaşananlar benzerdir. Bu nedenle 20. yüzyılın son çeyreğinde, Kürt toplumunun PKK öncülüğünde verdiği ulusal direniş mücadelesi ve bu temelde geliştirdiği gerilla savaşımı, bölgeyi savaştan kurtararak barışa çekmenin, dolayısıyla demokratik değişim ve gelişmenin zeminini yaratmanın temel mücadelesi oldu. Bunun böyle tanımlanmasında ve bu biçimde anlaşılmasında yarar var. Bu, kendini farklı ifadelendirmek değil, sürdürülen çalışmaların özü, gerçeği, onu yaratan ruh ve bilincin kendisidir. Bu gerçeklik, kendisini Önderlik değerlendirmelerinde ortaya koydu. Önderlik,1 Eylül 1998 sürecini başlatırken saatler süren değerlendirmeler yaparak hem savaşa hem de barışa ilişkin çok değerli ve çarpıcı tanımlamalar geliştirdi. Barışın ne kadar gerekli ve yararlı olduğunu, barış ortamının sorunlara çözüm bulmak için en temel ortam olduğunu ortaya koydu ve bunu tek yanlı geliştirme sorumluluğunu taşıdığını ilan etti. Bu, elbette son derece önemli bir tutumdu. Önderlik, savaşla açığa çıkartılan gerçeklerin, gündeme getirilen sorunların çözüme kavuşturulması için en iyi ortamın barış ortamı olacağını vurgulayarak 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde yeni süreci başlattı. Dolayısıyla yeni sürecin özü, her şeyden önce barış gerçeği olması, barış mücadelesini içermesidir. Önderlik demokratik değişim ve dönüşümün gerçekleşmesinin, sorunların demokratik yöntemle çözümünün, başta Kürt sorunu olmak üzere Türkiye ve Ortadoğu sorunlarının demokratik yöntemlerle çözüm bulmasının barış ortamına bağlı olduğunu ortaya koymuş, dolayısıyla 1 Eylül 1998 ile birlikte birinci ilkesi barışı kazanmak ve korumak olan yeni stratejik süreci geliştirmiş, buna en kesin bir biçimde karar vermiştir.

Bilindiği gibi Türkiye ve bölge gericiliği, dünya gericiliği ile birleşerek uluslararası komplo temelinde buna saldırdı. Aslında faşizmin ve militarizmin kalıntıları, kapitalizmin rantçı çete güçlerinin temsilcileri, Kürdistan'dan başlatılan ve bölgeyi hızla etkileme gücünde olan barış arayışının kendileri için büyük bir tehdit oluşturduğunu gördüler ve bu nedenle uluslararası komplo saldırısını başlattılar; 1 Eylül sürecinin üzerinden kırk gün geçmeden, uluslararası komplo saldırısını devreye koydular. Generaller, savaş naraları atarak daha büyük bir yıkım ve yok etme tehditlerinde bulundular ve uluslararası komployu harekete geçirdiler. 9 Ekim ile başlayan ve 15 Şubat ile farklı bir düzey kazanan uluslararası komplonun temel amacı, 1 Eylül 1998'de başlatılan barış yürüyüşünü, yani barışı kazanma temelinde sorunlara demokratik yöntemlere çözüm bulma yürüyüşünü sabote etmekti.

Bu komplo, ne komplosuydu ve neyi amaçladı? Barış ve savaş açısından ne ifade etti? Neden böyle bir komplo saldırısına ihtiyaç duyuldu? Komplonun başarısı ne anlama gelecekti? Komplonun boşa çıkartılması barış açısından ne anlam ifade etti? Bunlar, değerlendirmelerle ortaya konmuştur. Daha sonraki gelişmeler, bunu çok daha net gösterdi. 11 Eylül saldırısı, Filistin-İsrail çatışması, Afganistan'da süren savaş, aslında 1 Eylül yürüyüşümüze karşı geliştirilen uluslararası komplo saldırısının Türk ve Kürt halkları için nasıl bir imha ve yıkımı öngördüğünü çok net ortaya koyuyor. Gericiliğin, rantçılığın, faşizmin beslenerek kendini semirtmesi için halklara yıkım ve kıyım öngören, halkları böyle bir kıyım içerisine çekmeyi hedefleyen bir saldırı olduğu, her geçen gün daha iyi açığa çıkıyor. Bu nedenle 1 Eylül sürecinin özünün ne olduğu, uluslararası komploya karşı mücadelede daha net görülüyor ve bu sürecin barışçı özü daha iyi anlaşılıyor ki, uluslararası komplonun başarısız kılınmasının barış mücadelesi açısından ne kadar büyük değer taşıdığı daha net ve açık görülüyor. Nitekim Önderlik, kendisine bu yaklaşımlarından dolayı çok iyimser olduğu söylendiğinde ***"iyimser değil, iyimserliği yaratma mücadelesi içindeyim"*** cevabını vermişti. Demek ki, 1 Eylül süreci barışı geliştirmek, sorunların demokratik yöntemlerle çözüm zeminini yaratmak, başlatılan yürüyüşü ortadan kaldırarak savaşı geliştirmek isteyen uluslararası komploya karşı mücadele etmek, barış mücadelesini yükseltmek anlamına geliyor. Komplonun boşa çıkartılması çok bilinçli, duyarlı, giderek örgütlü bir barış mücadelesini yürütmekle mümkündür. Önderlik böyle yaparak uluslararası komployu boşa çıkardı. Halk, Önderliğe sonuna kadar bağlı kalarak barış ve demokratik çözümden yana oldu ve bu konudaki ısrarını en fedakar eylemliliklerle ortaya koydu, böylece barış mücadelesini yürüttü ve komployu boşa çıkartan bir düzeyi var etti. Bundan sonra komployu tümden yok edecek, komplonun içerdiği savaş tehdidini ortadan kaldıracak, sorunların demokratik yöntemlerle çözümü için gerekli olan barış zeminini yaratacak gelişmeler de, örgütlü barış mücadelesiyle sağlanacaktır. Bu, önümüzde duran en temel görevdir, yürüttüğümüz en büyük eylemlerden biridir.

1 Eylül sürecinin dört yılının ortaya çıkardığı büyük ve tarihi gelişmelerin bizim ve bizimle birlikte tüm insanlık için kutsallık derecesindeki öneminin iyi görülmesi gerekir. Bu dört yılda neler yapıldığı, nasıl bir mücadele ve yaşam içinde olunduğu, ne tür düşünceler, siyasetler ve eylemlerin ortaya çıktığı, yine bunlardan ne tür sonuçlar alındığını 1 Eylüller vesilesiyle her zaman değerlendirmeliyiz. Yürütülen mücadeleyle yakalanan düzeyi görerek daha ilerilere götürmek için neler yapılması gerektiğini planlamalı, önümüze mutlaka başarmamız gereken görevler koyup kendimizi başarı sağlayacak bir pratik mücadeleye sevk etmeliyiz. Bu, bizim en temel tarihi görevimizdir. Yeni stratejik mücadelemiz, en planlı ve örgütlü biçimde 1 Eylül'le başladı. Bu anlamda 1 Eylül günü, mücadelemizin yılbaşı olmaktadır. Dolayısıyla her zaman 1 Eylülleri, yeni bir yılın barış mücadelesinin tartışılarak planlandığı ve kararlaştırıldığı, temel görevlerinin belirlenip önümüze konulduğu günler olarak değerlendirmemiz gerekir. Önderlik böyle yaptığı ve örgütümüz de bu temelde yaklaştığı gibi bundan sonra da uluslararası komploya karşı barış, demokrasi ve özgürlük mücadelesi bu temelde yürütülecektir.

> "1 Eylül süreci barışı geliştirmek, sorunların demokratik yöntemlerle çözüm zeminini yaratmak, başlatılan yürüyüşü ortadan kaldırarak savaşı geliştirmek isteyen uluslararası komploya karşı mücadele etmek, barış mücadelesini yükseltmek anlamına geliyor. Komplonun boşa çıkartılması çok bilinçli, duyarlı, giderek örgütlü bir barış mücadelesini yürütmekle mümkündür. Önderlik böyle yaparak uluslararası komployu boşa çıkardı. Halk, Önderliğe sonuna kadar bağlı kalarak barış mücadelesini yürüttü ve komployu boşa çıkartan bir düzeyi var etti."

Önderlik savaşçılığı en kutsal barış savaşçılığıdır

Dört yıllık süreci özetleme temelinde ele alınması gereken bazı hususlar var:

1 Eylül'ün birinci yılında barışı tümden ortadan kaldırıp bizi sonu gelmez ve en ağır yıkımları içeren bir savaşa çekmeyi öngören uluslararası komplo durduruldu. Bunu gerçekleştirmek hiç de kolay bir durum değildi. 15 Şubat gibi ağır bir darbe ve onun ortaya çıkardığı ağır yaşam ve mücadele ortamı içerisinde bu başarıldı. Bu noktada Önderlik yaşamı ve mücadelesi ile ona yönelen saldırı ve onun karşısında gelişen direniş iyi anlaşılmalı, çözümlenmeli ve takdir edilmelidir. Bir mücadele bilinci ve tarzı olarak, Önderliğin bu dönemde gösterdiği mücadele tarzını kendimize esas almalıyız. O duyarlılık, örgütlülük, milimi milimine ayarlama düzeyi, öngörü, dirayet ve kararlılık her türlü saldırganlığı ve savaş tehdidini ortadan kaldırma, dolayısıyla başarı getirme gücündedir. Bizim de başarı sağlamak için esas alacağımız budur. Önderlik yaşamı ve mücadelesi, bir bütün olarak zengin deneyim ve tecrübe içerdi. Bize yeni insanın duyguda, düşüncede ve davranışta nasıl olması gerektiğini gösterdi. Fakat bütün bunların en zengin ve anlamlı olanı, zorluğun en çok alt edildiği an olan uluslararası komplo ile mücadele anıdır. Dolayısıyla Önderliğin 1 Eylül sürecinin birinci yılında yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar, onun tarzı, üslubu, yöntemi böyle bir mücadeleyi başarıya götüren duyarlılık, dikkat ve örgütlülük bizim için her zaman en büyük hazine, en değerli zenginlik kaynağıdır.

1 Eylül sürecinin ikinci yılında, örgüt olarak stratejik değişimi düşünce düzeyinde gerçekleştirdik. Yeni stratejiyi tahlil etme, planlama, programlama, onun çizgisini ortaya çıkarma durumu gerçekleşti. Olağanüstü VII. Kongre ile de bunu bir örgüt kararı haline getirmeyi, bütün parti ve halk için bağlayıcı kılmayı başardık. Bununla sınırlı kalmadık, stratejik değişim gerçeğini, yeni stratejimizin temel özelliklerini örgüte mal ederek tüm örgüt yapısı tarafından benimsenir hale getirmeyi sağladık. Nitekim 2000 yılının 1 Eylül'ünde Önderlik çizgisinin, onun öngördüğü stratejik değişimin ve yeni stratejinin parti içinde zafer kazandığını tüm halka ve kamuoyuna açıkça ilan ettik. Bunun anlamı şuydu; örgüt barış çizgisini kazanmış, barış stratejisine girmiştir. Örgütün barış çizgisini kazanması ve barış

stratejisine girmesi demek, uluslararası komplonun başarısızlığa uğratılması demektir. 1 Eylül sürecinde uluslararası komplonun Önderlik düzeyinde boşa çıkartılması, bu sürecin ikinci yılında komplonun örgüt tarafından boşa çıkartılması halini aldı. Birinci yılda Önderliğin kazandığı başarı, ikinci yılda örgütün kazandığı başarı haline geldi. Bu durum örgütümüzü, halkımızı ve Türkiye ortamını çok derinden etkiledi. Halkımız mücadele açısından yeniden duyarlı hale gelirken, Türkiye'deki siyasi yaşam, önemli bir değişim dönemini başlattı ve Türkiye yeni bir sürece girdi. Askeri yapılanmalar çözülüp aşılmaya doğru giderken, siyasi yapıda da yenilenme ve değişim arayışları yönünde yoğun bir tartışma gelişti. Böylece barışı sabote ederek savaş ortamını geliştirmeye çalışan rantçı-çete çevrelerinin çabaları tümden kırılmış oldu.

Bu nedenle 1 Eylül sürecinin üçüncü yılına girerken örgütün ulaştığı bu başarı düzeyini kırmak için uluslararası komplo, yeni bir silahlı saldırıyı gündeme koydu. YNK'nin yürüttüğü saldırılar kesinlikle bu temelde gelişti. Önderliğe karşı yürütülen saldırının boşa çıkartılmasının ardından, dıştan ve içten provokasyon ve tasfiyecilikle örgüte yöneltilen saldırıların da boşa çıkarılması üzerine uluslararası gericilik hareketimizi askeri şiddet kullanımıyla ezme, dağıtma ve teslim alma saldırısı başlattı. YNK eliyle yürütülen bu saldırıya karşı direniş, ulaşılan başarı düzeyini koruma, Kürt ulusal demokratik hareketini barış çizgisinde yeniden şekillendirme ve böylece Kürt barışını geliştirerek başta Türkiye olmak üzere, Ortadoğu'ya barışı dayatma mücadelesi ve direnişi oldu. Örgütümüzün uluslararası komplo karşısında ulaştığı düzey, kendisini YNK'nin yürüttüğü saldırılar karşısındaki direnişte gösterdi. Buradan aldığımız güçle YNK saldırılarını kırdık, hatta ezdik. Gösterdiğimiz bu direniş savaş ve iç çatışmayı esas alarak varlığını onun üzerinde kuran, bu temelde Kürdistan'da inkar ve imhanın bir parçası olan işbirlikçiliği ve ihaneti ezmekle kalmadı, uluslararası düzeyde inkar ve imha sisteminin savaşçı ve imhacı karakterini bir bütün olarak yıktı. Dolayısıyla 2001 yılının baharından itibaren böyle bir direnişle saldırıyı boşa çıkartma temelinde halkın demokratik ve siyasi eylemliliği olarak siyasal serhildanı başlattık. Bu, Newrozlarda büyük bir eylemlilik haline geldi. Dolayısıyla 1 Eylül sürecinin üçüncü yılı, bir yandan uluslararası komplonun hareketimizi imha etmek ve teslim almak için yönelttiği silahlı saldırıların kırıldığı, diğer yandan yeni stratejinin pratikleştirilmesinin başlatıldığı, bu temelde halkın demokratik ve siyasi eylemliliğinin başta Kürdistan'ın dört bir yanı olmak üzere, dünyanın her tarafında başlatılıp geliştirildiği bir yıl oldu. Demek ki üçüncü yılda hem ezici saldırıyı kırdık hem de uluslararası kompluyu yenilgiye uğratacak, onu parçalayıp yok edecek demokratik siyasi halk serhildanını başlattık. Bu, önemli bir gelişme durumuydu.

1 Eylül sürecinin dördüncü yılında bütün bu gelişmeleri değerlendirip eksiklikleri tespit ederek kendimizi daha kararlı, programlı, öngörülü ve pratiğe daha örgütlü, hazırlıklı ve aktif biçimde yürüyen bir düzeye getirdik. Bu da büyük VIII. Kongremizle gerçekleşti. Hem yeni stratejik süreci tanımlayarak formüle etmeyi en net ve ileri düzeye ulaştırdık hem de yeniden yapılanmayı tamamlayarak demokratik siyasal mücadele temelinde yeni bir stratejik mücadele sürecini başlattık. Gericilikle, meşru savunma düzenimiz ve demokratik halk eylemliliği temelinde aktif mücadele süreci haline geldi. Bu durum, son olarak 2 Ağustos tarihli kararın üçüncü yıldönümünde Türkiye'de inkarı kırmayı başlatan bir karar düzeyine ulaştı. 2-3 Ağustos 2002 tarihinde mecliste çıkarılan kanunlar bu bakımdan önem taşıyor; dördüncü yılda ulaşılan düzey Kürdistan'da inkar ve imhayı öngören, bölgeye bölünmüşlüğü ve çatışmayı dayatan sistemin aşılması için önemli bir adım, eğer ilerletilirse kesin bir başlangıç oluşturacak bir düzeydedir. Alınan kararların içeriğinde bu var. Elbette böyle bir sonuç tümüyle ortaya çıkmış değil. Bir yönüyle de bir mücadele hazırlığı var. Eğer bu kararlar ilerletilmezse gericilik elinde demokratik değişim ve dönüşüm mücadelesine karşı gerici bir ittifak oluşturma aracı da olabilir. Öte yandan demokratik değişim ve dönüşüm çizgisinde ele alınır, ilerletilir ve onun gereğine uygun adımlar peş peşe atılır ve bu temelde demokratikleşme mücadelesi yoğun, aktif, uygun ve doğru yöntemlerle yürütülürse bu karar düzeyi Türkiye'de inkar sisteminin tümüyle kırıldığı, mevcut sisteme dayanan oligarşik yapının giderek aşıldığı ve köklü bir demokratik değişim ve yeniden yapılanmanın gerçekleştiği bir gelişme süreci ortaya çıkar. Bu kararlar ilerletildiğinde, kesinlikle böyle bir başlangıç oluşturacak bir içeriğe sahiptir. Bu da Kürt sorunu başta olmak üzere, bütün sorunların demokratik çözümü demektir.

Bu aynı zamanda bölgede gelişen savaş tehdidine karşı barışın korunması, bölgedeki demokratik değişim ve dönüşümün bölgenin iç dinamikleriyle ve kendi güçleriyle gerçekleştirilmesi demektir. Bu anlamda içerisine girilen süreç başta Irak olmak üzere, tüm bölgeye karşı gittikçe güncelleştirilen ABD'nin savaş tehdidine karşı iç dinamiklerle gerçekleşecek bir demokratik değişim temelinde bölge barışını koruma sürecinin başlangıcı olabilir. 1 Eylül sürecinin dördüncü yıldönümüne böyle önemli bir gelişme düzeyini yakalamış olarak giriyoruz.

Bu, uzun ve zorlu bir mücadeleyle oldu. 15 Şubat gibi çok tehlikeli, zorlu ve acı verici bir mücadele süreciyle oldu, ama sonuçta dört yılda böyle bir düzeye ulaşmak, uluslararası gericiliğin saldırılarını bu biçimde boşa çıkartmak, onu dağıtacak, değiştirecek, halkların demokratik özgür yaşamını ve bu temeldeki birliğini gerçekleştirecek bir gelişme sürecinin başlangıcına ulaşmak önemli bir gelişmedir. Hiçbir biçimde küçümsenmemelidir. Birçokları bu süreci ağır çatışma, kıyım ve yok oluş süreci olarak gördüler, yine birçokları bu saldırıları karşı durulmaz saydılar. Bize en yakın olanlar bile çok inançlı, kararlı ve öngörülü olamadılar. Bütün bunlara rağmen dört yılda ortaya çıkartılan gelişme, mevcut durumda herkese umut ve güven veren, ufuk açan, özgür ve eşit bir yaşamı demokratik temelde gerçekleştirme heyecanı yaratan bir gelişmedir. Hiç kimse bunu küçümseyemez veya hafife alamaz.

Kuşkusuz kesin bir sona gelmiş değiliz. Yapılanlar hala daha çok mücadele etmek, halkın demokrasi ve özgürlüğü yönünde başarı kazanmak için bir başlangıcı ifade ediyor. Örgüt olarak şimdiye kadar yaptığımız, sağlam bir hazırlık ve bu temelde yeni bir mücadele süreci başlatmak oldu, ama böyle bir hazırlık yapmak, kendini bu biçimde toparlayarak yeniden yapılandırmak ve başta Kürdistan olmak üzere, Türkiye ve Ortadoğu'da bu temelde yeni bir demokratik temelde değişim-dönüşüm ve özgürlükçü gelişim sürecini başlatmak, bütün bölgeyi bu temelde yeni bir yaşam süreci içerisine sokmak da hiçbir şekilde gözardı edilemeyecek veya küçük görülemeyecek, tarihi bir gelişmedir.

Ortadoğu'da demokratik uygarlık çağının önü alınmak isteniyor

1 Eylül sürecinin beşinci yılına girerken, tamamen böyle bir süreci ilerletme göreviyle yüklüyüz. Kuşkusuz gericilik, bölge ve uluslararası düzeyde süreci sabote ederek kendi çıkarlarını egemen kılma mücadelesini sürdürüyor, bu temelde saldırılarını bin bir türlü oyunlarla geliştiriyor. ABD, tehditlerini sürdürüyor. Avrupa, Rusya ve diğer dış güçlerin bölge üzerindeki mücadeleleri artarak devam ediyor. Uluslararası gericilik, demokratik değişim ve dönüşümün, halkların demokratik yaşamının ve birliğinin önünü almak için yoğun çaba harcıyor. Yerel düzeyde işbirlikçi ve gerici güçler uluslararası ve bölgesel düzeyde yürütülen bu gerici çabalara ortak oluyor, hatta öncü düzeyde katılmayı öngörüyorlar. Örneğin ABD, Irak muhalefeti adı altında bir gücü böyle bir öncü saldırı gücü haline getirmek için yoğun çaba harcıyor, yine Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi güçleri böyle bir statüko altına almaya çalışıyor. YNK gibi bazı güçler, hiçbir ölçü tanımadan uluslararası ve bölgesel düzeydeki bu gerici saldırılara alet olmaya hazır olduklarını ortaya koyuyorlar. Bunlar bir gerçek. Böyle çok yoğun bir siyasi ve askeri saldırı ortamı var. Bu, savaş kışkırtıcılığı biçiminde gelişiyor ve bölgede barışın kazanılmasını ciddi biçimde tehdit ediyor. Bölgesel düzeyde bir savaş ve çatışma, dolayısıyla bir kaos ortamı yaratmak, barış ve demokrasi mücadelesi yürüten güçleri ortadan kaldırmak için çaba harcıyorlar.

Bununla birlikte kendi içlerinde de çatışıyorlar. ABD-Irak çatışması, bunun çok somut bir örneğidir. ABD-Taliban çatışması da öyleydi. Bu tür çatışmalarla aslında ABD kendi egemenliğini sağlayacak siyasi ve askeri ortamları yaratmayı öngörüyor. Sistemin iç çatışması olarak ortaya çıkan gerici bir çatışma ile yüz yüzeyiz, ama böyle bir çatışma ortamı dayatılarak gündem saptırılıyor, iç dinamikler ezilmek isteniyor, halkların barış ve demokrasi inisiyatiflerinin gelişiminin önü alınmaya çalışılıyor. Barış ve demokratik değişim çizgisi Ortadoğu'da ve dünyanın diğer bölgelerinde engellenmek, bu temelde demokratik uygarlık çağının gelişiminin önü alınmak isteniyor. Bir yandan ABD'nin Ortadoğu'ya dayattığı askeri müdahale tehdidi, diğer yandan bölge gericiliğinin mevcut statükoyu koruma inadı ve direnci ile bunlar arasındaki çatışma, bölge halklarının barış ve demokrasi özlemini, bu temelde geliştirdikleri barış ve demokratik değişim çizgisini yok etmeyi hedefliyor. Barış ve demokratik değişim yönünde bölgede filizlenen gelişmeler, böyle bir çatışma içerisinde ezilmek isteniyor. Başta Kürt ulusal demokratik hareketi olmak üzere, diğer halkların da henüz filizlenme durumunda olan barış ve demokrasi eğilimleri, böylece daha yeşermeden kurutulmak isteniyor.

Bu tür tehditler var, fakat buna karşı büyük bir irade de var, barış ve demokrasi iradesi ile gelişen bir mücadele var. Kendini savunan, örgütlülüğünü geliştiren, barış ve demokratik değişim çizgisini stratejik düzeyde tüm bölgeye yaymaya çalışan, bu temelde Ortadoğu'ya en güçlü, gerçekçi ve Ortadoğu'nun iç dinamiklerini içeren bir müdahalede bulunan bir gelişme var. Biz artık ideolojik ve politik düzeyde çok yönlü olarak gericilikle savaşacak, mücadele edecek düzeye ulaşmış durumdayız. Bütün gerici, statükocu, dıştan müdahaleci düşünceleri ve zihniyetleri teşhir ediyor, gerici özelliklerini ortaya çıkarıyor ve mahkum ediyoruz. Önderlik buna ***"zihniyet devrimi"*** dedi. Bu temelde yoğun bir ideolojik mücadele yaşadığımız bir gerçektir. Aynı zamanda siyasi mücadelenin çeşitli yöntemlerini de daha etkili uygular hale geldik. Halk serhildanımız, her alanda adım adım gelişme gösteriyor ve harekete geçiriyor. Bu, büyük bir güçtür. Yurt dışında, Kuzey'de ve Türkiye'de deneyerek halk tarafından benimsendiğini, demokratik değişimin motoru olma gücüne sahip olduğunu, kendisini geliştirdikçe de bölge barışını koruma gücünde olduğunu gördük. Deneme ve sınamalarımız, bu işin başarıyla yürütüleceğini ortaya çıkardı. Siyasal serhildan, geniş halk kesimleri tarafından benimsendiği gibi, bölgenin diğer halkları tarafından da ilgiyle izleniyor. Beşinci yıla girerken değişim bölge halklarının daha ilgili ve duyarlı bir yaklaşım içerisinde olduğu yönündedir. Barış ve demokrasi çizgisi, herkesi gittikçe daha fazla etkiliyor. Giderek buna ilgi artıyor, bu konu daha çok araştırılıyor, inceleniyor ve giderek daha çok bu çizginin etkisi altına giriliyor. Diğer yandan diplomatik alanda da gericiliği daraltan, teşhir eden, barış ve demokratik değişim çizgisinin başarıyla gelişmesine imkan verecek siyasi ilişki ve ittifaklar, gelişme zeminini her zamankinden daha fazla yakalamış bulunuyor. Bu zemin, uzun bir mücadeleyle oluşturuldu; dolayısıyla zayıf değil, güçlü bir gelişme zeminidir. Uygun yöntem ve araçlarla sürdürülürse, her türlü gericiliği gittikçe daha çok daraltan, halkların demokratik eylemliliğini geliştirmeye zemin teşkil eden bir ittifak düzeyini ortaya çıkartmak için yeterli sağlamlılığa sahiptir.

> "Barış ve demokratik değişim çizgisi Ortadoğu'da ve dünyanın diğer bölgelerinde engellenmek, bu temelde demokratik uygarlık çağının gelişiminin önü alınmak isteniyor. Başta Kürt ulusal demokratik hareketi olmak üzere, diğer halkların da henüz filizlenme durumunda olan barış ve demokrasi eğilimleri, böylece daha yeşermeden kurutulmak isteniyor. Bu tür tehditler var, fakat buna karşı büyük bir irade de var, barış ve demokrasi iradesi ile gelişen bir mücadele var."

Demokratik bir Türkiye için demokratik bir hükümet ve seçim ittifakı şarttır

Bütün bunlar Türkiye'deki seçim mücadelesinde somut ifade buluyor. Irak'ta askeri müdahale ve savaşa karşı demokratik federal bir Irak yaratma, böylece barışı koruma mücadelesinde kendini ortaya koyuyor. Türkiye'deki durumun bütün bölge için çok daha belirleyici hale geldiği açıktır. ABD müdahalesinin gittikçe daha fazla Türkiye'ye ihtiyaç duyar hale gelme durumu söz konusudur. ABD bir yandan Türkiye'yi, diğer yandan Güney'deki ilkel milliyetçi güçleri tahrik ediyor. Kışkandırarak, kendine daha yakın hale getirmeye çalışıyor. Bunları uzlaştırmaya çalıştığından da kuşku yoktur. Müdahalesini buraya dayandırmak istiyor.

Bütün bunlar hareketimizin kendisini yeniden yapılandırarak Türkiye'ye dayattığı demokratik değişim ve dönüşüm çizgisi arasındaki mücadele, Türkiye ortamında böyle bir seçimi gündeme getirdi. 3 Kasım seçimleri, aslında bu temelde gündeme gelmiştir. Nasıl bir iktidar, Türkiye'yi hangi yöne götürecek bir iktidar? sorularına cevap vermekle yükümlü bir seçim söz konusudur. Bu nedenle hiç de hafife almamak lazım. Bu seçimin diğer seçimlerden farkı var, çünkü Türkiye'nin dış saldırgan çevrelerin vurucu gücü olma şeklinde bir rotaya mı gireceği, yoksa demokratik değişim ve dönüşüm sürecine girerek sorunlarını demokratik yöntemlerle çözmeye başlayıp bütün Ortadoğu için bir demokratik değişim gücü haline mi geleceği ikileminde son noktaya gelindi. Seçimler, buna bir cevap ortaya çıkarabilir. Seçimlerin önünde bu belirsizliğe cevap olmak, belirginlik yaratmak gibi bir görev duruyor. Bu nedenle 3 Kasım seçimleri, normal bir seçim olma özelliğini aşıyor; ondan da öteye rantçı-çeteci savaş güçlerini iktidara getirerek Türkiye'yi bilinmeyen bir kaos ve savaş içerisine sürükleyeceği gibi, demokratik bir iktidarı ortaya çıkartarak, Türkiye'yi köklü bir demokratik değişim ve dönüşüm süreci içerisine de çekebilir. Bu anlamda otuz beş yıldır yürütülen büyük demokrasi mücadelesinin finalini oluşturabilir, onun yeni bir evresini başlatacak demokratik iktidarı ortaya çıkartabilir. Bütün bunlar için aday bir seçimdir.

Mevcut durumda iç mücadele bu temelde sürüyor. Bu kadar önemli görevlerle yüklü olduğu için, bu seçimlere yaklaşım çok daha farklı; ilişkiler, ittifaklar ve seçim mücadeleleri çok yoğun sürüyor. Aslında Türkiye'de demokrasi güçleri önemli oranda gelişmişti ve Türkiye'nin yönü sol demokratik bir iktidara doğruydu. Kariyerizm, dogmatizm, marjinallik ve iç çekişme aşılabilseydi mevcut bölünmeyi gidererek önemli bir kesimin ittifakı temelinde iktidara yürümesi mümkün olabilirdi. Fakat bu noktada sorunların yaşandığı görülüyor. Sosyal demokrasinin kendi içinde ciddi zaafları var. Kariyerizm çatışması, adeta herkesin gözünü karartmış durumda. Ecevit ve Baykal açısından durum böyledir. Türkiye'deki siyasi partiler yeni bir süreç ve iktidar için yenilenemediler. Eski zihniyet, yönetim kadrosu düzeyinde partilerin başında yer aldı. Bunlar sorun yaratıyor, engelliyorlar. Onları aşma yönünde önemli bir çaba var.

Devamı sayfa 27'de

YÖNETİM KURULU İKİNCİ TOPLANTIMIZ

TAKTİĞE ÖRGÜTE VE YÖNETİME DOĞRU KATILIM ÇAĞRISIDIR

● KADEK Yönetim Kurulu

Kongre Yönetim Kurulumuzun İkinci Toplantısı'nı 8-15 Eylül tarihleri arasında yaptık. Yönetim Kurulu Üyelerimizin yarısının katıldığı toplantımız güncel gelişmeleri, pratik çalışmalarımızı ve bunlarda başarılı olmak için gerekli olan örgütsel ve yönetimsel yetkinleşme sorunlarımızı gündemleştirip, yürüttüğü yoğun tartışmalarla önemli bir netleşmeyi, kararlaşmayı ve kendini yeniden planlamayı ortaya çıkardı. Böylelikle VIII. Kongremizi örgütsel ve yönetimsel açıdan tamamlayan, önümüze koyduğumuz pratik görevleri başarıyla yürütmemize fırsat ve imkan verecek örgüt ve yönetim gerçeğimizi ortaya çıkartan bir gerçekliği içerdi; kongre kararlarımızın ve planlamamızın pratikleşmesi için, örgütümüz ve yönetimimiz çok daha hazır, güçlü, bütünlüklü, başarıyı yaratacak tarz, üslup ve tempoyu yakalayan bir düzeye geldi.

Yaz sonunda böyle bir toplantıyı yapmamız her bakımdan anlamlı ve önemlidir. Bu toplantımız her şeyden önce Irak etrafında, Ortadoğu üzerinde yoğunlaşan askeri müdahale tehdidi ortamında yaşanan siyasi gelişmeleri değerlendiren ve bunlara karşı bizim cevabımızı ortaya çıkartan bir gerçekliği ifade etti. Böyle bir toplantıyla yoğunlaşmış siyasi ve askeri mücadele sürecini daha kapsamlı ve derinlikli tartışıp değerlendirme, buna göre kendi politikalarımızı oluşturma imkanı bulduk. Bu biçimde kendimizi mevcut gelişmelere çok daha hazırlıklı hale getirdik.

Diğer yandan bir süredir yürüttüğümüz bir örgütsel ve yönetimsel yetkinleşme çabası vardı. Örgüt ve yönetim tarzında düzeltmeyi, bütünlüklü hale gelmeyi, görevleri başaracak bir düzen ve disiplin kazanmayı hedefliyorduk. Bu doğrultuda bütün örgüt yapısı olarak, yönetimden en alt çalışma birimlerine kadar önemli bir yoğunlaşmayı yaşadık. Ciddi bir tartışma ve çizgi mücadelesi yürüttük. Bu çalışmanın ve mücadelenin böyle bir yönetim toplantısıyla en üst noktaya çıkartılması ve tamamlanması; yönetim düzeyimizin Önderlik çizgisini çalışmada, yaşamda, örgütlenmede ve yönetimde daha güçlü, daha doğruya yakın bir tarzda yürütme düzeyi kazanması sağlandı. Bu temelde hem yürüttüğümüz düzeltme ve yetkinleşme çalışmalarını bu biçimde tamamladık hem de Kongre yönetimi olarak daha güçlü, daha bütünlüklü, taktik sürece daha etkili katılan, görevleri daha güçlü sahiplenen ve yüklenip omuzlayan, bu temelde pratik çalışmaları daha etkili, Önderlik tarzına, üslubuna ve temposuna daha yakın bir temelde yürüten bir düzeye ulaştık. Bu örgütsel gelişme düzeyinin sonuçları, önümüzdeki haftalar ve aylarda yürütülecek örgütsel pratik çalışmalarda ve mücadelede kendisini gösterecektir. Ayrıca yaz sonu itibariyle yeni bir çalışma yılına her alanda başlanan bir dönemde, biz de örgüt olarak kendimizi böyle bir toplantıyla yeniden kararlaştırma ve yeni çalışma yılını planlama imkanı bulduk. Serhildan mücadelesini kitlelere dayalı olarak daha etkili bir biçimde bu yeni mücadele yılında nasıl ve ne oranda geliştirebileceğimizi böyle bir toplantıyla değerlendirmiş ve bir sonuca bağlamış olduk. Bu da önemli bir durumdur.

Her ne kadar baharda VIII. Kongre'yle kendimizi kararlaştırmış ve planlamış olsak da, onlar daha çok bir kongre döneminin görevlerini kararlaştırmayı ve kendimizi kongre düzeyinde dönemsel olarak planlamayı ifade ediyordu. Daha yakın zaman dilimini kapsayan, daha somut ve ayrıntılı planlama düzeyimiz bu yönetim toplantımızla ortaya çıktı. Gençlik, öğrenciler, işçiler, memurlar, bir bütün olarak çalışanlar bakımından da yeni bir yılın –çalışma yılının– başlangıcına uygun olarak, bütün bu alanlardaki kitlelere dayanan bir mücadele olması itibariyle, biz de kendi çalışmalarımızı çalışma yılı başında yeniden tartışıp ayrıntılı bir biçimde planlamış olduk. Böylece bütün alanlara ilişkin politikalarımız, yürüteceğimiz görevler, nasıl bir zamanlama ile bu görevlerin yerine getirilmesi gerektiği konularını netleştirmiş, kendimizi önümüzdeki süreci daha açık kararlaştırıp planlayan, önünü daha somut ve net gören, neler yapacağını her alanda daha iyi bilen ve bunu nasıl bir örgütlülükle yürüteceğimizi ortaya çıkartan bir duruma getirdik.

Günlük gelişmelere anında, doğru ve yeterli düzeyde müdahale edebilmeliyiz

Tabii sonuç itibariyle buna uygun bir örgütlenme ve düzenlemeyi de yaptık. Yönetim düzeyimizi sistem bakımından, yine tarz, üslup ve tempo bakımından böyle bir kararlaşma ve planlamayı başarıyla uygulayacak, hayata geçirecek bir düzenlemeye kavuşturduk. İki üç yıllık pratik deneyimlerimizin sonuçlarını bu alanda değerlendirerek derslerini ortaya çıkardık. Sistem bakımından, tarz ve üslup bakımından varolan eksikliklerimizi belirleyerek, onları giderip aşacak, yönetimimizi taktik hamle sürecinin görevlerini günlük olarak etkili ve başarılı bir biçimde yürütecek bir düzeye getirdik. Bundan böyle yönetimimiz daha etkili, günlük görevlere zamanında ve daha yeterli cevap veren, dolayısıyla pratik çalışmaları başarıyla yürüten bir çalışma içerisinde olacak. Bu da çalışmalarımızın ve mücadelemizin önümüzdeki süreçte, bu çalışma yılında daha hızlı ve etkili gelişeceğinin kanıtıdır. VIII. Kongre'nin kararlaştırdığı gerçek pratik hamleyi bu toplantımızın sonuçları üzerinde içine girdiğimiz çalışma yılında gerçekleştireceğiz.

Toplantımız bu çerçeveyi gündemleştirip tartışarak somut politik, pratik, örgütsel ve yönetimsel sonuçlar ortaya çıkaran bir toplantı olmuştur. Her şeyi gündemleştiren, başka zamanlarda tartışılmış olan konuları yeniden tartışma gündemine getirerek kendisini boğan bir toplantı olmamıştır. Tartışılıp çözümlenmiş ve kararlaştırılmış olan hususları veri kabul ederek, onları çözümlenmiş gerçekler olarak görerek, onlar temelinde daha ileri gitmemiz önünde engel oluşturan ve sorun yaratan hususları gündemleştirmiş, tartışmış ve onlara çözümler bulmuştur. Bu bakımdan hem bir bütün olarak siyasal ve örgütsel süreci göz önünde tutmuş ve değerlendirmelerini böyle bir geniş kapsama oturtmuş hem de çözüm itibariyle ilerlememiz, mücadeleyi geliştirmemiz önünde sorun olan hususlar üzerinde somutlaşıp onlara çözüm bulmayı esas almıştır. Bu bakımdan da oldukça somut ve çözümleyici sonuçlar ortaya çıkartmıştır.

Toplantımızın gündemi de bunları ortaya çıkartacak şekilde oluşmuş; siyasal süreci, askeri müdahale tehdidini, olası gelişmeleri, bunlar karşısında bizim politik-taktik uygulama düzeyimizi, her alanda karşılaştığımız sorunları ve yapmamız gereken çalışmaları değerlendirmiştir. Bunları Türkiye'deki 2-3 Ağustos Uyum Yasaları ve 3 Kasım erken genel seçimi temelinde ortaya çıkan gelişmeler üzerinde yürüttüğümüz halk serhildanını bu gelişmelerle bağlı olarak değerlendirme temelinde ele almış; yine Irak'a askeri müdahale tehdidi ile Güney Kürdistan ve bölgede ortaya çıkacak olası gelişmeleri ve bunlara karşı durumumuzu değerlendirmiştir. Diğer yandan örgütsel durumumuzu ve yönetimimizin yetkinleştirilmesi sorunlarını ele almıştır. Bu çerçevede yürüttüğümüz düzeltme çalışmalarını yönetim düzeyinde zirveye ulaştırmış, daha yetkin bir tartışmayla en üstten sonuca bağlamıştır. Anlayış olarak, sistem olarak, tarz ve üslup olarak yönetimimizin dönem görevlerine yeterli hale gelmesini sağlayan ve bu temelde bütünlüklü bir yönetim ortaya çıkartan sonuçlar yaratmıştır. Bunlar üzerinden yönetimimiz içerisinde yeniden bir değerlendirme ve işbölümü ortaya çıkartılmıştır.

Genel gelişmeler, siyasal ve askeri süreç, bunun Kuzey'de ve Türkiye'deki yoğunlaşmasıyla Güney ve Irak'taki durumu üzerine sürekli tartışma ve değerlendirmeyi zaten yapıyoruz. Bunu daha da çok yapmamız gerekiyor. Günlük politik gelişmelere anında doğru ve yeterli bir biçimde cevap veren bir siyasal yaklaşım ve mücadele içinde olmamız gerekiyor. Toplantımız bu konuda zayıflıkların olduğunu, örgütümüzün zaman zaman ortaya çıkan önemli siyasi gelişmelere yeterince cevap veremediğini değerlendirmiş, bunu eleştirmiş, bu konudaki yetersizliğin önümüzdeki süreçte mutlaka aşılması gerektiğini de belirtmiştir. Bu daha çok Türkiye'deki 2-3 Ağustos uyum yasaları, yine erken seçimler çerçevesindeki gelişmeler, Güney ve Irak'ın oldukça hareketli olan siyasi ve askeri ortamına cevap olma açılarından böyledir.

Bütün bu alanlara ilişkin toplantımızın değerlendirmelerini kısaca bir kere daha özetlemek gerekirse, önemle üzerinde durulan husus; gittikçe yoğunlaşan ve güncelleşen ABD'nin Irak'a askeri müdahale tehdidi, bunun Güney Kürdistan'da, Kuzey'de ve bütün bölgede yol açacağı gelişmeler, bizim üzerimizdeki etkileri ve bizim bunun karşısındaki duruşumuz, politikalarımız ve tutumumuz konuları çok yönlü ve derinlikli bir biçimde tartışılmıştır. Çok açık görülüyor ki, ABD her yıl Irak'a askeri müdahale tehdidini artırıyor, güncelleştiriyor. Bu sadece sözlü bir tehdit düzeyinde de kalmıyor, bunu pratikleştirmek için yoğun bir politik, diplomatik ve askeri çalışma da yürütüyor. ABD Başkanı Bush'un BM Genel Kurulu'ndaki son konuşması bu konuda açık bir kanıt oluyor. ABD tutumunu bir kere daha Bush'un ağzından BM Toplantısı'nda tüm dünyaya açıkça belirtti. Şu ortaya çıkıyor: ABD Irak'a askeri müdahalede bulunmaya kesin karar vermiş durumda. Aslında Irak üzerinde bir müdahale yürütülüyor da; ABD öncülüğünde Irak üzerinde ekonomik, siyasi ve diplomatik olarak çok yoğun bir dış mücadele zaten sürüyor. Bu gerçeğin de bilinmesi, görülmesi, bunun da bir müdahale olarak algılanıp ele alınıp tanımlanması gerekiyor.

> ABD'nin Irak'a askeri müdahalesi geçen aylar açısından da tartışılmıştı. Ama bu gerçekleşmedi. Bu, ABD'nin müdahale etmek istememesinden değil de, müdahale edecek ortamı bulamamasından kaynaklanıyor. Uluslararası ve bölgesel düzeyde, Irak içinde müdahale edecek kadar siyasi ilişki ve ittifak yaratabilmiş değil. En önemlisi de Irak yönetimini düşürse bile, yerine ne koyacağını ortaya çıkartabilmiş değil."

> ABD'nin tehdidini gittikçe artırdığı ve güncelleştirdiği açıktır. Bu temelde Irak'a daha yoğun bir askeri müdahalede bulunacağı kesin gibidir. Bir bakıma mevcut yönetim stratejik olarak da, taktik olarak da kendisini böyle bir müdahaleye tümüyle bağlamış durumdadır. Yani bir askeri müdahaleye mahkumdur. Böyle bir müdahalede bulunmadan kendi etkinliğini sürdürmesi mümkün değil.

Tabii yeni müdahale tehdidi denen şey böyle bir olgu üzerinde askeri müdahale tehdidini içeriyor. Bu konuda ABD'nin tehdidini gittikçe artırdığı ve güncelleştirdiği açıktır. Bu temelde Irak'a daha yoğun bir askeri müdahalede bulunacağı kesin gibidir. Bir bakıma mevcut yönetim stratejik olarak da, taktik olarak da kendisini böyle bir müdahaleye tümüyle bağlamış durumdadır. Yani bir askeri müdahaleye mahkumdur. Böyle bir müdahalede bulunmadan kendi etkinliğini sürdürmesi mümkün değil. Mevcut yönetim varoldukça, ABD'nin Irak'a askeri müdahaleden vazgeçmesi yine olası değil. Bu açıdan ABD'nin Irak'a, bu temelde bölgeye askeri müdahale süreci önümüzdeki dönemin en olası siyasi ve askeri gelişmesi, bütün bir süreci belirleyecek ve her alandaki siyasi durumu ve gelişmeleri etkileyecek olan olay konumunda. Bu konuda kışa giriş ya da kıştan çıkış dönemleri zamanlama olarak çeşitli siyasi çevreler tarafından telaffuz ediliyor. Kasım ve aralık ayları üzerinde değerlendirmeler var; şubat ve mart ayları üzerinde yine tanımlar var.

Şöyle söylenebilir: ABD'nin Irak'a askeri müdahalesi geçen aylar açısından da tartışılmış ve değerlendirilmişti. Örneğin 2002'ye giriş, yine 2002 baharı telaffuz edilmişti. Ama bu gerçekleşmedi. Doğru, bir erteleme durumu ortaya çıkıyor. Bu, ABD'nin müdahale etmek istememesinden değil de, müdahale edecek ortamı bulamamasından kaynaklanıyor. Uluslararası, bölgesel ve yerel düzeyde ve Irak içinde müdahale edecek kadar siyasi ilişki ve ittifak yaratabilmiş, karşıtlarını tümüyle etkisizleştirebilmiş, daraltıp sınırlandırarak kontrol altına almış değil. En önemlisi de bir askeri müdahale ile Irak yönetimini düşürse bile, yerine ne koyacağını ortaya çıkartabilmiş değil. Öyle ki bu, Afganistan'dan çok farklı olarak Irak açısından büyük önem taşıyor. İngiltere desteğinde ABD'nin yoğun bir askeri müdahale ile Irak'taki yönetimi yıkması mümkün. ABD'nin bu konuda çok ciddi bir zorlukla karşılaşacağını kimse söyleyemez. Fakat Irak'ta düzen kurmak, yeni bir sistem yaratmak ve yeni bir yönetimi ortaya çıkarmak, yoğun bir askeri saldırıyla mevcut yönetimi askeri bakımdan yıkmak kadar ko-

ABD'nin en çok dayanmaya çalıştığı güçlerden biri de Türkiye'dir. Türkiye'deki mevcut gelişmelerde ABD'nin böyle bir politik yaklaşımının da payı var. ABD Türkiye'yi istikrarsızlığa çekti, yönetim bakımından zayıf duruma düşürdü. Buna dayanarak da kendi politikalarını Türkiye'ye dikte ettirmeye veya Türkiye'yi kendi Irak politikasına kazanmaya çalışıyor. Türkiye'deki gelişmelerin böyle bir yanı var.

lay değil. Bu konuda veriler yok. Güçler ortaya çıkıp oluşmuş değil. Bir de dünyanın ve bölgenin belli başlı siyasal güçleri bu konuda bir anlaşmaya, görüş birliğine veya ittifaka ulaşmış değil. Eğer ABD'nin Irak'a askeri müdahalesi geciktiyse, ertelendiyse, aylar bunun için öngörülüp değerlendirilip de gerçekleşmediyse bu nedenledir. Mevcut nedenler belli ölçüde geçerliliğini hala koruyor.

Tabii ABD yönetiminin yürüttüğü çalışmalar çerçevesinde bu nedenlerle kısmi bir azalma oldu. ABD yönetiminin Irak'a müdahale için kendisini daha güçlü ve hazırlıklı hale getirdiğini görmek ve kabul etmek lazım. Ama belirttiğimiz mevcut nedenleri hala ortadan kaldırmış değil ve onlar engel olmaya devam ediyor. ABD'nin askeri girişimi yoğun bir sözlü müdahaleye, adeta söz savaşına, psikolojik savaşa rağmen gerçekleşmiyor ve ilerideki bir sürece yayılıyorsa bu nedenledir. Fakat böyle bile olsa, önümüzdeki ayların gittikçe daha yoğunlaşan bir biçimde ABD'nin müdahalesiyle geçeceğini kabul etmek lazım. Söz düzeyinde, psikolojik düzeyde, politik propaganda düzeyinde böyle olacak; politik düzeyde böyle olacak, ekonomik düzeyi zaten devam ediyor ve askeri düzeyde de böyle olacak. Hazırlıklar ve çatışmalar bakımından bir çatışma durumu, askeri saldırı durumu da gündeme gelecek. Bu bakımdan ne olursa olsun, önümüzdeki ayları, 2002 sonu ve 2003 başındaki siyasi gelişmeleri Irak'a ABD askeri müdahalesinin belirleyeceği, böyle bir müdahale durumunun her alandaki siyasi gelişmeleri yönlendireceği kesin.

Dolayısıyla böyle bir müdahale durumu herkesi etkileyecek, her alandaki siyasi olayları yönlendirecek. Her alandaki siyaset üzerinde belirleyici etkide bulunacak. Bunu herkes şimdiden böyle görüyor. Bütün güçler de kendisini buna göre hazırlıyor. Böyle bir mücadele şimdiden yaşanıyor ve gittikçe bu mücadelenin yoğunlaşacağı anlaşılıyor. AB önemli bir uluslararası güç olarak ABD'nin Irak müdahalesine bütünüyle destek veren konumda değil. Mücadele bir yönüyle buradan ortaya çıkıyor. İngiltere tümüyle destek verse de, Almanya, Fransa ve diğer güçler benzer düzeyde destek verme durumunda değil. Hatta Almanya yönetimi, Sosyal Demokrat Parti böyle bir askeri müdahaleye karşı olduğunu net olarak açıkladı. AB kendi politikalarını bu temelde geliştiriyor, geliştirecek ve bu, ABD ile Ortadoğu üzerinde belli bir mücadeleye yol açacak. Diğer yandan Rusya her ne kadar eskisi gibi ABD'ye karşı bir durumda değilse de, ABD'nin Irak'a askeri müdahalede bulunmasına ve yönetimi bu biçimde yıkmasına belli ölçüde karşıtlığını sürdürüyor. Bu yönlü politik çabaları da var. Bunun daha da devam edeceğini kabul etmek lazım. Çin, hatta Hindistan gibi bazı Asya güçleri, benzer biçimde Irak'a bir askeri müdahaleden yana değiller. Bu, uluslararası çerçevedeki bir mücadeleyi, Irak ve Ortadoğu üzerinde süren bir mücadeleyi ifade ediyor.

Türkiye, Irak gibi üzerinde siyasi mücadele yürütülen bir ülke konumunda

Bölge düzeyinde de ABD müdahalesine bölge devletlerinin karşıtlığı devam ediyor. Türkiye her ne kadar son tahlilde ABD müdahalesine katılım göstereceğini, Irak'ta yönetimin korunmasını sonuna kadar savunmayacağını ifade ettiyse ve ABD ile belli anlaşmalar ortaya çıkardıysa da, yine de böyle bir müdahalenin oluşması için mevcut duruşunu ve çabalarını sürdürüyor. Çünkü müdahalenin Ortadoğu'da ortaya çıkaracağı değişikliklerden korkuyor. En önemlisi de Güney Kürdistan'da yol açacağı gelişmelerden korkuyor. Bunun Kuzey'e ve Türkiye'ye etkisini düşünerek, mevcut statükonun korunup istikrarın sürdürülmesinden yana oluyor ve bu temelde çaba yürütüyor. Çünkü bir askeri müdahale ile yönetimin düşürülmesi temelinde sistem dağılınca gelişmelerin nereye gideceğini kestiremiyor, bu konuda denetimi yok. Dolayısıyla korku ve ürküntü ile mevcut durumun sürmesi için çaba harcıyor. Doğuda İran, Türkiye ile benzer durumu yaşıyor. Bir Irak müdahalesinin ve Irak'ta yönetimin düşürülmesinin kendisini de derinden etkileyeceğini çok açık bir biçimde görüyor, bunun kendi yönetiminin değişimini dayatacağını anlıyor. Aslında Irak'a yöneltilecek askeri müdahaleyi kendisine yöneltilecek bir askeri müdahale olarak algılıyor. Bu temelde de böyle bir müdahalenin engellenmesi için elinden gelen çabayı yürütüyor. Özellikle rejimler ve yönetimlerin değişmesinden duyduğu korku bakımından bunu yapıyor. Diğer yandan Kürdistan'da ortaya çıkartacağı gelişmelerden duyduğu ürküntü açısından bunu yapıyor. Son dönemde Türkiye ile geliştirdiği daha da güçlendirilmiş işbirliği bu temeldedir. Dikkat edilirse Türkiye ve İran bu bakımlardan anlaşabiliyor, birlik ve bütünlük içinde oluyorlar, ittifak yapıyorlar ve birçok alanda ortak çalışma konumundalar.

Arap devletleri büyük ölçüde Irak'a bir askeri müdahaleye karşıtlıklarını sürdürüyorlar. Suriye, Mısır ve Suudi Arabistan başta olmak üzere birçok Emirliğin yaşadığı durum budur. Arap alemi içinde Irak'ın geliştirdiği kısmi bir milliyetçi dalgalanma var. Körfez Savaşı'nda olduğu gibi, Irak'a bir dış müdahaleyi kabul edecek ve Arap toplumuna benimsetecek durumda değiller. Diğer yandan ve daha önemlisi ise, askeri müdahaleyle Irak yönetiminin yıkılmasının Ortadoğu'da mevcut statükonun parçalanması olacağını ve bunun da mevcut Arap rejimlerinin değişimini peş peşe getireceğini görüyorlar. Saddam Hüseyin yönetiminin yıkılması şahsında kendi yönetimlerinin yıkılacağını görüp anlıyorlar ve bunun verdiği tedirginlik, korku ve telaş ile böyle bir müdahaleye karşı çıkıyorlar. Geçen süreçte Irak yönetimi ile çok çelişkili ve çatışmalı olmalarına rağmen, gittikçe Irak ile anlaşan, uzlaşan, Irak'a açık veya gizli destek veren konuma gelmeleri bu temeldedir ve böyle bir düzey ortaya çıkmıştır.

Yerel bakımdan Irak içi muhalefeti yaratmak ve bir araya getirmek için ABD'nin yoğun bir çalışma yürüttüğünü biliyoruz. Birkaç aydır bütün güçler Washington'a götürülüyor, toplantılar yapılıyor. Mevcut yönetim düşürüldüğünde yerine konacak yeni yönetim bu toplantılarla hazırlanmaya çalışılıyor. Ancak bu çabaların yeterli sonuç vermediği, güçlü ve bütünlüklü bir muhalefetin ortaya çıkmadığı görülüyor. Elbette belli bir muhalif kesim var, ama bunlar çok güçlü değiller, diğer yandan bütünlüklü değiller. Böyle bir muhalefet içerisinde en çok güce sahip olan, Güney Kürdistan'daki örgütlerdir; KDP ve YNK aslında daha fazla güç sahibidir. Mevcut durumda bunlar belli bir yönetim ve otorite sahibidirler de. ABD bunları kazanmaya ve etkili kılmaya çalışıyor. Ancak gerek uluslararası alandaki, gerekse bölge düzeyindeki güçlerle ilişkileri, KDP ve YNK gibi örgütleri kendi çizgisinde aktif bir biçimde harekete geçirmesine fırsat vermiyor. Örneğin İran ile ilişkileri buna fırsat vermiyor. YNK her iki tarafı da gözetmek zorunda kalıyor. Örneğin Türkiye ile ilişkileri buna fırsat vermiyor. ABD, Türkiye'yi de gözetmek, dikkate almak durumunda kalıyor. Öyle ki bu, son dönemde Türkiye-KDP karşıtlığı olarak ortaya çıktı. ABD Türkiye'nin ve KDP'nin politikalarını bir yerde, bir noktada birleştiremiyor. Türkiye ile ilişkilerinden dolayı mevcut örgütlere gelecek açısından yeterli bir güvence veremedi. Türkiye'ye de yeterli güvence veremiyor.

Aslında bu noktada geçen süreç ABD'nin böyle bir müdahalede dayanmak istediği güçleri politik olarak bir araya getirme çabası ile geçti ve bu çalışma hala devam ediyor. Bu durum değişik güçler arasında politik karşıtlığa, politik olarak çelişki ve mücadele durumuna yol açıyor. YNK böyle bir durumda daha çok Türkiye'ye dayanarak belli bir ekonomik ve mali güç sağlamaya çaba harcıyor. Onun öyle çok tutarlı, gelecek öngören bir politikası yok. Bizimle Türkiye arasındaki mücadeleden yararlanmaya çalışıyor, KDP ile Türkiye arasındaki çelişkileri değerlendirmek istiyor, yine bölge güçleri arasındaki çelişkilerden yararlanmaya çalışıyor. Bütün bunlara dayanarak Türkiye ile ilişkilerini düzeltip belli bir maddi güç sağlamak istiyor. ABD'ye ve Türkiye politikalarına bu temelde sonuna kadar yeşil ışık yakıyor.

KDP aynı konumda değil. KDP bir yandan ABD müdahalesini değerlendirirken, onun Irak ve Güney Kürdistan'da ortaya çıkarabileceği gelişmeleri gözetir ve ona göre kendisine bir rol biçmeye çalışırken, diğer yandan böyle bir müdahalenin karşısında olan uluslararası ve bölgesel güçleri ve bu temelde ortaya çıkan mücadeleyi de gözetiyor. Dolayısıyla bir tarafı kendi açısından henüz tam garantili görmüyor. Diğer yandan ise böyle uluslararası ve bölgesel düzeydeki karşıtlıklar, çelişkiler, çatışmalı ve mücadeleci durumlar kendisi için politika yapma fırsatı veriyor ve buna dayanarak çok yönlü bir politikayla kendi etkinliğini geliştirmek için çaba harcıyor. ABD ile ilişkileri, ABD politikalarına karşı zaman zaman geliştirdiği eleştiriler bu nedenledir, Türkiye ile gelişen karşıtlığı bu temeldedir. İran'la ilişkilerini belli ölçüde geliştirmiş durumda. Diğer yandan Irak ve Suriye ile ilişkilerini koruyor. Onların da böyle bir politik duruşları var.

Şu söylenebilir: Mevcut durum ciddi biçimde çelişkili ve siyasal bakımdan mücadeleci bir durumdur. Bunun gün geçtikçe derinleştiği, hatta keskinleştiği gözüküyor. ABD bir askeri müdahale geliştirecekse, şimdilik daha çok İngiltere ile birlikte kendi gücüne dayanmayı öngörüyor. Bu güçleri bir araya getiremedi, henüz bir ittifak oluşturamadı. Bir karşıtlık durumu var. Ancak ABD İngiltere'nin askeri gücüne dayanarak da Irak'a askeri müdahalede bulunabilir. Böyle bir müdahalede elbette birçok güç mevcut politik duruşunda değişiklikler yapar. ABD'ye karşı çıkmaz, onun karşısında yer almaz. ABD safına geçmeye de çalışabilir. Amerika bunu da hesaplıyor ve bu temelde bir yaklaşımı gün geçtikçe geliştiriyor. Karşıtlarını daha fazla daraltmaya çalışıyor. Politik ittifak oluşturma, en azından karşıt olmaktan çıkartıp değişik uluslararası ve bölgesel güçleri tarafsız kılma çabası var. Bazı güçleri de kendi safına kazanmaya çalışıyor.

Bu noktada ABD'nin en çok dayanmaya çalıştığı güçlerden biri de Türkiye'dir. Türkiye'deki mevcut gelişmelerde ABD'nin böyle bir politik yaklaşımının da payı var. ABD Türkiye'yi bir istikrarsızlığa çekti, yönetim bakımından zayıf duruma düşürdü. Buna dayanarak da kendi politikalarını Türkiye'ye dikte ettirmeye veya Türkiye'yi kendi Irak politikasına kazanmaya çalışıyor. Türkiye'deki gelişmelerin böyle bir yanı var. Mevcut durumda bir seçim sürecine girerek, yine mevcut hükümetin meclisteki dayanakları zayıflatılarak, kendi içinde de birliği parçalanarak Türkiye yönetimi güçsüzleştirilmiş, daha çok dışa –ABD'ye– muhtaç hale getirilmiş, ABD'nin Irak'a askeri müdahalesi için elverişli bir Türkiye siyaseti ortaya çıkartılmıştır. ABD bu durumu değerlendiriyor. Bu bakımdan AB ve Türkiye nezdinde istediğine ulaşamasa, yine İran nezdinde bazı Arap devletleri karşıtlığını sürdürse de, ABD Türkiye'deki karşıtlığı önemli ölçüde azaltmış, Türkiye'yi bir askeri müdahale için belli ölçüde uyumlu hale getirmiş durumda ve bunu değerlendirecektir. Boşuna böyle bir Türkiye siyasi yapısı ortaya çıkmadı, mevcut gelişmelerde rol oynasın ve yer edinsin diye çıktı. Kuşkusuz ABD böyle bir süreçte ortaya çıkan durumu değerlendirmek isteyecek. Türkiye'nin içine girdiği süreç, yaşadığı mücadele bu bakımdan önemli.

Diğer yandan Türkiye'nin üzerinde farklı müdahaleler de var. Bizim yürüttüğümüz bir demokratik dönüşüm mücadelesi var. VIII. Kongre'yle bu çok daha yetkin hale geldi, plan ve programa kavuştu, Türkiye gündemini çok daha yakından ve derinlikli bir biçimde etkiler düzeye ulaştı. Bunun Türkiye'ye dayattığı bir değişim gerçeği var; Türkiye'nin AB ile ilişkileri var, Avrupa'nın Türkiye üzerinde yürüttüğü mücadele var. Türkiye de tıpkı Irak gibi üzerinde siyasi mücadele yürütülen bir ülke konumunda. ABD her ne kadar Türkiye'nin AB'ye girişini desteklediğini söylese de, Türkiye üzerinde ABD ile Avrupa'nın bir mücadele yürüttüğünü görmek lazım. Bu ölçüde AB'nin de Türkiye üzerinde sürdürdüğü bir siyasi mücadele var. Bütün bunlar Türkiye'yi 2-3 Ağustos'ta yeni kararlar almaya götürdü. Bu kararlar, AB ile uyum yasaları önemliydi. İdamın kaldırılması, anadil öğrenme ve yayın hakkının kararlaştırılması önemli hususlardı. Mevcut konumda idamı kaldırmak, yürüttüğümüz mücadele açısından büyük önem taşıyor. Önderliğimiz de değerlendirdi: 15 Ağustos Atılımı fiili olarak Türkiye'de idamı durdurmuştu. 1 Eylül süreci, yani yeni strateji, siyasal ve demokratik mücadele stratejisi temelinde yürütülen çalışmalar da idamı bu biçimde resmen kaldırmış oldu. Türkiye'de yakın dönemde çok fazla siyasi idamın yapıldığı dikkate alınırsa, böyle bir sonucun ortaya çıkmasının ne kadar önemli, anlamlı ve mücadeleye bağlı olduğu daha açık görülebilir.

Türkiye'de inkarı en çok sürdüren milliyetçi sol çizgiydi

Diğer yandan anadil öğrenme ve yayın hakkı, Kürtçe üzerindeki inkarın kırılması için bir başlangıç özelliği taşıyabilir. Kuşkusuz tümden böyle bir düzey ortaya çıkmış değil. Ama eğer ilerletilir, gerekli çalışmalar yapılır ve bu süreç yeni adımlarla başarıyla devam ettirilebilirse, mevcut uyum yasaları Kürt inkarının kırılmasının başlangıcı olabilir. Bu yasalar böyle bir önem taşıyor. Genel duruş da bunu gösteriyor. Türk siyaseti geçmişten farklı olarak artık Kürt'ü biraz daha rahat telaffuz edebiliyor. En son Ecevit de *"Kürt vatandaşlarım"* dedi. İnkarı en çok sürdüren, aslında bu milliyetçi sol çizgiydi. Milliyetçi sağ, gerici, ırkçı faşist çete güçleri çok kaba bir biçimde Kürt gerçeğini reddeder ve saldırı yürütürken, bu milliyetçi sol çevreler daha ince bir biçimde teorik kılıflar uydurarak bunu yapıyordu. *"Sorun etnik sorun-ulusal sorun değil, bir aşiret sorunu, feodalite sorunu. Bunlar giderildiğinde sorun çözülmüş olacak"* diyorlardı ve bu biçimde inkara bir teorik kılıf uyduruyorlardı. Uzun yıllar düşünce düzeyinde böyle çok yoğun bir çaba da yürüttüler. Şimdi bu kırılıp aşılıyor. Çeşitli askeri ve siyasi çevrelerden sonra, bu en inkarcı, en çok kendini kamufle eden, sözde sol ve demokrat görünerek aslında inkarcılığı sürdüren çevrelerde de Kürt inkarı bu biçimde aşılmaya başlandı.

Bu önemli bir süreç. Demek ki uyum yasaları boş değil, uygulanabilir ve Türkiye'de birçok şeyi değiştirebilir niteliktedir; devam ettirilip ilerletildiğinde, kesinlikle bir sonuç alınabilecektir ve böyle bir sürecin başlangıcı olabilir. Nitekim ardından seçimin gündeme gelmesi de bir yönüyle bununla bağlı. Mevcut siyaset kurumu ancak uyum yasaları gibi bir kararlılığı ortaya çıkartabildi. Bu kurumun bunları pratikleştirme gücü yok. Erken seçim mevcut yasalarla kararlaştırılan hususları pratikleştirecek bir siyasi yapıyı ortaya çıkarmayı hedefliyor veya böyle bir siyasi yapının ortaya çıkmasına fırsat sunuyor, onun şansını oluşturuyor, ona imkan veriyor. Dolayısıyla erken seçim bu yasaların bir devamı niteliğinde oldu. Türkiye'nin yönünü çizmesi için, yeni bir yön belirlemesi açısından bir kararlaşma dönemini ifade ediyor. Birçok veri bu yönün demokratik değişim yönünde olmasını gösteriyor. Hatta sol demokratik çizgide olmasını gerekli kılıyor. Aslında bunun koşulları çok büyük ölçüde oluşmuştu da. Sosyalist ve sosyal demokrat güçler bu durumu değerlendirip gerekli iktidar ittifakını ortaya çıkarabilselerdi, Türkiye daha kararlılıkla bir erken seçim yönünde ilerleyecekti. Fakat sosyalist ve sosyal demokrat güçler böyle bir iktidar bloğunu oluşturamadılar. Mevcut durumda seçimde bir kararsızlık varsa, hatta seçimin Türkiye'ye yön çizmede tam bir netlik oluşturamaması gibi bir durum yaşanıyorsa bu nedenledir.

Ancak Önderliğimiz de belirtti: Mevcut seçimle ortaya çıkacak siyaset yapısı hiçbir şekilde geride kalandan daha geri, daha gerici olmayacak. Belki Türkiye'yi istenen yöne sokamayacak, sol demokratik çizgide köklü demokratik değişimin içine çekemeyecek veya bu tür değişiklikleri gündemleştiremeyecek; zayıf ilerleyecek, süreci uzatacak, demokratik değişimi daha uzun sürece yayacak, daha köklü değişiklikleri yeni siyasi güçlere bırakacak. Ama bütün bunlara rağmen, en alt düzeyde de olsa, geride kalan hükümet ve parlamentodan daha ileri, cılız da olsa demokratik yönde pratikleşme adımlarını daha çok atan bir hükümet ve parlamento ortaya çıkacak. Bu anlamda mevcut seçimler de Türkiye açısından büyük önem taşıyor. Hem Türkiye'nin iç siyasi yapısında demokratikleşme sürecini belirleyecek hem de Türkiye'de böyle bir demokratik değişim süreci gelişirse, bu en yakından etkisini bölge üzerinde gösterecek. Bir dış askeri müdahaleyle bölgenin değişim sürecine çekilmesi değil de, böyle bir askeri müdahaleyi durdurma, onun karşısında bölge barışını savunma temelinde iç dinamiklerle bölge güçleriyle Ortadoğu'da demokratik dönüşümü gerçekleştirmenin önünü açacak, onu başlatacak. Bu bakımdan Türkiye'nin seçimle ortaya çıkaracağı yapı, demokratikleşme açısından bunun taşıyacağı önem ileri düzeydedir. Savaş karşısında barışı savunma, mevcut tutuculuk ve statükoculuk karşısında demokratik değişimi iç dinamiklerle gündemleştirme ve gerçekleştirme özelliği taşıyor.

Şunu çok iyi biliyoruz ki, Türkiye'de demokratik siyaset yönünde atılan küçük bir adım İran'da, Irak'ta, Suriye'de ve bölgenin diğer alanlarında hızla yankısını buluyor. O alanlarda da demokratik değişimin önünü açıp geliştiriyor. Bu bakımdan Türkiye'nin içine girdiği süreç önem taşıyor. Türkiye bölgeye demokratik değişimi iç dinamiklerle dayatacak bir sürece mi girecek, yoksa ABD'nin dış müdahalesine katılan, ona ortak olan, böyle bir müdahale tarafından kullanılan bir konumda mı olacak? Bu husus belirginleşecektir. Belki de ABD iç dinamiklerle demokratikleşmeye fırsat vermeden, Türkiye'deki mevcut durumu değerlendirerek Irak'a askeri müdahalede bulunmak isteyecektir. Bu nedenle Türkiye'nin seçim süreci, hatta 3 Kasım seçimleri sonrası süreç Irak'a müdahale bakımından önem arz ediyor. Güçlü bir hükümete kavuşmadan, böylece kendi yolunu çizip ilerler hale gelmeden mevcut durumu değerlendirerek, ABD Türkiye'den aldığı güçle diğer alanlardaki zayıflığını gidermeyi esas alarak bir askeri müdahalede bulunabilir. Bütün bun-

15 Ağustos Atılımı fiili olarak Türkiye'de idamı durdurmuştu. 1 Eylül süreci, yani yeni strateji, siyasal ve demokratik mücadele stratejisi temelinde yürütülen çalışmalar da idamı bu biçimde resmen kaldırmış oldu. Türkiye'de yakın dönemde çok fazla siyasi idamın yapıldığı dikkate alınırsa, böyle bir sonucun ortaya çıkmasının ne kadar önemli, anlamlı ve mücadeleye bağlı olduğu daha açık görülebilir.

ları görmeli ve dikkate almalıyız.

Bütün bu durumlar bizim için de tarihi önem arz eden gelişmeler oluyor. İster Türkiye'deki demokratikleşme ihtimalleri olsun, –ki bunu biz dayatıyoruz hareket olarak öyle bir çizgiyi biz geliştirdik, Başkan APO geliştirdi; biz buna öncülük ediyoruz ve bu, bölgenin demokratik değişim sürecine sokulması ve bölgede demokratik uygarlık çağının açılması anlamına geliyor– isterse bunun dışında ABD'nin askeri müdahalesiyle bölgede ortaya çıkabilecek olası değişiklikler olsun –ki Irak yönetimi yıkılacak, bütün bölge yönetimleri sarsılacak, bölgedeki bütün statüko parçalanacak– Kürt sorunu bundan çok yakından, birebir etkilenecek; dolayısıyla böyle bir çatışma ve savaş içerisinde biz istesek de istemesek de fiilen yer alacağız, ortasında olacağız. Bu durum bizi bu temelde etkileyecek. Bizim kendi çizgimizde gelişmeleri değerlendirmemizi ve inisiyatif kazanmamızı engellemek isteyen güçler olacak ve bize karşı çıkacaklar. Örneğin uluslararası komployu yürüten ABD böyle bir yaklaşım içinde olabilecek. ABD kesinlikle bizi dikkate almazlık edemiyor. Mevcut durumuyla da şimdiye kadar doğrudan fiilen karşısına almak istemedi. Ama bizim inisiyatif kazanmamızdan çekindiği ve ürküntü duyduğu, dolayısıyla bizi kontrol altına almak istediği, sınırlandırmaya ve daraltmaya çalıştığı da bir gerçek. Bu temelde elbette çabalarını sürdürecek.

Türkiye ve İran gibi güçler, Kürt sorunuyla muzdarip olan, Kürt demokratik siyasetinin inisiyatif kazanmasından korkan güçler, en başta bu gelişmeler içerisinde bizi sınırlandırmak isteyecekler. Bunu siyaseten yapacaklar, ekonomik olarak yapacaklar; zaten şimdi de yapıyorlar, çok yoğun bir abluka uyguluyorlar. Aslında tam bir kuşatma var. Bunu daha fazla da geliştirebilirler. Bununla da sınırlı kalmayıp, inisiyatifimizin gelişmesini ve etkinlik kazanmamızı önlemek için askeri müdahalelerde bulunabilirler. Bu bir çatışmaya yol açabilir. Bunlar ihtimal dahilinde olan hususlardır. Bizim bütün bunları dikkate alarak, bölgenin kritik ve önemli bir mücadele döneminden geçtiğini, bizim de bunun içinde olduğumuzu ve bu gerçeği gören bir siyasi duyarlılıkla hareket etmemiz gerektiğini ortaya çıkarıyor. Siyasi olarak böyle bir tutum ve davranış içerisinde olabilmeliyiz. Oldukça hızlanmış ve yoğunlaşmış siyasi ve askeri mücadele süreci var. Biz de bunlara anı anına cevap verecek bir siyasi ve askeri bir konumlanma içerisinde olmalıyız. Günlük siyaseti bu temelde izlemeli, ona cevap olabilecek politikalar geliştirmeli, kendi etkinliğimizi geliştirecek bir politik mücadele içerisinde olmalıyız.

Taktik hamle sürecini mutlaka başarmamız gerekiyor

Tabii böyle bir değişim döneminin yaşanması bizim için bir fırsat, bir tarihi şans oluyor; Kürt sorununun demokratik çözümü için de önemli bir dönemeci oluşturuyor. Bunu değerlendirebilmeliyiz. Bunu yapabilmek için her şeyden önce kendi çalışmalarımızı yürütmeliyiz. VIII. Kongre'nin aldığı kararlar temelinde taktik uygulamalarımızı eksiksiz ve başarıyla sürdüren bir pratik çalışma içerisinde olmalıyız. Kendi müdahalemizi, demokratik siyasi müdahalemizi bölge düzeyinde, Türkiye, İran ve Arabistan şahsında yürütmeliyiz. Bunu hiçbir zayıflığa yer vermeksizin, yüksek bir kararlılık ve başarı düzeyinde yürütmeliyiz. Ancak böyle bir düzey tutturursak, her alandaki çalışmalarımızı buna göre geliştirirsek, bütün bunlara öncülük eden ve motor gücünde olan halk serhildanını Kuzey'de, Türkiye merkez olmak üzere her alanda aktif bir biçimde geliştirirsek, bu değişim dönemini Kürt halkının lehine, demokratik ilerici güçler lehine değerlendirme fırsatı buluruz. Bunu yapabilmeliyiz, böyle bir yaklaşım içinde olmalıyız.

Demek ki, taktik hamle sürecini mutlaka başarmamız gerekiyor. Pratikleşmeyi mutlaka başarıyla geliştirmemiz ve gerçekleştirmemiz gerekiyor. Çok etkili bir taktik uygulama çalışması içerisinde olmamız lazım. Örgütsel mücadele alanında günlük görevleri en geniş kapsamıyla başarıyla yürütür konumda olmamız lazım. Birinci husus budur. İkincisi, politik ortamı iyi değerlendirip izlemeliyiz. Gerekli tedbirleri yerinde ve zamanında geliştirirken, gereksiz çatışmalara girmekten uzak durmak doğru ve akıllı bir politik yaklaşım olur. Bunun için başta ABD olmak üzere birçok güçle önceden karşı karşıya gelmek yerine, onları boşluğa düşüren, karşıtlaşmayan, siyasi planda mücadele yürütürken askeri olarak karşı karşıya gelmeyen, paralel konumda olan bir politik çizgi izleyebilmeliyiz. Bu olgu meşru savunmaya uygun, bizi gelişmeler karşısında etkili ve inisiyatifli kılacak bir politik süreç izleme imkanı verir. Buna dayalı olarak politik etkinliğimizi geliştirebiliriz.

Bunlar çerçevesinde birçok alanda, Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da ve Küçük Güney'de, bütün Ortadoğu çapında ve yurt dışında politik pratik çalışma yürütme kararı aldık. Zaten VI. Konferans ve VIII. Kongre bizi yeni taktik süreç açısından çok kapsamlı bir planlamaya kavuşturmuş, geniş görevleri kararlaştırmamızı sağlamıştı. Bunlara ek olarak yeni gelişmeleri değerlendiren kararlar aldık. Örneğin Türkiye'de mevcut dönemi doğru değerlendirebilmek için, 2-3 Ağustos Uyum Yasaları sürecinin geliştirilmesi için çalışma yürütmeyi kararlaştırdık. Önderlik bunun bayram olarak karşılanmasını istedi ve ***"gül bayramı"*** olarak değerlendirilebileceğini ifade etti. Biz de bugünleri böyle bir bayram günü olarak karşılamayı kararlaştırdık. 2-3 Ağustos Uyum Yasalarını pratikleştirecek dil, kültür ve basın çalışmalarını aktif olarak Kuzey'de ve Türkiye'de yürütmeyi kararlaştırdık.

Bunlara bağlı olarak mevcut yasaların pratikleştirilmesi için siyasi ortamın oluşturulmasını da serhildanı geliştirirken bir eylem imkanı olarak değerlendirip bu temelde önümüzdeki süreçte halk serhildanını yoğun olarak geliştirmeyi uygun gördük. Seçim sürecini, demokrasi hareketinin geliştirilmesinde demokratik halk serhildanının ortaya çıkartılması önemli bir fırsat ve uygun bir ortam olarak değerlendirdik. Bir yandan uygun sol demokratik ittifaklarla seçime katılmayı, meclise girmeyi ve meclisi de sol demokratik grubu olan bir meclis yapıp orada da demokratik değişim mücadelesi yürütmeyi öngörürken, diğer yandan seçim ortamını geniş halk kesimleri ve sivil toplum örgütlerinin demokratik ittifakı çerçevesinde demokratik siyasi eylemliliğin-serhildanın çok yönlü ve aktif bir biçimde geliştirilebileceği bir süreç olarak görüp böyle ele alarak, bu temelde serhildanı daha da geliştirmeyi öngördük. Bu kapsamda seçim sürecini siyasi mücadele ve örgütlenme çalışmasına avantaj sunan önemli bir süreç olarak değerlendirdik. Bu sürece bu temelde yaklaşım, gereken çalışmaları başarıyla yapmayı öngördü. Seçim sürecini her bakımdan olumlu ele alıp değerlendirmek, pratik-örgütsel çalışmada, demokratik siyasal mücadeleyi geliştirmede bu sürece bu temelde yüklenmek en doğru tutum olarak görüldü. Seçim sonrası açısından da ortaya çıkabilecek ihtimalleri, ortaya çıkacak sonuçlara göre ne tür çalışmalar yapılabileceğini o zaman değerlendirmeyi daha doğru bulduk. Gerekli tartışmalar ve toplantılar yaparak, hatta konferans düzeyinde çalışmalar yaparak, seçimlerin de ortaya çıkardığı sonuçlara dayalı olarak daha sonrasının örgütsel çalışmalarını ve mücadelesini belirleyip kararlaştırmayı daha doğru bulduk.

Bunlarla birlikte geniş kesimlerin örgütlülüğü açısından da, özellikle Kuzey serhildanı esas olmak üzere bazı yaklaşımlar geliştirdik. Kadın hareketinin gelişimi için yaklaşımlarımız ve kararlarımız var. PJA IV. Kongresi'ni yaptı ve kendisini bu temelde planladı. Öncü ve etkili bir kitle hareketi konumuna gelebilir. Benzer şekilde bir gençlik hareketi yaratabilmek için de çalışma yürütmeyi, bunu sağlayacak bir gençlik konferansı düzenlemeyi kararlaştırdık. Gençlik hareketini her alanda var edecek, dayanışmalı kılacak genel bir gençlik örgütlenmesine yol açacak, gençliğin demokratik siyasal mücadelede öncü rol oynamasını sağlayacak, sorunlarını tartışıp çözecek ve görevlerini planlayacak bir çalışma olarak öngördük.

Güney ve Irak açısından mevcut gelişmeleri daha somut karşılamak üzere kararlarımız var. Önderliğin de istemleri doğrultusunda denetimimiz altında olan mevcut bölgeleri resmileştirmek üzere HPG'nin sorumluluğunda meşru savunma temelinde ***Medya Savunma Bölgeleri*** ilan etmeyi uygun bulduk. Bu temelde meşru savunma çizgisini ve siyasi mücadeleyi geliştirerek daha ileri bölge düzeylerine ulaşmayı öngördük. Öyle ki o koşullar oluştukça, bu doğrultuda imkanlarımız arttıkça, bu statüyü daha da ileriye götürmeyi öngördük, bunu da kararlaştırdık. Medya Savunma Bölgesi, Güney'de varolan gerilla üslenmesini, –fiili olarak varolan üslenmeyi– resmileştirip meşrulaştırmayı ve kendi sınırlarını çizmeyi ifade ediyor. Bu anlamda Irak üzerinde yürütülen askeri müdahale çalışmaları ve tartışmaları açısından, bizim de kendi statümüzü oluşturmamız ve bir yönüyle kendi müdahalemizi gerçekleştirmemiz anlamına geliyor. ABD'nin, Irak'ın, Türkiye'nin, İran'ın, KDP ve YNK'nin bize yaklaşımlarını ve politikalarını daha çok netleştirecek, onlar karşısında gerillanın daha resmi bir konum kazanmasını sağlayacak adım oluyor. Mevcut gerilla bölgelerinin sınırlarını bu biçimde çizmiş oluyoruz. Bunlar Kandil'den Xinere ve Xakurke'ye yine Zap, Avaşin, Metina, Gare ve Haftanin alanına kadar bütün gerilla bölgelerini içeriyordu. Bu temelde bu bölgelere saldırıyı, bu sınırları ihlali bir savaş nedeni sayacağız. Kimden gelirse gelsin, böyle bir sınır ihlali bizim için bir savaş gerekçesi olacak ve meşru savunma çizgimiz temelinde bir savunma savaşı içerisine gireceğiz. Bu karar bunu netleştirmeyi ifade ediyor. Daha ileri siyasi statüsü olan bölgeleri geliştirme sağlanırsa, PÇDK'nin –Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi'nin– inisiyatifi ve sorumluluğu altında o tarz bir siyasi-yönetsel örgütlenme ve bölgeler yaratma düzeyini de ortaya çıkartıp geliştireceğiz.

Demokratik bir Irak'ın ve Güney Kürdistan'ın oluşması için mücadelemiz devam edecek

Buna dayalı olarak Güney'e ve Irak'a yönelik kararlar aldık. Savunma bölgesi çerçevesinde HPG'nin genel bir savunma planı hazırlaması, Kuzey'i ve Güney'i içine alacak, oldukça netleşmiş, saldırı ihtimallerini dikkate alan bir planlamamızın olması ve buna göre hazırlıklarımızı yapmamız, en az iki yıllık bir altyapı hazırlığı sağlamamız, HPG'nin büyütülmesi –ki bunu kongrede kararlaştırdık, kongre sonrasındaki Birinci Yönetim Kurulu Toplantımızda da somut planlar yaptık; bunlar geçerli olmak üzere HPG'nin yeni katılımlarla genişletilmesi– çalışmalarını herkesin görevi olarak ve her alanda yürütülecek çalışma olarak belirledik. Bu temelde ele alıyoruz ve zayıflıkları bu temelde aşmak istiyoruz.

Yine HPG'nin sağlamlaştırılması, mevzilenmesinin geliştirilmesi ve örgütsel yapısının sağlamlaştırılması kararımız var. Bunun bir parçası olarak, ekim ayında HPG kadın gücünün bir konferans yapmasını kararlaştırdık. Böylece iç örgütsel yapıyı ve yaşam düzenini, bilinçli, iradeli ve özgürlükçü bir yaşam sistemini daha örgütlü kılmayı ve geliştirmeyi öngördük. Bunlar askeri alandaki faaliyetlerimiz olacak.

Tabii PÇDK'nin kendini bir taktik güç olarak geliştirmesini ve bu temelde Güney'de siyasi etkinliğini ilerletmesini öngördük. KDP ve YNK bölgesini, yine Irak alanındaki bölgede benzer bir yaklaşımı mutlaka geliştirmesini belirledik. Bu konuda zayıf kalmamasını, girişken ve etkin bir çalışma içinde olunmasını değerlendirdik. Mutlaka somut koşullara ve siyasi duruma uygun bir taktik yaklaşımla pratik çalışmanın yürütülmesi gereğini ortaya çıkardık. Bu konudaki zayıflıklar eleştirilmiş, kararlaştırılıp aşılması istenmiştir. PÇDK'nin mümkünse başta KDP bölgesi olarak yasallaşması, yasal siyasal çalışma, örgütlenme ve mücadeleyi yürütmesi öngörülmüştür. Bunu KDP'den ve hatta YNK'den bu temelde istiyoruz, bu isteğimizi artık son nokta olarak dayatacağız. Eğer böyle olunuyorsa o zaman yasal olmayan biçimlerde çalışmayı, KDP bölgesinde daha çok siyasi çalışmalar yapmayı, bu temelde kitleyle ilişkilenmeyi; eğer bu saldırılarla karşılaşırsak, meşru savunma temelinde kendimizi savunmayı bir taktik olarak öngörüyoruz.

YNK bölgesinde ise yasallaşma durumu kabul görmedi. Bu yüzden bir değişik çalışma biçimleri geliştirdik. Bunu daha da ilerleten, bu baskıcı ve antidemokratik ortamı parçalayan bir demokrasi mücadelesini siyasal çalışma ve silahla kendini savunma temelinde yürütmeyi doğru bulduk, bunu öngördük. Ayrıca demokratik bir Irak'ın ve Güney Kürdistan'ın oluşması için gerekli propaganda faaliyetlerini, ideolojik çalışma ve mücadeleyi sürdüreceğiz. Demokratik bir sistemin özelliklerinin neler olduğunu açığa çıkartarak, tartışma gündemini bu temelde oluşturup geliştireceğiz. Diğer alanlar için daha önce kongrede kararlaştırılan hususlar geçerlidir.

Bunlara bağlı olarak Doğu'ya, İran'a yönelik yasal temellerde kültürel ve basın-yayın çalışmalarını geliştirme, halkla ilişkilenme, örgütlenme, giderek halkın demokratik mücadelesini ortaya çıkarma çalışmalarımız olacak. Engellemeler karşısında da bunu farklı biçimlerde sürdürme ve yürütmeyi de esas alacağız. Bu noktada güç katılımını genişçe sağlamayı öngördük; örgütlenmenin bir parçası olarak da şimdiye kadar varolan daraltıcı ve sınırlandırıcı yaklaşımlarımızı kaldırdık. Yasal çalışmanın kültürel, basın-yayın, yine demokratik siyasal çerçevede önü açıldıkça, bu yönlü çalışmalarımızı uygun örgütlenmeler temelinde sürdüreceğiz.

Suriye ve Küçük Güney açısından da Kürtçe eğitim ve Kürtçe yayın hakkı çerçevesinde mümkün olduğu kadar küçük parçalardan başlamak üzere giderek genişleyen bir kitle kampanyası geliştirmeyi öngördük. Böylece hem alandaki örgütsel yapımız gelişecek hem de Suriye demokrasisini geliştirme yönünde, ona bağlı olarak bir eylem çizgisi oluşup ortaya çıkacak. Ayrıca dış alanlar açısından da başta Avrupa olmak üzere, hem kendi alanında kitle örgütlenmesini ve mücadelesini serhildan esprisinde geliştirirken hem de Kürdistan parçalarında serhildanın örgütlenmesini ve eylemini geliştirmek için bu parçalara yönelik çalışma yürütülmesini kararlaştırdık. Yani sadece Avrupa'da, Avrupa'ya çıkmış Kürt kitleleri içinde çalışıp örgütlenmek değil de, Avrupa'da eğitim ve örgütlenmeyle yaratılan birikime dayanarak onları Kürdistan parçalarına taşırma temelinde Kürdistan parçalarında serhildanın örgütlenip gelişmesine katkı sunup öncülük etmek, eldeki imkanları ve gücü Kürdistan'daki kitleleri örgütlemeye ve serhildana çekip seferber etmeyi uygun gördük. Özellikle KNK bünyesinden başlatılmak üzere, Ortadoğu Kürt Barış Konferansı için çalışma yürütmeyi de bu dönemde önemli gördük. İlgili bütün güçlerin böyle bir çalışmaya katılmasını, güç ve destek vermesini, çözümü burada görmesini diliyoruz.

Diğer bir konumuz ya da gündem maddemiz, örgüt sorunlarımız, yönetim sorunları ve yönetimin yetkinleştirilmesi ve geliştirilmesi hususudur. Böyle bir süreçte Yönetim Kurulu Toplantısı yapmamızın temel nedenlerinden ve hedeflerinden bir tanesi zaten buydu: Örgüt sorunlarımızı çözmek, örgütümüzü sağlam taktiğe girmiş, güncel görevleri omuzlamış ve mevcut olası gelişmelere cevap verebilecek bir düzeye getirmekti. Yaşanan yoğun siyasi ve askeri mücadeleye kendi cephemizden ve kendi çizgimiz doğrultusunda başarılı cevap verebilmenin en önemli güvencesi örgütümüzün bu noktaya getirilmesiydi. Bunun için taktiğe doğru katılma, bu konudaki engelleri, terslikleri ve gerilikleri düzeltme ve örgüt yapımızı sağlamlaştırma yönünde birkaç aydır zaten bir örgütsel düzeltme kampanyası yürütüyorduk. Bunun yönetimle bağını, genel yönetimimizle ilişkisini, yönetimimizin anlayışı, sistemi ve tarzıyla bağlantılarını da böyle bir toplantıyla ortaya çıkararak aşmayı öngördük ve bu konuda kapsamlı tartışmalar yürütüp önemli sonuçlar ortaya çıkardık.

Elbette örgütümüzün içinde bulunduğu durum yönetimimizin aynasıydı. Her düzeydeki yönetimimiz bu aynaya bakarak kendini görebilirdi ve böyle bir toplantıyla geliştirdiğimiz tartışmalarla aynaya daha derinlikli, daha kapsamlı bakmayı ve kendimizi bütün

yönleriyle görerek çizgiyle, Önderliğin yönetim tarzı ve üslubu ile çelişen yanlarımızı açığa çıkarıp eleştirerek aşmayı, dolayısıyla örgütsel düzeltmeyi yönetimden başlatmayı ya da yönetimi doğru örgüt çizgisine, Önderliğin örgüt çizgisine çekerek örgütsel düzeltmeyi başarıya götürmeyi esas aldık ve önemli bir düzeyi yakaladık. Sorunlarımızı, bu konudaki hataları, eksiklikleri ve terslikleri bütün açıklığıyla tartışıp yanlışları mahkum eden, yanlışlardan kendini kurtarmayı sağlayan sağlıklı bir özeleştiriyle örgüt ve yönetim çizgisinde bütünleşmeyi güçlü bir biçimde sağladık. Bunu yapabilmek için komplo sürecini ya da stratejik değişim döneminin derslerini açığa çıkartmayı ve özümsemeyi öngördük. Özellikle bizi yönetim yapan bu mücadele sürecinin dersleri bizim açımızdan önemliydi. Geçmişe dair Önderliğin oluşturduğu tecrübe, yine yönetim olma noktasında geliştirdiği kapsamlı değerlendirmeler ve eleştiriler her zaman bizim için yol göstericiydi.

Ancak pratikle görmedikçe, pratikte sorunlarla karşılaşmadıkça ve pratiğin bizzat çözümleyicisi olmadıkça, bu değerlendirmelerin gerçekten ne anlama geldiğini ve gereklerinin nasıl yerine getirileceğini yeterince kavrayamadık. Dolayısıyla bir yönetim sorunumuz her zaman varolmuştur. Stratejik değişim döneminde, uluslararası komploya karşı mücadele döneminde esas itibariyle yönetim olamamakla mücadele eden, yönetim olma mücadelesi veren, bu konuda ciddi ve çok yönlü bir pratik sınavdan geçen süreci yaşadık. Dolayısıyla bu dönemin tümden göz önüne getirilmesi, tartışılması, derslerinin açığa çıkartılıp özümsenmesi, yine hataları ve eksikliklerinin belirlenip eleştiri ve özeleştiriyle aşılması bizim için gerekliydi; yönetimimizin güçlenmesi için hayati önemdeydi. Bunu yeniden bu kapsamda tartıştık. Yaşanan örgütsel mücadeleyi, çizgi mücadelesini, bu mücadelede bizi başarıya götüren doğru yolla birlikte yaşanan hata ve eksiklikleri bir kere daha gördük. Bu açıdan bir yönüyle provokasyon dediğimiz, esas itibariyle ajan provokatör çizgi olarak tanımlayabileceğimiz bir çizgiyle, Önderlik çizgisi arasındaki mücadeleyi değerlendirdik. Çizgi mücadelesini bu noktada ele aldık. Tecrübemizi gözden geçirip onun derslerini açığa çıkardık ve ajan provokatör çizgi karşısında net, sağlam, kesin ve keskin bir duruş kazanmayı, bu noktada sağlam bir bakış açısının, anlayışın ve kararın sahibi olmayı öngördük.

Sağlam bir çizgi duruşu olmazsa başarılı bir pratik de olmaz

İkinci husus olarak, ortayolculuk olarak tanımladığımız, daha çok tarz sorunu olarak ortaya çıkan, yönetim ve örgütlenme alanında görülen bireyci, özerk ve grupçu eğilim ve anlayışları, örgüte girmeyen, kendine göre olan, disipline gelmeyen, taktiğe girmeyen, görevleri kendine göre ele alıp yürütmek isteyen, rapor talimat ve toplantı düzenine, dolayısıyla kolektif çalışma esaslarına yeterince bağlanmayan anlayışları, yaklaşımları ve tutumları tartışıp açığa çıkartarak mahkum etmeyi, böylece ortayolculuğa, orta sınıf eğilimleri olarak tanımlayacağımız ruh hallerine, düşünce ve davranış biçimlerine karşı da doğru örgüt çizgisinde, Önderlik çizgisinde birleşen ve bütünlük sağlayan bir yönetim haline gelmeyi öngörüp büyük ölçüde gerçekleştirdik. Toplantı tartışmalarımız bu bakımdan zengin ve çok yönlü değerlendirmelerle doludur. Bunlar arkadaşlarımıza sunulduğunda, bütün örgütümüzün doğru bir çizgide hem yetkinleşip gelişmesi hem de birlik ve bütünlük kazanması açısından oldukça geliştirici olacaktır. Arkadaşlarımız yönetimimizin tartışma ve çözümleme düzeyini bunlarda görecekler ve örgüt yapımızın doğru çizgide gelişmesi ve sağlamlaşması için kendilerini gözden geçirip doğru ve sağlıklı bir katılım sahibi haline getireceklerdir.

Provokatif-tasfiyeci, ajan provokatör çizgiye karşı mücadelemiz, onu çözümleme düzeyimiz konusunda yönetim olarak şimdiye kadar da önemli değerlendirmeler

Stratejik değişim ve uluslararası komploya karşı mücadele döneminde esas itibariyle yönetim olamamakla mücadele eden, bu konuda ciddi ve çok yönlü bir pratik sınavdan geçen süreci yaşadık. Dolayısıyla bu dönemin derslerinin açığa çıkartılıp özümsenmesi, yine hataları ve eksikliklerinin belirlenip eleştiri ve özeleştiriyle aşılması yönetimimizin güçlenmesi için hayati önemdeydi. Bunu yeniden bu kapsamda tartıştık. Yaşanan örgütsel mücadeleyi, çizgi mücadelesini, bu mücadelede bizi başarıya götüren doğru yolla birlikte yaşanan hata ve eksiklikleri bir kere daha gördük.

ve tartışmalar geliştirdik. Örgüt içinde bir düzey, açıklık ve netlik önemli ölçüde sağlandı. Fakat bunları daha önce yapabilmek, daha yeterli ve zamanında yapabilmek, örgüt yapımızın daha erkenden sağlamlaşması ve bütünleşmesi, dolayısıyla pratikleşme sürecinin daha güçlü gelişmesi açısından yararlı olacaktı. Bu noktada bir zayıflığın olduğunu, özellikle ajan provokatör çizginin esasını ve gerçeğini tanımlayıp örgütü burada çözmede ciddi bir zayıf yaklaşımı yaşadığımızı tespit edip eleştirdik. Bu, yönetimimiz için bir özeleştiri vesilesi oldu ve yönetimimiz kendi eksiğini böyle bir özeleştirisel yaklaşımla belirledi. Bu bizim için önemli bir durum elbette. Çünkü ortayolculuğa ve onun çok çeşitli biçimlerine karşı mücadelede, yine çok değişik tasfiyeci eğilimlere karşı mücadelede bizi başarıya götürecek esas olgu, ajan provokatör çizgiyi zamanında, doğru ve derinlikli bir biçimde tanımlamak ve onun karşısında sağlam ve sağlıklı bir duruş sahibi olarak etkili bir mücadele yürütebilmektir. Bu olmazsa, böyle bir güçlü çizgi duruşu ve mücadelesi gösterilemezse, çok değişik örgütsel zayıflıklarla örgütü içten bozan, karıştıran, didiştiren ve gevşeten eğilimlerle başarılı mücadele etmek, onları etkisizleştirmek, bütün örgütü aktif taktik mücadeleye ve eylemliliğe çekmek mümkün ve kolay olmaz.

Nitekim biz böyle bir süreci zaten yaşadık. VI. Konferans biraz da bu nedenle yapıldı ve bu hususları tartıştı. VIII. Kongre'yle bir kere daha böyle bir pratikleşme süreci gündemleştirdik. Ama şunu çok net gördük ki, sağlam bir çizgi duruşu olmazsa, örgüt bu temelde netleşmez ve bir çizgi mücadelesine sevk olmazsa, pratikleşmek ve taktik hamle yapmak ya da bunlarda dönemin gerektirdiği başarıyı sağlamak mümkün olmuyor. Şimdi bu toplantımız ortaya çıkardığı çözümlemelerle, yarattığı netleşme ve kararlaşmayla, ortaya çıkardığı sağlam çizgi duruşu ve mücadelesiyle önümüzdeki sürecin büyük pratikleşmesini ve taktik hamlesini gerçekleştirip sağlayacaktır. Önümüzdeki dönemin gelişmeleri toplantımızın bu temelde yaptığı örgütsel çözümlemeler, netleşme ve kararlaştırmalar üzerinde gelişecektir. Biz bunu sağladık.

Kısaca bu süreci ve çizgi mücadelesini özetlemek gerekirse, 15 Şubat'la birlikte çeşitli düzeylerde bir örgüt içi mücadele yaşadığımızı biliniyor. Örgüt yönetimimiz bir önderlik yönetimiydi. Bir önderlik hareketi olmamız gerçeği bunu gerektiriyordu ve böyle bir fiili durum vardı. Ama bunun içinde de bir yığın örgütsel sorunlarımız Önderlik değerlendirmeleriyle de sabit olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Uluslararası komplo böyle bir yönetim gerçeğine saldırarak, örgüt sorunlarımızı çözümsüz bırakıp sorunlar içinde boğularak örgütün dağılmasını öngörmüş ve hedeflemişti. Nitekim 15 Şubat ardından böyle bir süreci günümüze kadar yaşadık. Dönem dönem değerlendirmeler yaptık, değişik eğilimlerle mücadele ettik. Mücadelemiz zayıf kaldı, ama genelde bir mücadele içerisinde olduk.

Uluslararası komplo saldırıları altında örgüt yapımız içerisinde ortaya çıkan, daha sonra VII. Kongre ardından kaçan bir çete eğilimi vardı. Buna provokatif çizgi dedik. Kuşkusuz bu, provokasyonun bir parçasıydı. Doktor Süleyman ve benzerlerinin eğilimi böyleydi. Fakat provokasyonun bütünü değildi, aslında bir kalıntıydı. İşbirlikçi çete eğiliminin örgüt içerisindeki uzantıları ve kalıntılarıydı. Bu eğilimin '93'ten itibaren örgüt yapımıza dayatıldığını, özellikle stratejik değişim sürecine dayatıldığını, oligarşik rejimin topyekün savaş planı çerçevesinde onun iç uzantısı olarak geliştiğini biliyoruz. Şemdin Sakık bunun öncüsü ve geliştiricisiydi. Bu mücadele topyekün savaşın bir parçası olarak içte Önderliğe karşı büyük bir mücadele yürüttü. Biz, stratejik değişim sürecinin sabote edilmesinde, zayıf bırakılmasında, daha sonra dış saldırıların, topyekün savaş konsepti çerçevesinde gelişen saldırıların bir uluslararası komplo düzeyine ulaşmasında bu çizginin oynadığı rolü daha iyi anlamak ve değerlendirmek durumundayız. Bu çizgi önemli rol oynadı, başat olarak yer aldı. Stratejik değişimin zamanında gerçekleşmesini sabote ettiği gibi, 1 Eylül sürecine uluslararası komplo saldırısının dayatılmasında da belirleyici bir rol oynadı. Böyle bir çizgi ve onun saldırıları daha başarılı bir mücadeleyle yok edilebilse veya etkisizleştirilebilseydi, uluslararası komplonun bu düzeyde hareketimize saldırısı mümkün olmayabilirdi. Unutmayalım ki, 9 Ekim komplosunun oluşmasında Şemdin Sakık'ın önemli rolü ve yeri vardır. Onun bilgileri ve yönlendirmesi böyle bir komplo saldırısının oluşmasında önemli bir rol oynamıştır. Doktor Süleyman ve benzerlerinin çabaları, bu çizginin, bu biçimde içten örgütümüze yöneltilmiş saldırının bir devamı ve uzantısı biçimindeydi. Bu lümpen ve serseri eğilimi her türlü disiplinsizliği, inançsızlığı, amaçtan kopukluğu, dedikoduyu ve dağınıklığı geliştirerek örgütü içten dağıtmayı ve çözmeyi öngörüyordu. Fakat bir kalıntıydı, bir uzantıydı. Uluslararası komployla dayatılan, uluslararası komplo sürecinde örgütü dağıtmayı öngören, örgütü dağıtmanın temel çizgisini oluşturan bir eğilim değildi, bir parçaydı, o kadar etkinliği de yoktu.

Diğer yandan hareketimizin önemli bir parçası, özü olan kadın hareketimizde gelişen bir eğilim oldu. PJKK örgütlenmesi süreciyle de denkleşince, bu biraz daha da karmaşıklaştı. Daha çok siyasi ve örgütsel süreci özümsemeyen, kendini onun gerektirdiği kadar kadrolaştıramayan, imkanları olduğunda dış güçler, dayanaklar ve imkanlarla kendini fazla abartan, fakat 15 Şubat gibi çok ağır bir baskıyı ifade eden bir saldırıyla karşılaştığında da umutsuzluğa, iradesizliğe ve inanç zayıflamasına düşen ve ne olacağı kaygısına kapılan, dolayısıyla kendine bir kurtuluş, bir tutunacak dal aramaya çalışan bir eğilim, küçük burjuva eğilim olarak tanımladık. Bu eğilim küçük burjuva ruh halini, bireyciliğini ve kaygısını ifade ediyordu. Tabii bu eğilimin örgüt içerisindeki yeri, bir de sürecin özellikleri nedeniyle oldukça zorlayıcı oldu. İşbirlikçi çete kalıntıları buna dayanmak istediler. Provokasyon böyle bir eğilime dayanarak örgütü, onun yönetim gerçeğini işlemez kılmayı ve felç etmeyi öngördü, bunu esas aldı. Bu anlamda çok ciddi bir tehdit ve tehlike oluşturdu. Tehlike içeren daha önemli bir yanı, doğru yapıldığına inanılarak yapılan sahiplenilen ve yürütülen bir eğilim olmasıydı. Bu ciddi bir tehdit ve tehlikeydi.

Fakat bütün zorlanmalarına rağmen, yönetimimiz sorunu ideolojik ve örgütsel sorun olarak görüp kendisinin yönetim haline gelmesinde de önemli bir sınavı sayarak, sabırlı ve uzun vadeli bir yaklaşımla böyle bir eğilimi bertaraf etmeye çalıştı. Bu yaklaşım sonuç verdi ve doğru bir yaklaşımdı; bu eğilimin aşılmasında ve çözülmesinde belirgin rol oynadı, bir yönetim tecrübemizin ve yönetim sistemimizin ortaya çıkıp gelişmesinde de bu mücadele ciddi rol oynadı ve önemli bir tecrübe birikimini ifade etti.

Bunların yanında aslında bu dönemin provokasyonu, '78'den bu yana örgütte çeşitli dönemlerde dayatılan ajan provokatör çizginin devamı olarak gelişen ve böyle bir çizgi olarak ortaya çıkan gerçeklik, Nasır gerçekliğiydi. Çözümlenmiş işbirlikçi çete eğiliminin kalıntılarını çözmek, onlarla mücadele etmek, onlar karşısında tutum almak, yönetimimiz ve arkadaş yapımız için zor olmadı. Kadın hareketindeki küçük burjuva eğilim ciddi bir tehditti ve zorlayıcıydı; ama Önderliğin geliştirdiği çizgi gereği, onu az çok özümsemenin, ona bağlanmanın ve onu dikkate almanın bir gereği olarak, daha duyarlı ve ciddi bir yaklaşım gerekliydi. Yönetimimiz onu da sürece yayarak çözümleyebildi. Fakat bunlar esas olanlar değildi, yan olan hususlardı. Esas olan ve provokasyon çizgisi olarak karşıdan komplonun içimizdeki uzantısı biçiminde örgüte içten dayatılan, onu yıkmak ve dağıtmakla tehdit eden Nasır çizgisiydi, gerçeğiydi. Bu aslında böyle ele alınıp, zamanında, yeterli ve güçlü bir biçimde çözümlenip etkili mücadele edilemedi. Yönetimimiz için çizgi mücadelesinde en çok özeleştiri gerektiren husus bu oldu. Bunun özeleştirisini yapmak ve kendini düzeltmek üzere Yönetim Kurulu İkinci Toplantımız düzenlendi. Bunda önemli bir düzeyi sağladık. Son dönemlerde inkarcılık ve komploculuk olarak ortaya çıkan, esas olarak ajan provokatör bir hat ve oluşum olan bu eğilimin çözümlenmesi ve bu temelde aşılması yönünde bir mücadele yürüttük. Belli bir tartışma, değerlendirme ve yoğunlaşma geliştirdik.

Topyekün saldırıya karşı topyekün bir mücadele veremedik

Ama bazı şeylerin daha yakından bilinmesi açısından sürecin temel bazı halkaları yeniden değerlendirilebilir. Ajan provokatör çizgi aslında VI. Kongre'ye çözülmeyi dayattı. Bu kongre süreci uluslararası komplo süreciydi; 9 Ekim komplosu altında gerçekleşen bir kongreydi. Türkiye Cumhuriyeti yönetiminin daha '98 başında şöyle bir iddiası olmuştu: *"Bu örgüte VI. Kongre'yi yaptırmayacağız."* 1 Eylül süreciyle Türk devletinin ve uluslararası gericiliğin bu saldırı düzeyini dağıtıp parçalamak ve yeni bir stratejik süreç geliştirmek için, Önderlik yeni bir yürüyüş başlattı. Uluslararası komplo, 9 Ekim komplosu bu yürüyüşü başarısız kılmak ve boşa çıkartmak için gelişmişti. VI. Kongremizin tamamen böyle bir saldırı altında ve mücadele içinde geçtiğini, fakat bunu yaşayıp yansıtmadığını, buna denk düşen bir mücadeleye sahne olmadığını veya bu süreci doğru ve yeterli değerlendirip ona cevap olan bir konum arz etmediğini biliyoruz.

Örgütümüz bunu gidermeye çalıştı; ama bir kere 15 Şubat olmuş, uluslararası komplo bir düzey kazanmıştı. Ancak o zaman kendine gelebildi. Bu kadar kendi içinde gevşemiş, dağınıklık kazanmış, siyasal ve örgütsel süreci kaybetmiş bir örgüt gerçeğimiz vardı. İşte böyle bir kongrede ajan provokatör çizgi aslında ilk yüzünü açığa çıkardı. Biliyoruz, Önderlik çok değerlendirdi. II. Kongre'de Semir yönetim olma konusunda çıkış yaparak, örgütü ve Önderlik gerçeğini sorgulatmak istedi. Sorun, başarılı pratik geliştirmek için ekip haline gelmiş bir yönetim sorunuydu. Yönetimimiz kendisini böyle bir ekip haline getirme noktasında yetkinleştirememişti. Sağlam özeleştiri veremiyor, Hilvan-Siverek direnişi etrafında gelişen mücadelenin sonuçlarını doğru değerlendiremiyordu. Parçalıydı, ortak bir çalışma yürütemiyordu, nereye gideceği de çok belli değildi. Böyle bir durumda II. Kongre'nin en temel özelliği, tabii ülkeye dönüşü, stratejik ve taktik hamleyi başlatmasının yanında, onu yürütecek bir yönetim gerçeğini de açığa çıkarması ve tespit etmesiydi. II. Kongre raporu ve kararlarına bakan herkes bunu görebilir. Bu noktada yönetim olamama, yönetim bütünlüğüne katılmama, yönetim görevlerine sahip çıkmama, bunu sağlayacak bir öz eleştirisel yaklaşıma girmeme eleştiri konusuydu. Semir işte bu durumu değerlendirmek istedi. Yönetim görevini üstlenemeyen ve yürütemeyen kadro eleştirilip, buna ulaşılır hale getirilmeye çalışılırken, Semir kalktı, *"acaba bu insanlar bu kadar zayıf mı oluyor, yoksa bu zayıflık yönetim çizgisinden, yönetimi yürüten güçten kaynaklanıyor olmasın?"* dedi. Yani Önderlik gerçeğini sorumlu tutmaya, eleştiri ve sorgulamanın oraya yöneltilmesini istemeye yöneldi. Zaten daha sonra da bunu "ben bir günde katıldım ve bir günde de ayrıldım" diyerek, "bu örgüt nasıl doğduysa o biçimde de yerin dibine gömülmelidir" diyerek ifade etti.

Şimdi ajan provokatör çizgi de VI. Kongre'de savaş çizgisi üzerinde benzer yaklaşımı gösterdi. İnkarcı yaklaşım, ajan provokatör gerçeklik burada ortaya çıktı. Sorunumuz savaş sürecinin değerlendirilmesi, savaşta doğru bir çizgiye çekilmemizdi. Kuşkusuz benzer yönetim sorunları vardı. Esas olarak komuta sorunu, komutanın askeri çizgiyi uygulama sorunu temel sorundu. Bu konuda yoğun pratikler vardı ve tartışılıyordu. Doğru bir meşru savunma çizgisinin oluşması, komutanın böyle bir çizgiye çekilmesi, bu çizgiye çekilmede özeleştirisel bir yaklaşım içine girmesi sorunuydu. İşte bu noktada ajan provokatör çizgi, Semir'in yönetim düzeyinde yaptığı gibi kongrede kalkıp *"bu savaşın başlangıcı yanlıştır"* dedi. *"Hilvan ve Siverek'ten başlaması yanlıştır, 15 Ağustos ölü doğmuş bir atılımdır. Dolayısıyla sonuçlarını değerlendirmek yerine, baştan yanlış ortaya çıkmış bir oluşumun oradan sorgulanması gerekir. Düzeltmeyi oradan yapmak gerekir"* dedi. Bu gayet açıktı tabii. Hilvan-Siverek gerçeğini sorgulamak, savaş çizgisini sorgulamak, neden savaş yapıldığını sorgulamaktı. Öyle ki Şemdin Sakık da öyle eğilimler gösteriyordu. Bu hareketin doğuşunu, Önderlik gerçeğini, çizgi gerçeğini sorgulamayı ifade ediyordu. Çünkü hareketimizin stratejisi silahlı mücadele stratejisiydi. Örgütün oluşumu, gelişmesi ve şekillenmesi savaş üzerinde olmuştu. Savaşı sorgulamak, savaşın doğru olup olmadığını sorgulamaya kalkmak, örgütün doğuşunu ve oluşumunu sorgulamaya kalkmaktı. Bu gayet açıktı. Tabii bu çok fazla anlaşılmadı. Ancak yine de bunun tehlikeli inkarcı bir yaklaşım olduğu belirtilerek, kendini şekillendirmek ve çıkış yapmak isteyen bu düşünce mahkum edildi. Gerekli tepki kongrede bütünlük olmasa da verildi.

Kongre ve 15 Şubat ardından yapılan düzenlemeler içerisinde en önemli görev bu unsura verildi. Önderlik VI. Kongre için *"Nasır'ı çözümlemeli"* demişti. Fakat kongre öyle bir çözüm üretemedi. Kongre sonrası uluslararası komploya karşı mücadelenin en aktif ve birinci alanında yer alması, bu unsurun çözümlenmesi ve açığa çıkarılması açısından önemli bir görevlendirmeydi. Yani belki böyle tehlikeli bir kişiye öyle bir görevlendirme nasıl verildi denilebilir de. Bu biçimde bilinmiyordu, çözümlenmemişti. Bu bir Önderlik çizgisidir: Kişiyi açığa çıkartmak ve çözümlemek için, onu önemli noktalarda görevlendirmek gerekir. Onun görevlendirilmesi de

Örgütün oluşumu, gelişmesi ve şekillenmesi savaş üzerinde olmuştu. Savaşı sorgulamak, savaşın doğru olup olmadığını sorgulamaya kalkmak, örgütün doğuşunu ve oluşumunu sorgulamaya kalkmaktı. Bu gayet açıktı. Tabii bu çok fazla anlaşılmadı. Ancak yine de bunun tehlikeli inkarcı bir yaklaşım olduğu belirtilerek, kendini şekillendirmek ve çıkış yapmak isteyen bu düşünce mahkum edildi. Gerekli tepki kongrede bütünlük olmasa da verildi.

böyle oldu. Bu hatalı bir görevlendirme değildi. Herkes bu örgüt içerisinde en iyi savaş yapanın bu kişi olduğunu sanıyor, öyle biliyordu. Yapamaz demek, kimseye inandırıcı gelmeyecekti. Öyle olmadığının pratikle açığa çıkması gerekirdi ki insanlar inanabilsin. Bu kongre sonrasında komploya karşı mücadele içerisinde, pratikte açığa çıktı. Kendisine bütün imkanlar verildi. İstediği kadroyu, istediği imkanı alması belirlendi ve seçti. Bir düzenleme yapılmadı. Ona rağmen uluslararası komploya karşı mücadelede komplocu güçlere bir fiske bile vurmadı. Bütün gücü durdurdu. Elbette yüzü açığa çıkmıştı. Burada kendisi mevcut pratik üzerinde değerlendirilecek ve sorgulanacaktı. Bunu maskeleyip kamufle etmek için böyle bir çalışmayı, görevlendirmeyi ve fedai mücadelesini "provokasyon" olarak değerlendirdi. Kendisinin provokasyona itildiğini, süreci sabote edecek güç haline getirilmek istendiğini iddia etti.

Bu aslında bir provokasyon gerçeğinin kendini kamufle etmek, örtbas etmek için maskelemesiydi. Bu durum aşıldı, etkisizleştirildi ve strateji değişimi temelinde VII. Kongre'ye gidildi. VII. Kongre –stratejik değişim kongresi– uluslararası komplonun devam ettiği bir dönemde, komplonun saldırıları altında gerçekleşti. Önderliğin idam kararı tartışılırken, kongre toplantı halindeydi. Örgütümüz içerisinde değişik eğilimler, provokatif-tasfiyeci düşünceler ve yaklaşımlar vardı. '99 süreci içerisinde bir dağınıklık gelişmişti. Bu unsur böyle bir kongreye hazırlıklı geldi. Tıpkı Semir'in II. Kongre'ye oldukça hazırlıklı gelişi gibi. Semir bir sürü merkez adayları belirleyerek II. Kongre'ye gelmiş, birçoğuna merkeze seçtirme sözü vererek kendi saflarına kazanmıştı. Bazılarına kongre sonrası Avrupa'ya götürme sözü vermişti. Bunlar daha sonra açığa çıktı. Bu unsur da VII. Kongre'de, yani strateji kongresinde örgütü dağıtacak, stratejik değişim yaparken dağılmaya götürecek, bunu sağlayacak şekilde örgütü ele geçirecek bir yaklaşımla geldi. Gelişinden itibaren öyleydi. Yönetim içinde olmasına rağmen, yönetim çalışmalarına katılmadı. Yönetimimizle bir arada kalmadı. Kongre hazırlık yönetimi bir tarafta işleri yürütürken, bu kişi karargahını başka bir yere kurdu ve kongreyi ele geçirme çalışmalarına yöneldi. Yanlış olan ve provokatif tasfiyeci özellikler taşıyan eğilimleri kendi etrafında birleştirme ve ittifak kurmaya yöneldi. Bütün bunların liderliği haline gelerek kongreyi ele geçirmek istedi. PJKK yönetimindeki arkadaşlarla görüştü. Zaten işbirlikçi çete kalıntıları bütün umutlarını oraya bağlamışlardı. Değişik eyaletlerden arkadaşlarla görüştü, onları etkiledi. Botan'ı etkilemeye çalıştı, Mardin'i etkilemeye çalıştı, Küçük Güneyli arkadaşları bir biçimde etkilemeye çalıştı. Aslında bir örgüt ortaya çıkarmıştı da. Kongrede bunu egemen kılacak tarihi bir nutuk da çekti.

Sonucu şuydu: *"Hiçbir çıkışımız yok, uluslararası komploya karşı yapılacak hiçbir şey kalmamıştır. Teslim olmak gerekir. Dolayısıyla komploya teslim olacak bir çizgi izlenmeli"* dedi ve bu sözleriyle kongre ortamını tümüyle alt üst etti. Bu noktada da aslında kendisine gerekli cevap verildi. Bu yaklaşım ve değerlendirme, kongrede bulunan arkadaşlarımız tarafından *"VII. Kongre'de Semir ruhunun dolaşması"* olarak, Semirciliğin kongreye dayatılması olarak değerlendirildi ve sertçe uyarıldı. Bu doğru değerlendirme, sağlam tutum ve uyarı bu tehlikeli gidişin önünü aldı. Bunun ardından birçok arkadaşımız bu unsurun *"benim için VII. Kongre bitti"* dediğini söylüyor ki, bu doğrudur. Kongreyi ele geçirmek üzere hamlesini yapmış, ama hamle doğru örgütsel tutumla boşa çıkarılmıştı. Dolayısıyla artık kongrede yapabileceği bir şey kalmamıştı. Kendisini geriye çekti ve kongre sürecinde ve sonrasında daha farklı yöntemlerle kendini yürütmek istedi.

Ajan provokatör çizgi ile Önderlik çizgisini uzlaştırmaya çalışanlar oldu

Kongre ardından pratikleşme sürecinde merkezde fiilen iki yönetimimiz oldu. Bir tarafta kongrenin ortaya çıkardığı Meclis ve onun Konseyi, diğer tarafta ise ajan provokatör çizgi, iki pratik yönetim olarak işlev gördü. Nasır provokatif-tasfiyeci eğilimleri örgütleyerek, onlarla ilişkilerini sürdürerek aslında örgüte içten darbe yapmak ve örgütü ele geçirmek istedi. Doktor Süleyman onlarla kaçıp daha sonra dönen arkadaşlarımız, bunların kaçmadan önce yönetimi tutuklamak üzere eylem planları üzerinde tartışma yaptıklarını, ancak başarısız oluruz diye korktukları ve çekindikleri için böyle bir şeye girişmediklerini ifade ettiler. Bu öyle bir dönemde bir gerçekti. Aslında mayıs başında Konsey yönetimimiz yaptığı toplantıda, örgütsel çizgi değerlendirmesi temelinde başta ajan provokatif çizgi olmak üzere bütün bozguncu eğilimlere karşı aldığı mücadele etme kararı bu çabaların önünü aldı. Onların kendilerini örgütleme planlarını bozdu. İşbirlikçi çete kalıntılarının erkenden örgütten kaçışlarına yol açtı. Nasır bunu çeşitli çabalarla, açlık grevi yapmak gibi şantaj dolu bir yığın tutumla önlemeye çalıştıysa da gücü yetmedi. Bu temelde yönetimimiz bir mücadele, örgütsel çizgi mücadelesi içerisine girdi. Ancak güçlü bir biçimde giremedi. Güçlü biçimde girecek bir değerlendirmesi, görüş ve karar birliği yoktu. Örgüt yapımız ise zaten buna hiç açık değildi.

Provokasyon örgüte karşı saldırıya geçer ve kendisini düşman cephesine atıp örgütün içi o kadar karışırken, bu unsur şantaj içeren tutumlarıyla bozgunculuğu ayaklanmaya çağırırken, bir sürü arkadaşımız bunlara karşı mücadele etmek yerine, bunu yönetimle bazı kişiler arasında ve yönetim içerisinde bir mücadele olarak görüp arabuluculuk yapmaya kalktılar. Heyetler kurdular, gidip bu unsurla görüştüler, onu yönetimle uzlaştırmaya çalıştılar. Bu, ajan provokatör çizgi ile Önderlik çizgisini uzlaştırmaya, bir araya getirmeye çaba harcamak oldu. En ileri kadro yapısının duruşu biraz böyleydi. Bunun bir mücadele içermediği ve çizgi duruşu olmadığı, tam tersine ortada bir duruş olduğu, provokasyonla uzlaşma duruşu olduğu, hatta örgütü böyle bir uzlaşmaya çekme duruşu olduğu açık. Tabii bütün bunların hepsi önemlidir, bir değerlendirme ve özeleştiriyi gerektiriyor.

Bu süreçte bu çizgiyle kısmi bir mücadele yürütüldü. PJA Kongresi, III. Kadın Kongresi bir çözümleme düzeyi geliştirdi. Provokasyonun, işbirlikçi çete kalıntılarının düşmanla birleşmesi, kadro yapımızda biraz daha gözle görme temelinde netleşmeyi, taraf olmayı, tutum sahibi olmayı geliştirdi. Buna dayanarak biz Parti Meclisi İkinci Toplantısı'na gittik. Bütün bu süreci değerlendirip tanımladık. Provokasyonu da tanımladık. Ona karşı mücadelede örgüt birliği ve bütünlüğünün sağlandığını, uluslararası komploya karşı Önderlik çizgisinin zafer kazandığını ilan ettik. Daha sonraki süreçte işbirlikçi çete kalıntıları zaten aşılmıştı. Küçük burjuva eğilim ideolojik ve örgütsel yaklaşımlarla, mücadele ile bertaraf edilip eritilmişti. Ajan provokatif çizgi karşısında da bir tutum izlenmeye çalışıldı; ama bütün bunlara rağmen, onu doğru ve yeterli çözümleyen ve bütün örgütü böyle bir çizgiye karşı mücadeleye sevk eden bir yaklaşım içerisinde olunamadı. Bu bizi VI. Konferans'a kadar götürdü. Konferansta durumu bir kere daha değerlendirdik ve bu çizgiyi biraz daha derinlikli tanımlayıp konferans düzeyinde mahkum ettik. Kongrede bunu daha ileri düzeye götürdük ve bununla birlikte olunamayacağını görerek, bu unsurun örgütten atılmasını kararlaştırdık. Fakat bu sürece kadar bütün bunlara karşı ciddi bir pratik yaptırım geliştiremedik. Birçok kararımızı yönetim olarak uygulayamadık. Değişik dönemlerde yapılan çözümlemelere dayalı olarak kadro yapısı içinde etkisizleştirilmek, farklı görevlerle dışlanmak istendi, ama bunların hiçbirisini kabul etmedi. Örgütün ortamında, kadronun arasında kalmayı istedi ve biz buna karşı kendi kararlarımızı yönetim olarak uygulayamadık.

Ajan provokatif çizgi, VIII. Kongre'de de örgütten atılma kararını da benzer biçimde karşıladı. *"Örgütten atıldıysam bile ben gitmek istemiyorum, bir yer gösterilsin, kalmak istiyorum"* dedi. Biz yine de onun karşısında kongrenin aldığı kararı uygulayamadık. Değerlendirmelerimiz bir ve bütünlüklü olmadı, yeterince çözümleyici ve mücadeleci bir konum arz etmedi. Bu durum PJA IV. Kongresi'ne ve Gulan arkadaşın şehadetine kadar geldi. VIII. Kongre'de bizim bir darbe ile veya bir kararla örgüt dışına itmeye çalıştığımız çizgi, Kadın Kongresi'nde bizi vurmaya kalktı. Kadın Kongresi, karşıt mücadele açısından iyi bir vurma yeriydi. Yani öyle basit seçilmemişti; bir tesadüf değil, oldukça düşünülmüş, iyi planlanmış ve kararlaştırılmış planlı ve programlı bir saldırıydı. Ancak bu saldırıyla karşılaşınca, böyle bir yerden vurulunca, örgüt içi mücadelenin ne demek olduğunu, örgüt ve yönetim olarak nasıl bir saldırıyla yüz yüze bulunduğumuzu biraz hissettik ve bunun gerektirdiği mücadeleci tutuma yöneldik. Bu saldırıyı açığa çıkarmaya ve karşıt örgüt duruşunu denetim altına almaya yöneldik. Nasır'ın örgüt içinde çalışma imkanlarını rahatlıkla elinden aldık, kendisini sınırlandırdık. Bu defa kaçmaya çalıştı. Bir sürü çatışma yarattı. *"Git, istediğin yere gönderelim"* diye kongre kararıyla öneride bulunmamıza rağmen onu reddeden kişi, örgüt içinde çalışma imkanı bulamayınca ve örgütü içten bozamayınca dağıtıp kaçırtmak; komplo ile saldırma imkanlarını kaybedince, bu sefer karşı safa geçirerek ve kendini dışarıya çıkartarak dışarıda mücadelesini ve saldırısını yürütmek istedi.

> **Nasıl ki Şemdin Sakık uluslararası komplonun tezgahlanmasına ve Önderliğe saldırmasına güçlü bir vesile olduysa, Nasır da mevcut örgütümüze onun yönetimine ve Konseyine yönelik komplonun, uluslararası gericiliğin komplo düzeyinde geliştirdiği saldırının kesinlikle öncüsü olacak, bu imkanı bulabilse mevcut yönetimimize karşı saldırıları yürütecekti.**

Bu bir gerçeği ortaya çıkarıyor, bu noktada biz yönetim olarak şunu değerlendirdik: VI. Kongre gerçeği biraz farklıydı, fakat o zaman da aslında bir tutum gösterildi. Kongre sonrasında öyle bir görevlendirme hatalı değildi. Bu da Nasır'ın kim olduğunu daha iyi tanımamıza imkan verdi. Yoksa onu tanımlayamaz, çözümleyemez, bir de görüş birliği ile karar oluşturamazdık. VII. Kongre müdahalesine karşı gösterilen tutum yerinde ve doğruydu. Birçok şeyi o kurtardı. Fakat VII. Kongre'den sonra IV. Kadın Kongresi'ne kadar geçen süreçte, yönetimimiz Nasır çizgisine –ajan provokatör çizgiye– karşı, bütün bu provokasyonun liderliğine ve merkezine karşı gerekli çözümlemeleri yapamadı, gerekli mücadeleci tutumu gösteremedi, ormanı görmek yerine ağaçla uğraştı. Yıkıcılığın ve bozgunculuğun örgüt içinde çıkan parçalarıyla uğraşıp mücadele etti. Onun beyni ve merkezi olan, onu örgüt içinde her gün geliştirip temsil eden merkezle mücadele edemedi, o merkezi göremedi. Dolayısıyla da stratejik düzeyde bütün netleşmemize, Önderlik yönlendirmesi altında yeni sürece ilişkin pratik geliştirme kararlarımıza rağmen, örgüt içi netleşmedi. Kadro muğlaklık içinde kaldı, doğru bir örgüt çizgisine girmedi. Önemli bir kısım kadro yapısı hep böyle ikilem içerisinde kaldı. Bu, ajan provokatör çizgi karşısında yeterli bir duruşun olmamasından ve etkili bir mücadelenin yürütülememesinden kaynaklandı. Yönetimimizin yaklaşımları, çözümleme gücü ve mücadelesi yeterli olmadı.

Yönetimimiz bu toplantıda bunun hatalı yanlarını ve eksikliklerini ortaya çıkardı. Kendi hatalarını ve eksikliklerini belirledi, doğruları ortaya çıkardı. Böylece Önderliğin örgütsel çizgi gerçekliği karşısında ciddi bir öz eleştirisel yaklaşım ve iç sorgulama içerisine girdi. Bu önemli bir gelişmeyi ifade etti.

Şimdi örgüt içerisindeki bütün eğilimler aslında bu ajan provokatör çizgiden kaynaklanıyor, orada ifadesini buluyor. Her türlü mahalli eğilimin, yine örgüt içindeki bölücü eğilimin kaynağı burasıdır. Yönetimimiz bunları geçen süreçteki değerlendirmeleri ve talimatlarında ortaya koydu. Eyaletçilik olarak bu öne sürülenler, bölgecilik olarak öne sürülen eğilimler, yine parçacılık olarak geliştirilen eğilimler kesinlikle böyle bir çizgiden kaynaklanıyordu ve bu kişi kaynaklıydı. Hepsinin merkezinde ve liderliğinde bu unsur bulunuyordu. Bunların hepsi ajan provokatör çizginin etkilemeleri ve uygulama alanlarıdır. Kimisi Zagrosçuluk dedi, kimisi Serhatçılık dedi, kimisi Gevercilik, Küçük Güneycilik dedi. Adam kayırmak, şu veya bu denilerek örgüt içinde bir yığın kargaşaya, netsizliğe ve bir de kaçırtmaya yol açıldı. Bunların hepsi ajan provokatör çizgisiyle, inkarcı-provokatör çizgiyle bağlıdır ve bir ajan provokatör gerçekliği ifade ediyor. Öyle kendi başına değildir. Bu karışıklık içerisinde çok sayıda insanın, kadronun inançsızlaşması, muğlaklaşması ve kaçışı ortaya çıkmıştır. Kaybımız çok fazla oldu.

Esas provokasyon inkarcı-komplocu çizgidir

Bu unsur şunu çok net bir biçimde uyguladı: VII. Kongre'de örgütlediği yapıyla örgütü ele geçiremeyince, kongre sonrasındaki çizgisi örgüt içerisinde kalarak mümkün olduğu kadar kargaşa ve muğlaklık yaratmak, örgütün sistem kazanıp netleşmesini, dolayısıyla pratikleşmesini engellemek ve kadroyu dışarıya kaçırtmak, böylece örgütü zayıf düşürerek denetim altına almak ya da parçalayıp başarısızlığa götürmek; bunu bulamayınca, bütün kaçırtmaların ardından böyle bir şey ortaya çıkmadan kendisine bu imkanın verilmeyeceğini görünce, kaçarak bu gücün başına geçmek; birkaç yıl içerisinde kaçırttıklarını toplayıp karşı bir örgüt olarak mücadeleye sevk etmek istedi. Ama bu fırsatı bulamadı. Kendisine o şans verilmemişti. Örgüt bu noktada bir başarıyı sağladı. Bu söylenebilir. Ama yürüttüğü çizgi mücadelesi ciddi zafiyetler içerdi, zayıflıklar gösterdi ve tehlikeli süreçlerden geçti. PJA Kongresi'ndeki saldırı gibi yok edilme tehdidini yaşadı. Devamı sürdürülse örgüt açısından çok ciddi bir tehdit ortaya çıkabilirdi. Nasıl ki Şemdin Sakık uluslararası komplonun tezgahlanmasına ve Önderliğe saldırıya güçlü bir vesile olduysa, bu unsur da mevcut örgütümüze, onun yönetimine ve Konseyine yönelik komplonun, uluslararası gericiliğin komplo düzeyinde geliştirdiği saldırının kesinlikle öncüsü olacak, bu imkanı bulabilse mevcut yönetimimize karşı saldırıları yürütecekti. Uluslararası komploya karşı her alanda örgütlenip meşru savunma çizgisinde serhildanı geliştirerek büyük bir mücadele ortaya çıkarmak bir yana, örgütümüz dıştan gelen böyle bir saldırı ile mücadele içinde daralacaktı. Tehlike büyüktü.

Böyle bir dönemin provokasyonunu Doktor Süleyman ve çete kalıntıları ya da küçük burjuva eğilim olarak görmemek lazım. Esas provokasyon bu inkarcı-komplocu çizgidir. Ajan provokatör çete gerçeği kendisini burada ortaya çıkardı ve bu, Semir'den sonra gelen Şener oldu, Şemdin Sakık oldu. Onların bir devamıdır; fakat daha örgütlü, daha uzun vadeli bir devamı oluyor. Kesinlikle ajan karakteri var, yıkıcı ve bozguncudur, provokatif karakteri var. Bunları pratikte de gösterdi. Alman istihbaratından Türkiye'ye, oradan Suriye'ye kadar birçok istihbarat örgütünün çalışmalarının açığa çıkartılması bu gerçeği daha iyi gözler önüne serer. Kaynağını oradan alıyor. Uluslararası komplo çerçevesinde Önderliğe yöneltilen saldırılar da bu çerçevedeydi. Önderlik Şemdin Sakık'ı da bu çeteci saldırıyı yürüten genelkurmayın bir kolu olarak değerlendirdi. Onun kalıntıları ve devamıydı. Şemdin Sakık, Kuzey, Güney ve Küçük Güney'in hepsini kendine örgütlüyordu. Örneğin bir Çekdar vardı, sağ koluydu. Çekdar bu Küçük Güneyciliği örgütleyen birinci kişi oldu ve örgütümüz içini o kadar dalgalandırdı.

Türkiye ve Suriye istihbaratının nasıl çalıştığını daha iyi açığa çıkartabiliriz. Geçmişte, 6 Mayıs 1996'da Önderliğe yönelik Şam'da o kadar ağır bomba patlatıldı. Herhalde bu bomba gökten düşmedi. Minibüs

Suruç'tan veya Hatay'dan girmiş diyorlar. Patlayıcı elini kolunu sallayarak Şam'a kadar gitmiş denilemez. Götürüldü de gitti, kendiliğinden gitmedi kuşkusuz. Mevcut eğilimlerin bu istihbaratı da aşan, Türkiye ile Suriye arasında Adana Anlaşması temelinde gelişen bir saldırı olduğunu biliyoruz. Bu eğilimler oradan kaynaklandı ve çok açık bir istihbarat faaliyetidir. İskender kısa süreli faaliyet yürüttüğü dönemde, Küçük Güney'de Suriye istihbaratı ile nasıl ilişkiye geçtiğini iyi anlatıyor. Onu sürdürmek için Halep'te nasıl provokasyonlar düzenlediğini, bir temsilcilik açtırtmak için bu çabalar içinde olduğunu, örgütün başka yerlerdeki ilişkilerini öğrenmeye çalışarak Suriye istihbaratını bilgilendirdiğini anlatıyor. Daha önce bu işi yapan Mahir'di ve zaten Suriye istihbaratından geliyordu. Yani Mahir daha önce resmen istihbaratta çalışan biriydi. Yine Süleymaniye'de Suriye istihbarat gücü var deniliyor. Müslüm denen kişi oradan bu çalışmaları yürütüyor. Aslında bu eğilimi onlar oluşturdular. Daha sonra bir örgüt olarak şekillendirdiler. Birçok kadroyu da şu veya bu biçimde etkilemeye çalıştılar. Bazı yönleriyle ajan provokatör çizgiyle bağlantılı oldular.

İskender Küçük Güney'de neler yaptığını, örgütün değişik yerlerdeki görüşmelerinden nasıl bilgi sahibi olduğunu ve bu alanlardaki bilgilerini ajan provokatöre nasıl aktardığını da şimdi ifade ediyor. İskender var, başkaları da olabilir. Bu bir ucu dışta Türkiye, Suriye, hatta İran, YNK, KDP ve Almanya istihbaratlarına dayanan, örgütümüz içerisinde içte uluslararası komplonun bir saldırı gücü olarak ortaya çıkan eğilimdir, ajan provokatör çizgi oluyor ve böyle bütünlüklüdür. Diğer bütün eğilimleri kışkırtarak ve onlardan yararlanarak örgütü dağıtmayı ve tasfiye etmeyi öngördü.

Önderlik çizgisi örgüt içinde stratejik düzeyde zafer kazanmıştır

Şimdi bu gerçeğin çok iyi görülüp anlaşılması, herkesin bu konuda tam bir netliğe, düşünce derinliğine, inanca ve kararlılığa ulaşması gerekir. Hala bir tereddüt söz konusu olamaz. Tereddüt içinde olmak demek, ajan provokatör çizginin safında olmak demektir. Bu çok fazla uzatılmış bir mücadele gerçeğidir. Yönetim Kurulumuzun İkinci Toplantısı bu konuda tam bir netleşmeyi, çözümleme düzeyinde netleşmeyi, karar düzeyinde keskinleşmeyi, yönetim düzeyinde de bütünleşmeyi sağladı. Doğru tutum takınamayan, ortada kalan, yeterli çizgi mücadelesi yürütemeyen, ajan provokatör çizgi karşısında net ve kararlı tutum alamayan, şu veya bu biçimde ondan etkilenen bütün yönetim üyeleri kendi durumlarını değerlendirdiler. Eleştirel ve özeleştirisel bir yaklaşımla zayıflıklarını ve hatalarını aşıp düzelten, dolayısıyla örgütsel çizgi duruşlarını net ve keskin hale getiren bir özeleştiri içinde oldular. Yönetimimiz ajan provokatör çizgi karşısındaki duruşunu netleştirip kesinleştirdi. Kararlılığını ve bütünlüğünü sağladı. Şimdiye kadar bu konuda hata yapılmış olabilir, net tutum alınmayabilir. Elbette bu bir zayıflıktı; çizgi mücadelesinde, Önderlik çizgisine katılmada bir zayıflığı ifade ediyordu. Ama yine de genelde örgüt mücadelemiz açısından zayıf bir duruştu. Belli bir muğlaklık vardı. Zayıflıktı, ama kesinlikle örgüte katılamayacak bir suç değildi. Örgüt genelimizin yeterli bir çözümleme, doğru ve etkili bir duruş ve mücadele gerçeği yoktu. Şimdi bu ortaya çıkmış oluyor.

Yönetim Kurulumuzun İkinci Toplantısı hem değerlendirmesiyle hem de yönetim olarak bu süreçte yürüttüğü mücadeleyle böyle bir çözümleme gücüne, net, kesin ve kararlı bir duruşa, ajan provokatör çizgiye karşı Önderlik çizgisinde birlik olma, bütünleşme ve etkili bir çizgi mücadelesini yürütme kararlılığına ulaştı. Şimdi herkes özeleştiri ile böyle bir gerçekliğe katılmak durumundadır. Artık buna katılmamanın hiçbir gerekçesi olamaz. Katılmamak, karşı safta olmak demektir. Muğlaklık, tereddüt, zayıflık, inanç zayıflığı ve mücadelede etkisizlik demek, karşı safta olmak, ajan provokatör çizginin etkilemesi altında olmak demektir. Onun da arkasında uluslararası gericilik var, onun istihbarat örgütleri var, uluslararası komplo güçleri var, onların bir uzantısı olarak örgüt içinde örgütü zayıflatmak demektir. Bu anlamda bütün örgütümüz, onun üyeleri ve mensupları tarafından tam bir netleşme ve kesinleşme sağlanmak durumundadır.

Diğer yandan böyle bir çizgi ile mücadelede bizi zayıflatan bir ortayolculuk gerçeği var. Aslında ajan provokatör çizgi ile mücadelenin net, derinlikli ve keskin yürütülememesi ortayolculuğu besledi, üretti ve büyüttü. Örgüt ortamını her türlü ortayolcu duruşa açık hale getirdi, ona zemin oluşturdu ve bu zeminde bir yığın zayıf, örgüt çizgisine ters anlayışlar ve tutumlar gelişti. Ajan provokatör çizginin örgütü dağıtmak için geliştirdiği birçok eğilim şu veya bu düzeyde kadro yapısını etkiledi. Parçacılık, mahallicilik, eyaletçilik, bireycilik, grupçuluk, özerklik, kendine görelik aslında kaynağını hep ajan provokatör çizginin örgüt içi mücadelesinden aldı. Ajan provokatör çizgi bu eğilimleri tahrik ve teşvik ederek örgütün iç disiplinini zayıflattı, örgüt içini gevşetti, birliği ve bütünlüğü azalttı; örgütlülüğü zayıflatarak onun pratik çalışma ve eylem gücünü zayıflattı. Diğer yandan bu durumu kendine zemin alarak, oraya dayanarak Önderlik çizgisine karşı, örgüt kararlarımıza ve onun yönetim gerçeğine karşı mücadele etti. Bunlar bu düzeyde birdir, bütündür, sarmaldır, iç içedir. Hiçbir şekilde birbirinden ayıramayız. Bu anlamda örgüte gelmeyen, çizgiye girmeyen, disipline olmayan her türlü bireyci, özerk ve grupçu eğilim bu dönem açısından tehlikelidir. Bizi pratikleştirmiyor; taktiğe girişimizi, güçlü bir taktik güç haline gelmemizi ve örgüt olmamızı engelliyor. Ajan provokatör çizgi karşısında sağlam bir örgüt duruşumuzu, örgüt bütünlüğümüzü, dolayısıyla etkili bir örgüt mücadelesi yürütmemizi engelliyor ve Önderlik çizgisini zayıflatıyor. Onun pratikleştirilmesi önünde engel oluşturuyor. Bu durumları aşmamız gerekiyor. Örgüt içerisinde böyle durumlar var, bir sürü hatalı ve yanlış eğilim var. Grupçu davranışlar, bireyci davranışlar, özerk tutumlar çok fazladır. Kendi görelik ileri düzeydedir. Görevi üstlenmiyor, sahiplenmiyor. Yapsa bile kendi istediği gibi yapıyor ve örgütün de kişinin istediği gibi yapmasını kabul etmesini istiyor. Örgütün istediği gibi çizginin gereklerine göre işlere katılmayı ve işleri ele alıp yürütmeyi öngörmüyor.

Bunlar ciddi tehlikelerdir; taktiğe girmemiz, taktik görevleri üstlenmemiz, taktik çalışmaları yürütecek bir örgüt gücü haline gelmemiz önündeki engellerdir. Bir süredir bunları düzeltmek üzere yoğun bir özeleştiri süreci, bir tartışma süreci geliştirdik. Bir düzeltme hareketi yürüttük. Şimdi bu toplantımızla bunu sonuca götürmemiz gerekiyor. Yönetim Kurulumuzun İkinci Toplantısı bu örgütsel düzeltme mücadelesinde bir başarıyı, Önderlik çizgisinin yeni bir zaferini ifade ediyor. Gerçekten de İkinci Meclis Toplantımızda Önderlik çizgisi örgüt içinde stratejik düzeyde zafer kazanmıştır. Şimdi Kongre Yönetim Kurulumuzun İkinci Toplantısı taktik düzeyde, yeni taktiğe katılmada, bir taktik sahibi olarak kendini pratikleştiren ve eyleme geçiren bir örgüt haline gelmede Önderlik çizgisinin ikinci zaferini ilan ediyor. Böyle bir zaferi değerlendirme ve kararlarıyla yarattığını gösteriyor. Yönetimimiz bunu örgüt içindeki mevcut durumun tümünün yönetimin bir yansıması olduğunu ya da yönetimin yeterli bütünlükle mücadele etmemesinden, çizgiye girmemesinden, Önderlik çizgisinin doğru ve tutarlı bir uygulayıcısı ve mücadele gücü haline gelmemesinden kaynaklandığını tespit etmiş; bu temelde kendi durumunu değerlendirmiş, özeleştirisel bir yaklaşımla bu yanlış ve hatalı örgüt ve yönetim anlayışını eleştirip mahkum ederek, Önderlik çizgisinde birleşme yönünde önemli bir kararlılığı ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda toplantımızda yönetim anlayışı, sistemi ve tarzı üzerinde yoğun tartışmalar yapılmıştır.

Örgüt içerisinde farklı eğilimler kaynağını yönetimin duruşundan almıştır

Yönetimimiz gerçekten de Önderliğin yönetim tarzı, üslubu ve anlayışından önemli ölçüde uzaklığı ve parçalılığı ifade ediyordu. Bunlar değerlendirilmiştir. Anlayış olarak, tarz olarak, üslup olarak Önderliğin yönetim gerçeğine ulaşma ve onda birleşme ve bütünleşme yönünde bir kararlılık ortaya çıkarmıştır. Bu çerçevede yönetime katılmayan, kendine göre olan, bireyci, özerk ve grupçu davranan anlayışlar ve tutumları eleştirip mahkum etmiştir. Resmi örgüt ilişkisini içermeyen, örgütün yönetim anlayışı, tarzı ve üslubuna ters düşen, daha çok bireyci ve ahbap çavuş dediğimiz alışkanlıkları ifade eden, ideolojik, siyasal ve örgütsel değeri olmayan her türlü anlayış ve tutumları ortaya çıkarıp mahkum etmiştir.

Şu gerçekler bu toplantımızda ortaya çıktı ki, yönetimimiz bütünlüklü değildir, parçalıdır. Yönetim anlayışı, tarzı ve üslubu olarak aynı çizgide değildir; farklı farklı anlayışlar, tarzlar, üsluplar, özerk davranışlar var. Bireyci tutumlar çok fazladır. Bu durum yönetimimizin zamanında etkili karar almasını önlüyor, yine görevleri sahiplenmesini zayıflatıyor, zamanında işbölümü yaparak etkili pratik geliştirmesini zayıflatıyor. Dolayısıyla taktik bir güç haline gelemiyoruz. Sürecin gerektirdiği pratik hamleyi olması gerektiği düzeyde geliştiremiyoruz. Görevleri doğru bir yönetim ve örgüt anlayışı, tarzı ve üslubuyla sahiplenip yürütemediğimiz için pratikte yeterli başarı sağlayamıyoruz. Hele hele örgüt sorunlarında, örgütsel çalışmada bu çok daha fazla öne çıkıyor. Örgüt sorunları karşısında, karar almada ve çözüm geliştirmede birlik ve bütünlük sağlanamıyor. Herkesin yaklaşımı biraz kendine göre oluyor. Bir yönetim üyesi bir sorunu bir biçimde değerlendiriyor ve ona karşı tutum alıyorsa, bir diğeri farklı biçimde değerlendiriyor ve farklı tutum alıyor. Çok değişik yönetim tutumları ortaya çıkıyor. Farklı yönetim tarzları ve üslupları var. Hem politik-pratik görevler karşısında bütünlüklü karar almamız ve uygulama geliştirmemiz engelleniyor hem de örgütsel sorunlarda, örgüt içini netleştirmede, örgütü geliştirme ve işbölümünü ilerletmede, örgütü günlük görevler üzerinde gelişmelere göre sürekli karar alıp etkili aktif uygulama yapan ve bu temelde seferber olan bir güç haline getirmede ciddi engel oluşturuyor. Çoğu karar alınamamıştır. İşte ajan provokatör çizgi ve onun değişik mahalli eğilimleri körüklemesi karşısında yönetimimizin zayıf kalması bu nedenle olmuştur. Yönetim gerçeğimiz burada en iyi kendini göstermiş, gerçek durumu açığa çıkmıştır.

Eğer örgüt içerisinde bir sürü farklı eğilimler, duruşlar ve tutumlar ortaya çıkmışsa, bu durum kaynağını yönetimden ve yönetimin duruşundan almıştır. En üst yönetimimizin duruşundan başlamak üzere, alta doğru bütün yönetimlerimizin bireyci, özerk, grupçu ve kendine göre tutumundan, tarzından, üslubundan ve davranışından almıştır. Örgüt sorunları ve çizgisi mücadelesinde bu daha net ortaya çıkan gerçek oluyor. Eğer ajan provokatör çizgi karşısında geçen süreçte yeterli bir çözümleme geliştirilememişse, doğru bir duruş sahibi olunarak etkili mücadele edilememişse bu nedenlidir. Yönetimin doğru bir çizgi duruşuna ulaşamamasından, kendini bütünlük, karar ve uygulama gücü haline getirememesinden kaynaklanıyor. Yönetimimiz şimdi bütün bunları değerlendirerek, ciddi bir eleştirel ve özeleştirisel yaklaşımla kendini bu tür eğilimler ve duruşlardan kurtarıp bütünlük sağlamak, Önderlik anlayışı, tarzı ve üslubuna uygun bir yönetim haline getirmek üzere ciddi bir netliğe ve kararlılığa ulaşmış durumdadır.

Önemli bir anlayış düzeltmesi yaşadık. Yoğun bir tartışma, eleştiri ve özeleştiri ile buna ulaştık. Yine bu toplantıyla yönetim sistemimizde bizi pratikte başarılı kılacak bazı değişiklikler ve düzeltmeler yaptık. Kuşkusuz VII. Kongre'den bu yana gelişen bir örgüt sistemimiz var. Bu, yeni stratejinin hayata geçirilmesi sistemidir. Onu ortadan kaldırmadık, ama taktik hamle yapmanın gereklerine göre zayıf olan, bizi zayıf bırakan ve engel oluşturan bazı hususları da değiştirip düzelttik. Böylece sistemimizi pratikte yönetimimizi daha kolektif çalıştıracak, daha yoğun ve etkili karar alıp uygulamaya koyacak, rapor-talimat sistemini daha etkili işletecek bir düzeye getirdik. Bu anlamda bir sistem değişimi geliştirmesi de oldu. Bunlarla birlikte yönetim tarzı ve üslubu üzerinde de yoğun tartışmalarımız, eleştiri ve özeleştirilerimiz oldu. Kolektif bir yönetim olma, kazanımcı ve kapsayıcı bir yönetim olma, herkesle ideolojik ve örgütsel çerçevede eşit ilişki içerisinde bulunma, dolayısıyla görevlendirmeleri, yönlendirmeyi ve pratik çalışmayı böyle bir çizginin gereği doğrultusunda yapma, bir tarz birliği yaratma; yine çekici, etkili, eğitici, birleştirici, bütünleştirici ve sevk edici bir yönetim üslubunu kazanma yönünde tartışmalarımız, eleştiri ve özeleştirimiz, birlik ve bütünlük sağlama noktamız gelişti.

Yönetimimiz bu bakımdan bu İkinci Toplantımızla kendisini örgüt ve yönetim anlayışında, tarz ve üslupta ciddi biçimde yeniledi, bir bütünlüğe ulaştı. Bütünleşmesi önündeki engelleri açıkça tartışarak çözümledi. Böylece yönetimimiz anlayış, tarz ve üslup olarak Önderlik çizgisiyle çelişen, onun yönetim ve örgüt anlayışıyla çelişen hususları büyük ölçüde gidermiştir. Yönetimimiz bu anlamda düzeltmeyi belli bir sonuca götürmeyi, kendini Önderlik çizgisinde dönemin yönetimi haline getirmeyi bu toplantı ile başarmıştır. Yönetim içerisinde sorunlar, yani bizi ortak bir yönetim yapmanın sorunları çözülmüştür. Kuşkusuz pratik çalışmanın birçok sorunu olacak ve onları bir sistem dahilinde işleyen yönetim çalışmamız içerisinde tartışıp gündeme getirecek ve çözümleyeceğiz. Onlar ortak bir anlayış, tarz ve üsluba sahip oldukça, işleyen bir sistemimiz oldukça, bu tür sorunları çözmek zor değildir. Önemli olan anlayışta, tarzda ve üslupta Önderlik gerçeğine ulaşmaya çalışmak, birlik ve bütünlük içinde olmaya ihtiyaç duymak, bütünlük yaratmak için çaba harcamaktır. Bütünlük içerisinde sorunlarımızı çözecek bir örgüt sistemine ve işleyişine sahip olmaktır. Bunları büyük ölçüde çözümledik ve gerçekleştirdik.

Bu anlamda yönetimimiz toplantı öncesine göre oldukça gelişti ve güçlendi. Elbette yoğun tartışmalar oldu, zorlanmalar oldu. Eleştiri ve özeleştiriler oldu. Kendiliğinden ve kolay bir biçimde bu gerçekleşmedi, gerçekleşmesi mümkün de değildi. Bu ciddi bir ideolojik mücadele ve özeleştirisel yaklaşımla gerçekleşti. Ama toplantımız bunu başardı. Bu anlamda VIII. Kongre kararlarını ve çizgisini güçlü pratik hamleye dönüştürecek bir yönetim gerçeği bu toplantı ile ortaya çıktı. Bunun bütün örgütümüz üzerindeki birleştirici, çözümleyici, doğru bir örgüt ve çalışma tarzını ve üslubunu yakalatıcı etkisi önümüzdeki günler ve haftalarda ortaya çıkacaktır. Örgütümüz kesinlikle bu temelde çözümlenecektir. Genel yönetimimizin çözümlenme gerçeği karşısında ona bağlı olarak bütün alt yönetimlerimiz, bütün çalışma birimlerimiz ve bütün kadro yapımız böyle bir çizgide kendisini çözümleyecektir; dönemin taktik görevlerini başarıyla yerine getiren bir örgüt gerçeğine böyle bir çözümleme temelinde ulaşacağız.

Böyle bir gelişme çerçevesinde, hangi alanda ve hangi düzeyde olursa olsun, tüm yönetimlerimizi Yönetim Kurulumuzun İkinci Toplantısı'nın ortaya çıkardığı çözümleme esasları temelinde, yine yönetim olma anlayışı, tarzı ve üslubuna bağlı olarak oluşturulan sistemi sağlıklı işletme temelinde kendilerini gözden geçirmeye, gerekli düzeltmeyi bir gün bile ertelemeksizin gerçekleştirerek her alanda başarılı pratiklerin yürütücüsü ve sahibi olan yönetimler haline gelmeye çağırıyoruz. Bütün arkadaş yapımızı, militan yapıyı, kadro yapısını bu toplantımızın ortaya çıkardığı çözümlemeler temelinde yönetimimizde başarılan ve gerçekleşen çözümlenme ve birleşme gerçeği çerçevesinde taktiğe, örgüte ve yönetim gerçeğimize doğru katılımı sağlamaya, bu temelde dönem görevlerini üstlenerek onları başarıyla yerine getiren Apocu militanlar haline gelmeye çağırıyoruz.

– Biji Serok APO!
– Yaşasın halkımızın ve demokratik Ortadoğu'nun öncüsü KADEK!

AYDINLANMA VE AYDINLATMA ÇALIŞMALARI

TARİHSEL BİR SÜRECE GİRERKEN TAKTİĞE GİREREK CEVAP VERELİM

● Demokratik Aydınlanma Birliği

Basın-yayın Konferansı gerçekleştirilirken, geçmiş dönem değerlendirmesi ışığında yeni süreçle ilgili belirlemeler yapıldı. Şüphesiz bütün bunlar anlamlıydı ve hiçbir şekliyle boşuna değildi. Zihniyet, düşünsel ve çizgi dönüşümü; yeni ideolojik kimlik şekillenmesi eşliğinde, örgütsel çalışmalardaki dönüşümü de sürdürerek, bunu pratikleştirip gerçekleştirerek, aydınlanma ve aydınlatma çalışmalarını büyütmek ve geliştirmek sorunuyla yüz yüzeydik. Bu konuda bazı adımlar atılıp netleşmeler sağlandı. Tartışmalar yürütüldü, kararlar alındı ve uygulama süreci başladı. Bütün bunlarla birlikte, çalışmaların özgünlüğü ve stratejik önemine göre çizginin verilmesi, bunun yayın politikasıyla yansıtılması, program, haber vb basın-yayın araçları vasıtasıyla kitlelere taşırılması, stratejik dönüşümün programsal ve uygulamaya dönük kararlarının yoğun olarak pratikleştirilmesini gerektiriyordu. Çizgi belirlemesi, programı, demokratik siyasal mücadele taktiği, tarzı ve temposunun geliştirilmesi ve dönüşümün sonuca götürülmesi denilebilir ki, ideolojik çalışmanın esasını oluşturuyordu. İdeolojik çizgi ve kimlik belirlemeden, siyasal-demokratik mücadele ve yine diğer mücadelelerin istenen ve beklenen sonucu gerçekleştirmesi zordu.

Bunun, Demokratik Aydınlanma Birliği aracılığıyla gerçekleştirilmesi gerekiyor. Demokratik kültürün geliştirilmesi, kitlelerin aydınlatılması, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun yayın çizgisi, yayın anlayışı ve politikasıyla yine uygun yansıtma biçimleriyle kitlelerin önüne konulması, benimsetilmesi, düşündürülmesi ve harekete geçirilmesi temel noktayı teşkil etmektedir. Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun yazılı, sözlü, görsel, işitsel yayınlarla anlatılması, kavratılması, halkın ve bir bütün olarak insanlığın kaderini etkileyebilecek bir eylemsellik ve etkinlik içine çekilmesi gerekiyordu. Bu anlamda DAB faaliyetleri komplo sürecinin boşa çıkarılmasında stratejik önem kazandı. Stratejik önem kazanması, Ortadoğu ve Kürt Rönesansı'nın, aydınlanması ve reformunun demokratik uygarlık çizgisi temelinde gerçekleştirilmesi gereğinden kaynaklanıyordu. Bir süreç değerlendirilip yeni bir sürece girilirken; bunun gereklerine uygun anlayışın, siyasetin, yayın politikasının ve çizgisinin, yine pratik uygulamanın, yansıtma biçimlerinin, kitleyi eğitme ve harekete geçirme biçimlerinin oldukça yaygın gündemleştirilmesi gerekiyordu. Bu yönlü şüphesiz çabalar gösterildi, çalışmalar yapıldı. Netleşme sağlandı, düşünce boyutuyla belli bir netlik kazanıldı. Kararlar oluştu. Bu çizginin ve yayın politikasının benimsenmesi, özümsenmesi ve yaşamsal kılınması kadro ve çalışanlara düşüyordu. Özellikle de yönetimlere düşen bir görevdi. Bu konuda pratikleştirme ve uygulama yeterince gerçekleştirilmediği için, çizgi ve yayın politikasında yine kimliğin yansıtılmasında hala gerilikler, gevşemeler, sağa-sola dalgalanmalar var ve mevcut süreci yansıtacak yayın politikasının uygulama sorunları gündemi yoğunca işgal etmektedir. Bu, doğal olarak bütün çalışmalarımıza yansımakta ve diğer çalışmalarımızı da etkilemektedir.

Denilebilir ki, bu noktada atılacak her başarılı adım, bütün çalışmalara olumlu yansıyacak; her geri, yetersiz ve yarım adım ise, çalışmaları olumsuz etkileyecektir. Çalışmaların istenilen biçimde gelişmesini frenleyecek ya da gereken ivmeyi ve dinamizmi kazandırmayacaktır. İdeolojik çalışmaların ve kimlik mücadelesinin basın-yayın araçlarıyla verilmesi; kitle ve birey dinamizmini barış, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yoğunca harekete geçirici olmaktadır. Böyle görmek ve değerlendirmek gerekiyor.

Yayın politikası çizginin yaşamsallaşmasıdır

Bir dönem kapatılıp yeni döneme girildi. Birçok tartışma ve karar ışığında yeni dönem benimsendi. Fakat çizginin ve yayın politikasının uygulanma sorunları, taktikteki yetersizlikler ve taktiğe girişin yapılmaması oldukça zorlayıcı hususları oluşturuyor. Strateji ve programın kabul edilmesi, tartışılıp kararlara gidilmesi gerekli ve önemliydi. Bununla beraber her alanda olduğu gibi, basın-yayın alanında da, örgütsel dönüşüm çalışmalarının özgünlükleri de içerecek biçimde geliştirilmesi gerekiyordu. Bununla birlikte, çalışma tarzı, program, haber ve çeşitli yansıtma biçimleriyle sürece ve güncele uygun taktikle girilmesi gerekiyordu. Bu noktada ciddi sorunlar yaşanmaktadır.

Strateji, program ve kararların kabul edilmesi, onların güncel boyutuyla veya yaşanan süreç itibariyle uygulandığı ve önemli oranda yansıtıldığı anlamını taşımıyor. Bu konuda yanılgılar vardır; benimseme, kararlaştırma, taraf olma ya da onu kabul etme, taktiğin ve örgütsel gerçekleşmenin kendisi değildir. Bu, doğal olarak sürecin yönetim, kadro ve çalışan gerçekliğinin kendisi değildir. Hala bu konuda ciddi yanılgılar yaşanmaktadır. Benimsemeler olmasına karşın ya da bu doğrultuda çalışma istemi, niyeti olmasına rağmen, örgütsel çalışmanın gerekleri, çalışmanın disiplini, ölçüleri noktalarında yine yayın politikasının istediği taktik yaklaşımların, tarihsel ve güncel sürecin anı anına kavranması ve bunun temposunun sergilenmesinde yetersizlikler sürmektedir ve bu durum bazı gediklerin ya da boşlukların açılmasına yol açmaktadır. Bu yönüyle çizginin, yayın politikası ve kimlik mücadelesinin her şeyin başında geldiği görülmeden, bunda netleşme, kararlaşma, bütünleşme, buna katılma sağlanmadan hiç kimse; "ben, program, habercilik, kültür-sanat alanını, kuşak programını, gazeteciliği, radyoculuğu iyi yapıyorum, basın-yayın alanlarının diğer organlarını iyi işletiyorum" diyemez. Her şeyden önce düşünsel netleşme ve birleşme gerekmektedir. Genel örgüt kuralları ya da DAB'ın ulaştığı seviye ve kararlar işin bir boyutu ve gerçeğidir. Bunun, başta yönetimler olmak üzere, kadro ve çalışanların hepsinde gerçekleşmesi gerekir. Bununla bütünleşme ve zihniyet değişikliğinin bu anlamda gerçekleştirilmesi gerekir. Denilebilir ki, genel kabullenme ve kararlaştırmalarla birlikte, hala bunun yönetimler, kadrolar ve çalışanlar üzerinde yeterli etkisini göstermediği veya bu konudaki katılımın, düşünce ve kimlikte yakalanan netliğin, yayın politikasında tam bir netleşmeye dönüşmediği hala buna ulaşılmadığı görülmektedir. Bunun çeşitli örnekleri vardır. Örneğin, bazı dergilerin gündemleri zaman zaman günceli yakalayamamaktadır. Bu, basit görülebilir. Derginin aylık gündeme yakın olmadığı ya da hitap ettiği kitleye göre o aylık düşünülmediği varsayılabilir. Fakat bunun çizgi ile, yayın politikası ile, kimlik ve zihniyet mücadelesi ile bağlantısının olduğu, bu konuda bir derinlik, düşünce netliği, siyasal ve kültürel değişiklik ve yoğunlaşma yaşanmadığının işareti olmaktadır. Bu bile başlı başına yayın politikasından bir sapmayı beraberinde getirmektedir. Yine diğer organlar için de benzer şeyler söylenebilir. Ana gündemlerin belirlenip, beslenmesi için çeşitli kanalların oluşturulması, haberciliğin Demokratik Uygarlık Manifestosu çizgisi doğrultusunda, yaratıcı ve istenilen bir biçimde geliştirilmemesi, rutin bazı düşünce ve yaklaşım biçimlerine bazı eklemelerin yapılması, çizgi ve yayın politikasında hala istenilen dönüşümün sağlanamadığının, çalışan, kadro ve yönetimin bu konuda hala ciddi bir etkinlik göstermediğinin işareti olmaktadır.

Kimi arkadaşlarımıza zorlayıcı gelebilir. Yani "ben çizgiyi ve yayın politikasını benimsiyorum, kabul ediyorum, savunuyorum" diyebilirler. Bunları doğru varsayıyoruz, fakat öte yandan çizginin, yayın politikasının veya kimliğin uygulanması ve yansıtılması sorunları gündeme geldiğinde, bunlar çok geri düzeyde yansımasını bulmaktadır. Bu da şu anlama gelmektedir: Hala çizgiyle bütünleşebilecek gerekli siyasal, kültürel, örgütsel dönüşümün derinliğine ulaşmada, bunu bir çalışma ve kurumsal alanda örgütlü, ekip halinde, beraber iş yapma ve başarma anlayışı temelinde gerçekleştirmede çeşitli uzaklıklar yaşanmaktadır. Bazı basın-yayın kurumlarında ifade edildiği gibi; eski alışıldık biçimlere yeni şeyler eklemek veya tartışıp belirlemek, düşüncede doğrusunu söylemek, fakat pratiğe geldiğinde de eski alışkanlıklar, tarz ve yayın politikasının bir devamı olabilecek yeni eklemelerle işi sürdürmek ve kurtarmaya çalışmak, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun, çizgisinin ve yayın politikasının istenen biçimde uygulanması anlamına gelmemektedir. Öyle değerlendirilmesi ve yaklaşılması saflık olacaktır.

Sorunlar, niyetlere göre ölçülemez ve niyetlere göre de değerlendirilemez. Öyle değerlendirilseydi her işin gerçekleştirilmesi mümkün olurdu, herkes de istediğini ve dilediğini yapabilirdi, işler gerçekleşebilirdi. Bu anlamda yürütülen çizgi mücadelesi doğrultusunda çalışmaların oturtulması ve geliştirilmesinde arkadaşlar taraftar, benimseyici ve hatta bunun uygulanması niyetinde olabilirler. Fakat bazı düzeylerin yakalanması bireylere takılıp kalmamalı. DAB veya her kurum çalışmasının bütünselliği içinde kendi etkisini ve gücünü göstermelidir. Çizginin yaşamsallaşması bunun adı olmaktadır. Yayın politikasının gerçekleştirilmesi ve uygulanması tamı tamına bu olmaktadır. Çizginin, örgütsel ve çeşitli yayın araçlarıyla yansıtma biçimlerinin gerçekleştirilmesi olmaktadır. Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun, yeni ideolojik kimliğimizin hayat bulması, kesinlikle bundan geçmektedir. Başka türlü değerlendirme ve adlandırmalar yapmak ya da benimseme ve kararlaştırmalara gitmek, hatta düşünsel bazı gerçeklere ulaşmak hayatın kendisi değildir. Bunların ancak ona giriş yapmak için gerekli olduğu kabul edilebilir. Hayatın kendisi ise, pratik ve renkli uygulamalarla kendisini gerçekleştirir ve ifade eder. Yayın politikası ve çizgisi ancak bununla ete, kemiğe bürünür, gerçek rolünü icra eder ve istenen sonuca gidebilir.

Özgür kişiliğe ulaşmadan güçlü yayıncılık yapılamaz

Eskiden varolan savaş, basın-yayın alanının bazı zayıflıklarını kapatabiliyordu. Onun yayıcılığını yapmak başlı başına yetiyordu. Fakat savaş süreci durduruldu ve meşru savunma çizgisine geçildi. Kitlelerin yürüttüğü demokratik serhildan mücadelesi ya da sivil itaatsizlik, hukuk, barış ve demokrasi mücadelesinin çeşitli etkinlikler biçiminde sürdürülmesi söz konusudur. Kitlelerin sesini, dönüşüm ve çözüm için gerçekleştirdiği çabaları doğru yansıtabilmek, onları etkileyip, daha fazla ileri gitmelerini sağlamak, eğitimlerini ve aydınlanmalarını gerçekleştirmek, propaganda ve ajitasyon yöntemleriyle bunu doğru üslup ve tarzda yansıtmak büyük önem taşımaktadır. Bu, yayın politikasının ve çizginin kendisi olmaktadır. Bunun dışında çizgi aramak ya da "çizgiyi kabul ediyorum, uyguluyorum" demek, ya da "çizgi gerçekleşti, hayat buluyor" demek hem yanılgı olur hem de geri bir tutum ve yaklaşım olarak algılanır. Biz yansıtma biçimlerimizi, programlarımızı, geliştirip güçlendirdiğimiz ölçüde, çizginin uygulandığından, halkın sorunlarına, ihtiyaçlarına, mücadelesine, kültürel değerlerine cevap verdiğimizden bahsedebiliriz. Bunları büyütüp demokratik çözüm mücadelesine yeni, yaratıcı bir boyut kazandırdığımızda, bu anlamda insanlığa ve insanımıza güç verdiğimizi ifade edebiliriz. Bunu yaptığımız oranda tarihsel ve güncel, aydınlanma ve aydınlatma görevlerimizi yerine getirdiğimizi söyleyebiliriz. Bu da büyük bir yoğunlaşmanın, düşünsel netliğin ve açıklığın, kimlikle buluşmanın ve birleşmenin kendisi olmaktadır.

Bu konuda geçmişten bu yana yayın politikamızı, kimlik ve çizgiyi etkileyen geleneksel yaklaşımlar vardı. Bu yaklaşımlar zaman zaman yayın politikamıza, çeşitli programlarımıza yansıdı. İddia edilebilir ki, bazı programlarda geleneksel ve geri tutumlar geçmişte olduğu gibi tekrarlana,bilir, ya da yaşanması gereken veya yaşanılanı değil, geçmişte mücadele adına doğru yaşadığımızı verebilir. Ama bugün yaşamak istediğimizi, yaşanılmak istenileni yakalayamaz. Bu noktalar yayın

> "Çizginin, yayın politikası ve kimlik mücadelesinin her şeyin başında geldiği görülmeden, bunda netleşme, kararlaşma, bütünleşme, buna katılma sağlanmadan hiç kimse; "ben, program, habercilik, kültür-sanat alanını, kuşak programını, gazeteciliği, radyoculuğu iyi yapıyorum, basın-yayın alanlarının diğer organlarını iyi işletiyorum" diyemez. Her şeyden önce düşünsel netleşme ve birleşme gerekmektedir."

politikasındaki geriliği ifade etmektedir. İlkel milliyetçilik, geleneksel yaklaşımlar, marjinallik, ya da bir işi biraz öğrenip rutin yapma, işin ağalığı ya da bireycilik çalışmalarımızı oldukça etkilemektedir. Bu konuda özgür Kürt kişiliğine ulaşmak, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun öngördüğü bireysel özgürlüğü gerçekleştirmek zorunludur. Bu da toplumsal özgürlüğün gerçekleştirilmesiyle ilgilidir. İşinin erbabı olarak işini gerçekleştiren, bu anlamda irade sahibi olan, habercilikse habercilik, programcılıksa programcılık, yayın politikasını çeşitli biçimlerde uygulamaksa onu uygulayan, kültür-sanat programı geliştirmekse geliştiren, bunu esas alan bir yaklaşımla mümkündür. Toplumsal özgürlüğü gerçekleştirebilmek Kürt halkının veya genel halkın yaşadığı kültürel gelişmeleri, yaşaması gereken gelişmeleri, bunu tartışma biçimlerini yaratarak kitlenin önüne koymaktan geçmektedir. Bunu yaptığımız oranda gelenekselliğe, feodalizme, ağalığa, marjinal ve bireyci yaklaşımlara cevap olduğumuzu belirtebiliriz.

"Bana göre" türünden anlayışlar oldukça yaygındır. Bu anlamda hiç kimse bu anlayışı dayatmamalıdır. Komplo süreci bunun için fırsat bilindi. Bazıları "bırakalım yeni ideolojik kimlik mücadelesini" dediler. Yaratılan değerlerden, ruhtan, direnme ve başarma özelliklerinden adeta biraz koptular ve kendilerini bir boşluğa bıraktılar. Buna belki komplo sürecinde cevap olunamadı, örgütsel açıdan da cevap olunacak durum söz konusu değildi, fakat daha sonraki süreçte bunun üzerinde hızla durulması ve giderilmesi gerekiyordu. Demokratik Uygarlık Manifestosu'yla birlikte, yine bunun öncesinde yapılan ön tartışmaların, yaklaşımların ve alınan programsal-stratejik kararların bir yoğunluğu vardı ve bunlar önemliydi. Bütün bunlar bir dönüşümü kesinlikle gerektirmekteydi. Çizgi ve yayın politikasında özgür Kürt kişiliğine veya özgür birey kişiliğine bazıları ulaşmak istemedikleri gibi, örgüt gerçekliğinden ve eski gerçeklikten kaçtılar, adeta kendilerini dondurdular ve "biz sadece çalışıyoruz" dediler. Bu şekilde kendilerini rahatlatma ya da kandırma yoluna gittiler, oyalandılar. Bunlar ne doğru kabul edilebilir ne de yerinde görülebilir. Hala eskisi gibi olmasa da yer yer böylesi yaklaşımlar ve davranışlar vardır ve sürmektedir.

Çizgiye ve amaca bağlanmayan, özgür bir kişiliğe ulaşmayan, ne için çalıştığını bilmeyen, bunun ruhuyla, zevkiyle birleşmeyen, bütünleşmeyen elbette sıradan bir çalışan olarak kalır, mesleki yeteneklerini kullanır. İşine geldiği zaman çalışır, işine gelmediği zaman da söylenenleri kabul etmez ve farklı yollar seçer. Önemli olan bunun önüne geçilmesi ve bu tür gelişmelerin tedbirlerinin alınması ve kişilerde bunun büyümesine izin verilmemesidir. Bu, tüm kadro ve çalışanların görevidir. Asıl olarak yönetimlerin görevidir. Yine her çalışan kadro kendisini çizginin, yayın politikasının, kimliğin yansıtılmasından doğrudan sorumlu ve bunun sahibi olarak görmelidir. İşe göre kendisini ayarlamak, iş yapmak, "ben de bazı şeyler düşünüyorum, yürüyorum" demek doğru bir yaklaşım ve davranış biçimi değildir. Kürtler bunu eskiden çok fazla yaptılar ve gerçekleştirdiler. Hatta yaşadığımız mücadele sürecinde bunu değişik biçimlerde yansıtmak ve yaşamak isteyenler de çıktı. Bunlar yoğun mücadelelerle giderilmeye çalışıldı. Denilebilir ki, bu tür davranışların seçilmesi ne birey özgürlüğüne götürür ne de bireyin gerçekleştirilmesidir.

"Yönetim ve örgüt çalışması, içine girdiğimiz süreçte DAB'ın temel çalışmalarından biri durumuna gelmiştir. Örgütsel davranış göstermek, örgütsel işleyiş ve ölçüleri sağlamak, her kurum ve organın özgünlüğü içinde bunu oturtmak, yine çeşitli çalışma düzeylerinde ekip çalışmasını yaratmak, bireyin bu çalışmalar içerisinde kendisini gerçekleştirmesini sağlamak, önemli hususları oluşturuyor."

Bazı şeyler öğrenip kendisini kaybetmek, halkın yarattığı değerleri, imkanları doğru değerlendirmeyip, onu biraz kullanmak ve sürekli de aynı biçimde kullanmasını sürdürmek, şüphesiz gelişmeyi zorlayan hususlardır. Kim ki kendi kökleri, yaratılan değerler ve birikimleri üzerinde beslenmeyip, onlara değer vermeyip, onlar üzerinde yürümüyorsa, o, ya bir inkarcı olabilir ya da bir bireyci olabilir. Kürt ağalık yaklaşımları, bireyci yaklaşımlar, marjinal yaklaşımlar buradan kaynaklanıyor. Böylesi bir bireycilik eski Kürt işidir; düşünce belirtir, yaklaşım gösterir, her konuda kendisinin doğru olduğunu sanır. Fakat iş sorumluluğa, pratiğe, anlayış ve kimliğin uygulanmasına, yayın politikasının uygulanmasına ve icra edilmesine gelince de ciddi bir sorumluluk üstlenmez ve yan çizer. Bu durumların anlaşılması, netleştirilmesi gerekir. Hiç kimse "tek başına ben de varım, ben de bir düşünce savunuyorum ve benim düşüncem gerçekleşmelidir" dememeli. Hiç kimsenin düşüncesi tek başına gerçekleşemez ve kendisini her şeyin yerine koyamaz. "Bana göre böyle olmalıydı" diyemez. "Benim düşüncemin sınırları bir kurumun, bir çalışmanın sınırlarıdır" diyemez. Senin düşüncen bir yere kadardır, bir yere kadar anlaşılır, diğerleriyle beraber birleştiği ve doğru olanların alınıp uygulandığı ölçüde düşüncen doğrudur, diğeri yanlıştır. Kendi düşünce sınırlarını bir çalışmanın sınırları yerine koymak ve "ben doğruyum" deyip bütün bir çalışmanın boşa çıkmasına hizmet etmek ya da ona zemin olmak, bir çizgi ve ideolojik kimlik mücadelesi anlamına gelmemektedir.

Yayın politikasına da bu tür yaklaşımlarla doğru bir giriş yapılamaz. İşin gerçeği şudur: Biz eskiden bunları biraz yaşadık ve atlattık. Ve bir yerde Kürt işi eğer rayından çıkmışsa, gündem sapmışsa, herkes kafasından bir şeyler söylüyorsa, herkes birbirini suçluyorsa, çalışmalar da yürümüyor ortada kalıyorsa, burada tabii ki vicdani olarak sorumluluk duymak gerekir. "Acaba bu çalışmalar niye ortada kaldı? Ben çizgiyi, ideolojik kimliği, yayın politikasını veya buna göre iş konusunda gerekli bazı tavırları veya bazı asgari yaklaşımları gösterseydim, yayın politikamızda bu kadar açıklar vermezdik" diyebilmek, yine "yayın politikamızın sürece göre uygulanmasında bu denli geri kalmazdık. Bazı arkadaşlarımızın doğru çalışma ve doğru ilişkiler içerisine girmesine hizmet ederdik, yardımcı olurduk" biçiminde yetersizliği biraz da kendinde arayan bir yaklaşımla düşünebilmek gerekir. En doğru düşünce biçimi ve yaklaşımı budur. Ama tahrik olmuş kişilik ya da gündemden çıkmış, geriliğine sevdalanmış, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nu benimseyip algılamakta, kavramakta zorlanan, benimsese bile "benim de dediğim vardır. Benim de dediğim uygulansın, uygulanmazsa ben çalışmam" diyen kişilik, şüphesiz bir ideolojik kimlik ya da yayın politikası ve çizgisine giremez.

Geçmişte bunlar yaşandı; çizgiyi, yayın politikasını, örgütsel ölçülerin geliştirilip netleştirilmesini zorladı ve hatta örgütsel dönüşümün önüne geçti, tıkadı. Bunlardan dolayı bir yayın organımızın doğru işlediğini ya da çalıştığını söylemek zordur. Bu açıdan geçmişte ne olursa olsun artık bunlardan vazgeçmek gerekir. "Benim dediğim yürüsün, şu söz bana hoş gelmedi, bununla çalışmam" gibi tutumlar, geri, kabul edilmesi, benimsenmesi mümkün olmayan, çalışmaları ve yayın politikasını zorlayan tutumlardır. Birey özgürlüğünün gerçekleşmesinin önüne geçen tutumlardır. Bu yaklaşımları değerlendirmek ve mahkum etmek kadar, bu anlayışlara yol açan yönetim ve kadro gerçekliğini de değerlendirmek ve ortaya koymak gerekir. Görünen o ki, hala eskisi gibi olmasa, önemli oranda aşılsa da hala bu tür zorlayıcı örnekler çıkmaktadır. Bu durumlar adeta normalleşmiştir. "Gidiyorsa gitsin, çekiliyorsa çekilsin" denilerek gerçek bir yayın ve çizgi mücadelesi, bireysel özgürlük mücadelesi verilmemekte ve bu konuda yetersizlikler görülmektedir. Bu tür anlayışlar ne kabul edilebilir ne de bunlara yer verilebilir. "Giden gitsin, kalanlar çalışsın" demek bir rahatlama biçimi olarak değerlendirilirse de, gerçek bir kadronun ya da yurtseverin sergileyeceği bir tutum olarak değerlendirilemez. "Bu çalışmalar herkesindir ve hepimizindir" deyip sahiplenmek gerekir.

Yönetim, kadro ve çalışanlar pratiğe girdiği ölçüde başarılı olurlar

Bu halk bu mücadeleyi ve değerleri yarattı. Bu değerlerin bizim elimizde, bizim vicdani sorumluluğumuz altında büyümesi ve gelişmesi gerekiyor. "Biz bu işin sahibiyiz" denilip gerçekten işin gereklerinin yapılması gerekir. "Biz dikkate alınmıyoruz" gibi sözler ve benzer yaklaşımlar birer saptırmadır. Çalışmaları Kürt halkının demokratik dönüşüm, özgür birlik ihtiyaçları temelinde, kardeşlik ve birlik çizgisine göre geliştirmede herkes dikkate alınmaktadır. Bu konuda hiç kimsenin bir itirazı ve diyeceği olamaz, yapılan bütün şeyler değerli ve önemlidir. Bu konuda atılacak adımların önünde hiç kimse –en üst yöneticiler de dahil– engel olamaz. Kimse kimseyi frenleyemez, durduramaz. Demokrasi, özgürlük, eşitlik, emek, sosyal adalet, üç kuşak hakları mücadelesinin gerçekleştirilmesi yolunda, özgür irade, yaşam, kişilik ve toplum yaratmak isteyenlerin göstereceği her türlü davranış, proje ve yaklaşım değer bulur. Kendisine her tür destek sunulur. Bir işin sahibi olmak, bir işe katılmak, o işi yapmaktan ve gerçekleştirmekten geçer. Bazıları oturuyor ve ciddi bir iş yapmıyor, yayın politikasına, çizgiye doğru sahip çıkmıyor, ondan sonra dönüp; "ben katılıyorum, ama beni katmıyorlar" diyor. Bu bir saptırma biçimidir. Her tür imkan, olanak ve fırsat önüne konulur, ama birey yine dönüp dolaşır "benim yerim dardır, bu darlığımı giderin" diye feryatta bulunuyorsa bu bir saptırmadır. Bu tür yaklaşım sahipleri elbetteki ne yayın politikasını, ne DAB'ın örgütlenme çalışmalarını doğru geliştirebilir ne de programcılık, habercilik veya dergicilik vb ile bir konuyu doğru yansıtabilir. Bunun böyle anlaşılması, kavranılması ve giderilmesinde sonsuz yarar vardır. Bu noktada yoğunlaşmak ve aşmak, içine girdiğimiz sürece tarihsel bir adımla cevap vermek, hızla eksiklikleri gidermek, çizgi ve yayın politikasının geri biçimde yansımasını telafi etmek, bunun gerekli hazırlıklarını, kadrosunu, çalışanını oluşturarak eğitimini, anlayışını vermek, yani taktik uygulamasını gerçekleştirmek komple bir çalışmayı gerektirir. Yayın politikası ve çizginin uygulanması da doğrudan doğruya buradan geçer.

Öte yandan mücadelemiz feodalizme, gelenekselliğe, aileciliğe karşı yoğun çabalar vererek bugüne geldi. Denilebilir ki, Kürt diriliş hareketi gelenekselliğe, feodalizme, savaş ağalığına, rantçılığa, işbirlikçiliğe karşı, demokrasi, özgürlük ve barışı istemeyen, Kürt'ün siyasal, ulusal iradeye kavuşmasını istemeyenlerin tutumlarına karşı büyük bir mücadele olarak gelişti. Bu konuda hala bazı zayıflıklar vardır. Kültür-sanat, yine sosyal, siyasal içerikli çeşitli kuşak programlarında feodalizme, savaş ağalığına, işbirlikçiliğe karşı mücadele uygun yansıtma yöntemleriyle verilemiyor. Doğrudan, kaba propagandayla yapmak da doğru olmaz, ama kültür-sanat çalışmalarında veya diğer kuşak programlarında bunlar uygun yöntemlerle işlenebilir. Bunun işlenmesinin doğru yöntemini bulup yaratmak gerekir. Kaba propaganda yapılmasını kimse istemiyor. Siyasi partiler, örgütler kendi propagandalarını zaten yapıyorlar. Bunları birçok basın-yayın organına da yansıtılıyor, ama kitle yayıncılığı yapmak özel bir çabayı, yoğunlaşmayı, derinliği ve eğitimi gerektirir. Bu konuda çizginin ve yayın politikasının yansıtılması hala ciddi bazı sorunlarla karşılaşmaktadır. Bunları aşmanın yolunu yönetimin bulmak hazırlıklarını doğru yapmak, sadece karar almak değil, uygulaması için de gerekli olan bütün hazırlıkları yürüterek, kararları uygulayabilecek bir düzey ve seviye yakalamak gerekir. Alınan kararlar için hazırlıklar yapılmışsa, eğitim, anlayış, kişilik, derinlik, insan-malzeme, vb gerekli hazırlıklar yapılmışsa, bu kararların bir anlamı vardır ve uygulama gücü bulabilirler. Hazırlık yapılmamışsa, bu konuda yetersizlikler varsa, alınan kararlar çok geri bir düzeyde yansıyabilir ya da bazıları hiç yansımayabilir. O zaman gündemin, güncel sürecin yansıtılması noktasında alınan kararlar, istenen biçimde hayata geçemez, uygulama gerçekliğini bulamaz. Eskinin tekrarını yaşamak, yeni bazı eklerle yürütmek ortaya çıkar ki, bu da ne yaratıcı bir uygulama biçimidir, ne de istenen konunun tam verildiği anlamına gelir. Bu konudaki eksiklikler veya gerilikleri ciddi biçimde ele almak ve değerlendirmek gerekiyor.

Yönetim, kadro ve çalışanlar pratiğe girdiği ölçüde başarılı olurlar. Üç yıldır yeni stratejik sürece göre mücadele yürütüyoruz. Komplonun ağır sonuçlarını bertaraf ederken, demokratik birlik çözümü doğrultusunda basın-yayın organlarında bir yayın politikası ve çizgisinin gerçekleştirilmesi için çalışıyoruz. Örgütsel sorunlara yaklaşımda yine çeşitli yayın organlarındaki değişik yansıtma biçimlerinin hayata geçirilmesinde yönetim, kadro ve çalışan gerçekliği kendini daha çok ele vermektedir. Şüphesiz bireysel durumlarımıza göre kendimizi değerlendiremeyiz. İyi olabiliriz, iyi düşünebilir, iyi yaklaştığımızı varsayabiliriz. Fakat her yönetim, kadro ve çalışan kendisini hangi organ ve kurumda çalışıyorsa, onun sonuçlarına ve etkileme gücüne göre, kitle ve izleyicinin benimseyişine göre değerlendirebilir. Bunun dışındaki bir değerlendirme biçimi ne doğrudur ne de yerinde olur.

Yönetim ve örgüt çalışması, içine girdiğimiz süreçte DAB'ın temel çalışmalarından biri durumuna gelmiştir. Örgütsel davranış göstermek, örgütsel işleyiş ve ölçüleri sağlamak, her kurum ve organın özgünlüğü içinde bunu oturtmak, yine çeşitli çalışma düzeylerinde ekip çalışmasını yaratmak, bireyin bu çalışmalar içerisinde kendisini gerçekleştirmesini sağlamak, önemli hususları oluşturuyor. Denilebilir ki, yönetim ve kadro, çalışmaları benimsemedi, çalışmaların sorumluluğu altına tam girmedi ve çalışmaların gerektirdiği örgütsel davranışları, refleksi sergilemedi, onun hazırlıklarını gereğince yapamadı. Alan çalışmaları en çok bu noktada kendisini hissettirmektedir.

Ekip çalışmasına ve kolektif yönetime gelemiyoruz

Yönetim; zihniyet ve ideolojik kimliğin doğru sahiplenilmesi ve uygulanmasını gerçekleştirmek kadar, bunun gerektirdiği örgütsel ölçüleri, işleyişi, çalışma tarzı ve disiplin ölçülerini geliştirmekle de sorumludur. Bu konuda bazı kararlaştırmalar ve doğru düşünceler oluşturulmasına karşın, özellikle yönetimsel ve örgütsel işleyiş, kadro ve çalışanın duruşu, bu kararlar ve düşüncelerin yeterince pratiğe geçirilmemesinin temel nedeni olmaktadır. Taktiğe girmeme veya taktiğe az girme, taktikle ilgili az şey gerçekleştirme buradan kaynağını almaktadır. Yönetimin parçalı duruşu, yönetim ve kadrodaki kendine göre yaklaşımlar, "bana göre de olsun, benim düşüncem de var" anlayışı, kendisini çalışmaya göre ayarlama değil, çalışmayı kendisine göre ayarlama yaklaşımının varlığı, örgütsel gelişme ve ölçüleri zorladığı kadar, ekip çalışmasının önüne de geçmektedir. "Hala beklenen ekipleri oluşturamadık" demek büyük bir yanılgı noktasıdır. Yıllardır çalışıp, çeşitli programlarla ilgili ekipler oluşturmamak, çalışmaları kişilerin tasarrufuna bırakmak, ne kabul edilebilir ne de onaylanabilir bir tutumdur. Hiç şüphesiz yönetim tarzında, temposunda, örgütsel işleyişinde bir işi planlamak, uygulama hazırlıklarını yapmak istenen biçimi bulamadığı gibi, kararlar alınıp benimsenmesine karşın, kararların uygulama gerçekliğine göre olması gereken ve beklenen hazırlıklar olmamaktadır. Bir şeyi hazırlayıp başka şeyleri hazırlamamak, bu işin olması anlamına gelmez. Bir işe karar verilir, örgütsel işleyişle ilgili bazı ölçülerin uygulanmasına karar verilebilir, ama bunların bazılarını yapıp, bazılarını yapmamak, bu işi sakat ve yarıda bırakır, çalışmanın eksik ve yetersiz gerçekleşmesine yol açar. Bunlar sık sık görülen ve açığa çıkan olgulardır. Komple bir davranış, yine kolektif bir yönetim, ortak çalışma içinde bireylerin kendilerini gerçekleştirmesi, her yönetimin ortak ve uyumlu birliği temelinde alınan kararlara katılım göstermesi yanında, her yönetimin bireysel olarak kendisini veya çalışmasını gerçekleştirme sorunu vardır. Bu her kadro ve çalışan için geçerli olan bir durumdur. Bunların yaşanması ve uygulanmasında hala aşılmayan noktalar bulunmaktadır ve hızla bunların giderilmesi gerekmektedir.

"Yönetim; zihniyet ve ideolojik kimliğin doğru sahiplenilmesi ve uygulanmasını gerçekleştirmek kadar, bunun gerektirdiği örgütsel ölçüleri, işleyişi, çalışma tarzı ve disiplin ölçülerini geliştirmekle de sorumludur. Bu konuda bazı kararlaştırmalar ve doğru düşünceler oluşturulmasına karşın, özellikle yönetimsel ve örgütsel işleyiş, kadro ve çalışanının duruşu, bu kararlar ve düşüncelerin yeterince pratiğe geçirilmemesinin temel nedeni olmaktadır."

Yukarıda da vurgulandığı gibi, eski Kürt işine göre ne yönetim, ne kadro, ne de ekip oluşabilir. İşi kendisiyle sınırlama, kendisiyle sınırladığı gibi çıkan sorunları farklı gündem ve gerekçelerle izah etme, çok fazla gerekçelere sığınma, başkasına yükleme, dışına havale etme tutumları yanlıştır. Ne kavratıcı ve örgütseldir ne de ekip çalışmasına hizmet edebilir. Bu konuda ortak çalışmanın veya ekip çalışmasının mutlaka yaratılması gerekiyor. İki yıldır bunu tartışıyoruz ve bunun yaratılması için mücadele ediyoruz. Birçok yere bakıldığında ciddi bir ekip çalışmasını görmek hala mümkün değildir. Bu, bizim geri tutumlarımızı ortaya koyuyor, yönetim, kadro ve çalışan olarak hala geri bir durumda çalıştığımızı gösteriyor. Şüphesiz yönetimdeki arkadaşların büyük bir çoğunluğu çalışmaktadır. Belki bazı arkadaşlarımız dinlenmeye bile fırsat bulamamaktadır. Sorun arkadaşlarımızın çalışma veya iş yapma noktasında değildir; sürece göre program yansıtmasını, ekip çalışmasını yapamıyoruz ve hala çalışmaları beklenen düzeye çıkaramıyoruz. Sorunun kaynağını bu oluşturmaktadır.

Hiç kimsenin ne yanlış anlamasına ne

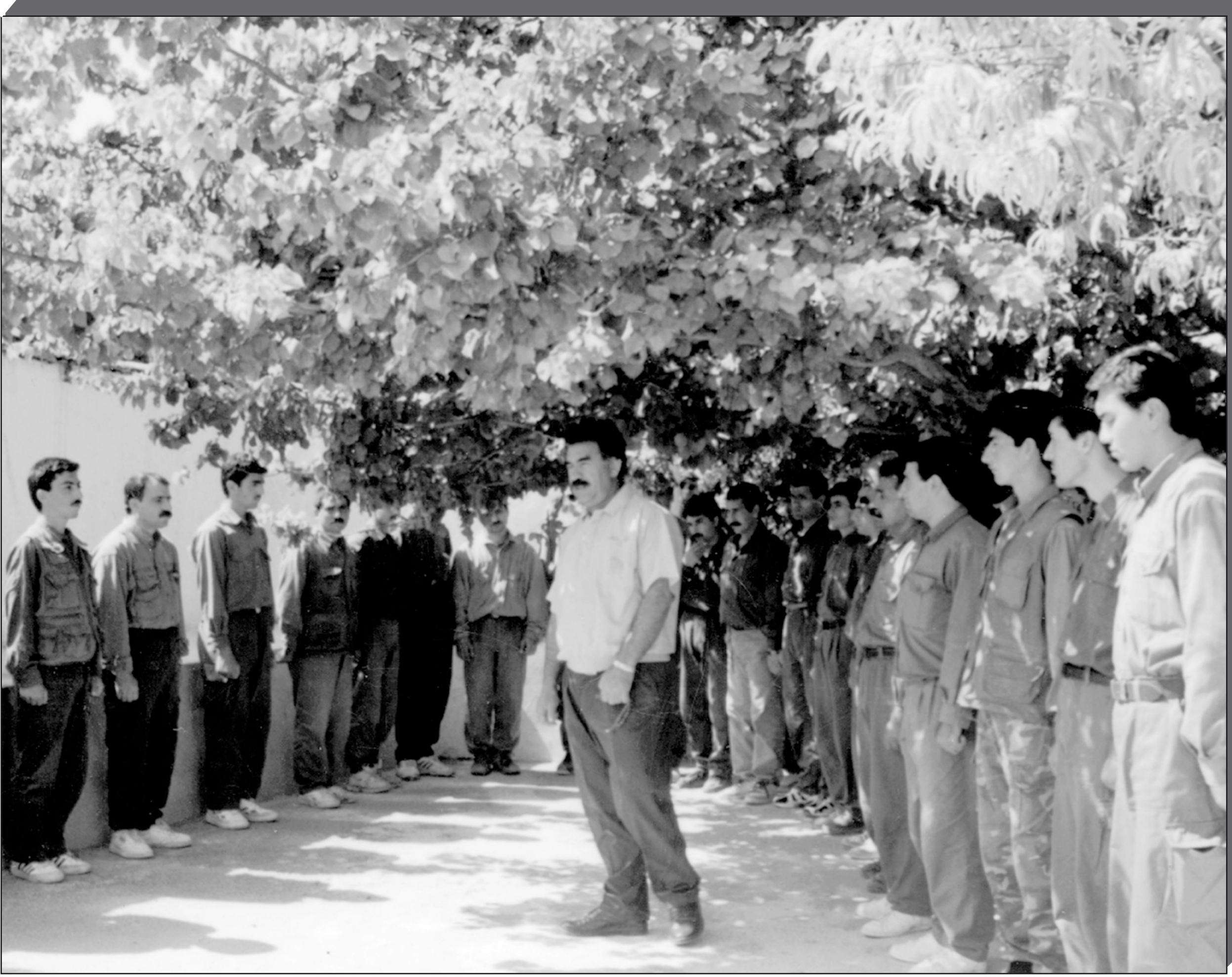
de farklı değerlendirmesine gerek vardır. Çalışılıyor, ama bu çalışmanın yayın politikasına, amaca, sürece, güncel gelişmelere ne kadar hizmet edip etmediği, kitleleri ne kadar doyurup doyurmadığı, ne kadar beğeni kazanıp kazanmadığı noktasında herkes sorular sorup cevaplar bulabilir. Bu noktada sorular sorulup, cevap arandığında, beklenen düzeyin epey gerisinde olduğumuz gözlemlenebilir.

DAB çalışmalarını değerlendirdiğimizde, yeni taktik sürece girmiş olan sadece yüzde yirmi beşti. Yüzde elli demek çok abartı olur. Hala yüzde yirmi beş civarında taktiğin içindeyiz. Ya da biraz sürece göre iş geliştirebiliyoruz. Eksik veya bazı noktalarda yarım olduğu için, bu da doğal olarak istenen beğeniyi, ilgiyi, doyuruculuğu sağlamıyor. Burada tabii ki çalışılmadığı sonucu çıkarılamaz. Çeşitli alanlarda –genel çoğunluğun dışına koyarsak– çalışmayan, rantçılık yapan ya da didiştirerek işi geçiştirenler de vardır. Elbette bunların tutumu ne benimsenebilir ne de kabul edilebilir. Hatta ne taktiğe göredir ne de yüzde yirmi beşlik gerçekleşen taktiğe göredir. Bunlar her yönüyle taktiğe karşıdır ya da örgüt dışılığı yaşamaktadır. Çalışmanın dışında seyretmektedir. Çalışmanın birikimleri ya da çalışmaların yürüyüşü içinde kendisini konuşturmakta veya yaşatmaktadırlar. Bu tür tutumlar asla benimsenemez ve kabul edilemez. DAB çalışmaları veya örgütsel yaklaşımları dikkate alındığında bu tür yaklaşımları, örgüt dışı veya taktik dışı olarak değerlendirmek ve mahkum etmek gerekir.

Genel çoğunluğun taktiğe belli bir giriş yaptığını, bazı çalışmaların sürdüğünü kabul etmek mümkündür. Fakat hala hakkıyla, yerinde, günceli doğru yansıtan, doyurucu, renkliliği ve zenginliği içeren bir boyut yakalamış değiliz ve kendimizi bu noktada yönetim, kadro, çalışan olarak yeniden sorgulamamız ve gözden geçirmemiz gerekiyor. Bütün yönetimlerin, kadroların, çalışanların, hatta bütün kurum ve organların kendisini, 'güncel ve tarihsel sürece ne kadar cevap oluyoruz?' noktasında ele alması, yaptığı çalışmaların sonuçlarını buna göre değerlendirmesi ve kendisini bu ölçüye vurması gerekiyor. Başka ölçülere vurarak; "çalışıyorum, işimi yapıyorum, gereklerini yerine getiriyorum" demek, ancak bir bürokratın anlayışı olur. Özgür bir kişiliğin, gerçekten yaratmak, büyütmek ve geliştirmek isteyen, demokrasi, barış ve özgürlüğe koşmak isteyen, bunun başarısı için çalışan bir kişiliğin, kadronun, çalışanın anlayışı olamaz. Hiç kimse de kendisini öyle değerlendiremez. Çözüm sürecine girmekle beraber, çözümü gerçekleştirmemişken, kendimizi çok rahatlatmamız, diğer sistemlerle kendimizi eş değer tutmamız, onlar gibi yapmaya kalkmamız ne doğru ne de yerinde bir yaklaşım olur. Bu konuda halkımızın yaşadığı gerçekliği, DAB çalışmalarının mevcut durumunu yine bir bütün mücadelemizin yaşadığı süreci, ulaşmak isteği düzey ve boyutları ele alıp, ona göre bir yaklaşım ve duyarlılığı sergilememiz gerekir.

Avrupa, bugünkü durumuna dört, beş yüzyıllık mücadelenin sonucunda ulaşmıştır. O zamandan beri, cumhuriyet, demokrasi, barış, kardeşlik, vb sloganlarla yürümüşlerdir. Kürt halkı ise kendi açısından bunu son otuz yıldır yapmaktadır ve belli bir düzeye de kavuşturmuştur. Avrupa'daki bazı televizyonlar sadece spor, eğlence, haber programlarını da verebilir. Bir sistem oluşmuştur ve siyaset belli merkezlerden belirlenerek değişik biçimlerde yansıtılmaktadır. Örneğin; ABD'nin Irak politikası ele alındığında, bu, basın-yayın organları da dahil belli yerlerde hazırlanmakta, tartışılmakta ve değerlendirilmektedir. Farklılıklarını da o çerçevede yansıtmaktadır. Bu noktaların yakalanması ve görülmesi gerekir. Yani öyle kaba soyut benzetmeler, "onlarda varsa niye aynısı bizde olmuyor" demek, ne doğrudur, ne de gerçekçidir. Onların, sayıları yüzleri, binleri bulan basın-yayın organları vardır. Her biri farklı boyutları işleyerek, farklı alanlara cevap vermektedir. Bu konuda bazı ayırımları gerçekleştirebilecek bir düzeyi yakalamış durumdadırlar. Kendi çalışmalarımızı, mücadele gerçekliğimizi veya içine girdiğimiz süreci başkalarıyla kıyaslamak kaba bir benzetmenin ötesine geçmez ve fazla gerçekçi de olmaz.

Biz ancak insanlık değerleri olan eşitliğe, özgürlüğe, demokrasiye sahip çıkabiliriz ve bunları sentezleyerek alabiliriz. Bunun yol ve yöntemleri ya da çeşitli uygulamaları konusunda bazılarını sentezleyerek almak, kendi gerçekliğimize uyarlamak, elbette mümkündür. Şüphesiz kimse bunları reddedemez, fakat yanılgıların giderilmesi açısından bunları görmek zorundayız. Bürokratik, ilkel milliyetçi, marjinal ya da kaynağa dönüş yapmayan, kökünden kopmuş, inkarcı tutumların başka yerleri örnek vererek bir sonuç alacağını beklememiz mümkün değildir.

Basın yayın çalışmaları bir örgüt hatta parti kadar etkiye sahiptir

Türkiye meclisinde AB Uyum Yasaları geçti, *"AB'ye katılmak için mecburen yaptık"* dediler. Oysa Türkiye'deki demokrasi, birlik, kardeşlik ihtiyacından kaynaklandığı için yapılması daha doğruydu. Mecburiyetler de bazen iş yaptırabilir. Fakat mecburiyetler insanları doğru yere götüremez veya doğru bir değişim içine girdiğinin göstergesi olamaz. Bizim içimizde de kendi eksikliklerini, hatalarını ya da ağalığını, bürokratlığını, gelenekselliğini gidermeden, başkalarına özenip iş yapmak isteyenler var. Bunlar geçmişte görüldü, bugün de görülüyor. İş yapma ve kendisini gerçekleştirme kapasitesinden uzak, geleneksel davranış ve tutumlar, geri kültür ve yaklaşımlar içinde Avrupa'ya özenerek, Avrupa'yı benimsediğimizi söyleyebiliriz ki, bu doğru bir benimseme ve yaklaşım biçimi değildir. Bu, kişiliği, yapısı, kapasitesi değişmediği ve değiştirilmediği halde; kendisini büyümüş, gelişmiş, başkasıyla eş değer olarak görmek anlamına geliyor. Bunun için hiçbir çaba gösterilmediği anlamını taşıyor.

Önderlik her zaman şunu söylüyordu: *"başkasına gücüm yetmiyorsa, ben kendimle uğraşırım, kendimi dönüştürürüm ve işleri yaparım,"* herkesin de böyle düşünmesi gerekir. Gerçekten bazı gruplar, ekipler içinde öyle noktalar görülüyor ki, kendisiyle uğraşması gerekirken, sürekli başkasıyla uğraşıyor. Hep kendisini başkasıyla, bir çalışma veya örgütle izah ediyor. Şimdi bu doğru ve kabul edilecek bir yaklaşım biçimi değildir. Kendisinde gerçekleştirme ve yaratma gücünü gören başkalarıyla çalışma gücünü de görebilir. Bireysel özgürlük de biraz bu anlama geliyor. Kendisini komple kişilik etrafında büyüttüğü ve yarattığı oranda başkasını etkileyebilir, değiştirebilir, onunla nasıl ortak çalışabileceğinin ölçü ve ilkelerine de girebilir. Bunu yakalamadığı oranda giremez ve dışında kalır. Yani çevremizdeki bazılarına bakalım; yıllardır siyaset yapıyorlar, ama söyledikleri ve yaptıkları hep aynıdır. Bunların yaptıkları, Kürtler adına yapılan bir siyaset değildir. Çünkü önce kendisini gerçekleştirmiyor. Kendisine o kadar kolay ve basit yaklaşıyor ki, insanların yürüttüğü mücadele üzerine çok rahat ve fütursuzca konuşabiliyor. Konuşmasına kimse bir şey diyemez, fakat bu bir siyaset biçimi ve tarzı değildir, demokratik siyaset hiç değildir.

Demokratik siyaseti uygulayanlar açık olur ve kendisini gerçekleştirirler. Yine basın-yayın alanında çalışanlar aydınlanma görevini yapmak için, başta kendilerini aydınlatırlar. Örneğin kendisini eğitmeden, gerçekleştirmeden, başka insanları aydınlatacağını, eğiteceğini, önünü açacağını, doğru etkileyeceğini, programlarıyla onların dönüşümüne katkıda bulanacağını sanmak doğru değildir. O açıdan bu noktalar önemli ve hassastır. Bütün çalışan kadroların da bu noktalar üzerinde yoğunca durması gerekiyor.

Demokratik, özgürlükçü, sosyal adalet ve eşitliğe dayalı siyasal, kültürel ve örgütsel şekilleniş çerçevesinde iş yapma tarzına kendini adapte etme, gerçekleştirme esastır. Böyle bir yaklaşım hem yönetimleri çalışma ve iş üzerinde bir doğrultu uygulamaya yöneltir hem de her çalışan ve kadroyu doğru bir rotaya sokar. Taktiğe girmek, sürece göre iş yapmak, kendini ve arkadaşını geliştirmek, tamamen bu anlama geliyor.

Temel organ ve kurumlar denilebilir ki, bir örgüt, hatta bir parti kadar etkiye sahiptir. Burada çalışanların da kendisini bu temelde değerlendirmesi, kendisine değer biçmesi ve bu konuda eksikliklerini hızla gidermesi gerekir. Kişi, kendisini ancak buna adapte ettiği, uyarladığı ve kattığı oranda işini doğru ve yerinde gerçekleştirebilir. Birey özgürlüğü ve demokrasi aslında, amaca, çalışmaya, planlamaya, sonuç yaratmaya katılımdır. Birey özgürlüğünü tamamen bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Birey kendi haklarını bu çerçevede kullanabilir ve yaşatabilir. Kendi değerini ve ölçüsünü kendini büyüterek yaratır. Bunun ötesindeki dayatmalar bireyci dayatmalar anlama gelir. İşi büyütemediği gibi; çalıştığı kurumun ya da yayın organının büyüklüğünü, kitleye hizmet ettiğini, kitlenin eğitilmesine, dönüştürülmesine göre çalıştığını görmezlikten gelir. Bütün bunlar bir gerçeklik olmasına rağmen, adeta yıllardır bazı çalışmaları yürütüp, kendisini fazla eğitmeyen arkadaşlarımıza rastlamak mümkündür.

Yukarıda belirtilen hedefler sadece bir kadronun görevi değil, aynı zamanda bir yurtsever ve demokratın da görevleridir. Halkını ve ülkesini seven, eşitlik ve özgürlük için çalışan, özgür iradeye kavuşup, onurluca yaşamak isteyen her bireyin yapması gerekenlerdir. Bu konuda bazı çarpıklıklar söz konusudur. Yani "yurtsever ve demokrat oldun mu, geriden katılacaksın, kadro oldun mu biraz tepede kalacaksın ya da yönetim olacaksın, çok fazla iş yapmadan etki gücüne kavuşacaksın" anlayışları yanılgıdır. Çalışmanın verimliliğini, geliştirilmesini, örgütsel işleyişin oturtulmasını zorlayan tutumlardır. Yani yurtsever, demokrat olduğunu söylediği halde kendisini işin sahibi görmemedir. Adeta "ben buranın bir ücretli işçiyim ya da memuruyum. Ben biraz iş yapar giderim" denilmektedir. Bu yaklaşım halkımızın, yine Türkiye'nin demokratik gelişmesinin yaşadığı sorunlara cevap teşkil edemez.

Demokratik kurtuluş mücadelesinin ideolojik kimliğine; demokrasi, toplum ve birey dengesine, yine çalışma ölçülerine göre pratik yapmak, mevcut yayın politikasını ve insanları bu kıstaslara göre değerlendirmek gerekir. Bunun dışında ortamı bulanıklaştırma, çeşitli gerekçeler yaratma, tali sorunlarla gündem oluşturup, üzerinde fırtınalar koparma yaklaşımına izin verilemez. Bunlar eskiden yapıldı ve aşıldı. Ne kadar zarar verdiği, ne kadar gerilettiği, ne kadar çürütmeye yol açtığı çok açıktır. Kimilerinin politikası çürütme ve "mücadeleyi bırak" politikasıydı. Örgütsel çalışma yapmama, kendini rahatlatma ya da başkalarına sığınıp mülteciliği dayatma politikasıydı. Bunlar eskiden de değişik biçimler altında yaşadı ve şimdi de değişik kılıflar altında yaşanıyor. Yani bir çalışma ortamına veya bir kuruma bu tür anlayışların dayatılması, bırakalım kadro yaklaşımını, bir yurtseverin bile yaklaşımı olamaz. Yurtseverler geri olabilirler, ama tutarlı bir tavrın sahibidirler. Çok fazla değerlendirme yapmamalarına rağmen, Önderliği en iyi anlayabilecek durumda olan epey insanımız söz konusudur. Böyle olmasına rağmen, kadro etiketine sığınıp, kendisini değişik biçimlerde, etki ve yetkiyle yaşatmak, kabul edilecek tutumlar değildir. Herkes –kadro olsun yurtsever olsun– bulunduğu ortamda doğru bir duruşun sahibi olmalı ve varolan sorunlarımızı kökten çözecek yaklaşımlar sergilemelidir.

Seviyeli, olgun ve geliştirici bir düzey için çalışma yürütülmelidir

Bir başka önemli konu her alanda yayın politikasını esas alan elemanlar yetiştirilerek, sadece içinde yer alınan çalışmalar için değil, Türkiye'deki gelişmeleri de hesaplayarak, belirli bir yatırım ve tarzın geliştirilmesidir. Bu temelde okul sistemi esas alınmalıdır. Basın-yayın çalışmalarının çapı büyümektedir. Çeşitli kurumlarda birçok çalışan var ve bunların mesleki-özgün eğitimlerini derinleştirmek için periyodik eğitimler düzenlenebilir. Bütün basın-yayın çalışmalarına bu yönlü hazırlık yapılabilir. Hem mesleki hem yayın alanındaki özgünlükler hem de örgütsel yayın politikası ve çizgi konusunda eğitimler geliştirilmelidir. Yine mevcut insan potansiyeli yeteri kadar var, bunların içinde yetenekli ve gelişebilecek olanlar seçilmeli, pratik eğitime tabii tutulmalı ve konumlanmaları yapılmalıdır.

Basın-yayın çalışmaları önümüzdeki süreçte birçok alanda gelişecek. Bu açıdan periyodik eğitimlerin oturması için bir hazırlık çalışması da olmalıdır. Zaten mevcut basın-yayın organlarımızda takviye ve yedekler açısından sorunlar yaşanıyor. Bu açıdan eleman almak, yetiştirmek, bir anlayış ve çizgi vermek, yine mesleki olarak geliştirmek gerekir. Mevcut olanların da tabii uzmanlaşması, siyasal kültürel, demokratik uygarlık çizgisinde derinleşmeleri gerekir. Bu açıdan tabii bir yoğunluk düzeyi, bir seviye kazandırmak önem taşıyor. Bunun yanında Kürtçe yayıncılığa da önem verilmeli, geliştirilmelidir. Buna yeterli olabilecek elemanların da yetiştirilmesi gereklidir.

Seviyeli, olgun, ve geliştirici bir düzey için çalışma yürütülmelidir. Kendi darlıklarımızı başkalarının darlıklarıyla örtmek doğru değildir. Doğru yaratan, doğru çalışan, örnek olabilecek işler öne çıkarılmalı ve bunlar sürekli gözetilip, geliştirilmelidir. Bu konuda bir yarış imkanı ve ortamı oluşmalıdır. Pozitif ve seviyeli eleştiriler her zaman olsun. Programlar, çeşitli yayın alanında verilen ve işlenen konular sürekli gözden geçirilsin. Bu konuda hem genel çalışmalar sahiplenilsin hem de kendi çalışmaları üzerinde yoğunlaşılsın. Sahiplenme bir bütün olduğu kadar, bir birimin, bir ekibin yürüttüğü çalışmada herkesçe sahiplenilsin, gerekli destek sunulsun.

Basın-yayın çalışması için her şeyden önce düşünce, beyin ve buna uygun yayın politikası, program, habercilik, sunuş ya da yazılı yansıtma politikası gerekmektedir. Bunlar doğru yapıldığı ve ağırlıklı olarak ortaya çıkarıldığı ölçüde diğer işleri yapmak zor olmayacaktır. Temel nokta burada düğümlenmektedir. Buradan çıkış yapıp, yüklenerek, büyük bir gelişme ve başarının sağlanacağı çok açıktır. Esas üzerinde durulması ve yakalanması gereken halka burasıdır. Bu şimdiye kadar önemli ölçüde ihmal edildi. Ya da bilinmesine rağmen, görmezlikten gelindi. Bu işi üstlenenler belli planlamalarla veya belli düzenlemelerle çalışmaların yürütüleceğini sandılar. Oysa epeydir çalışan arkadaşlarımız var ve kendilerini oldukça geliştirip eğitebilir, ilk baştaki eksiklik ve yetersizliklerini hızla giderebilirlerdi. İnsanlar iki-üç yılda bile yetişebiliyor. Bu işte uzun süredir çalışan arkadaşlarımız da vardır. O açıdan düşünce, arayış, bunun nasıl gerçekleştirileceğine yönelik projeler ve yaklaşımlar belirleyici önem taşımaktadır. Her çalışma organı, ekibi, birimi bunu esas alarak, kendini bu temelde eğiterek, bunu kendilerine hedef koyarak, bu hedef üzerinde yoğunlaşarak basın-yayın politikasını uygulamalı, taktiğe ve sürece göre gerçekleştirmeyi yapabilecek duruma gelmelidirler.

Devamı sayfa 27'de

Sorunların çözümü Türkiye'nin demokratikleşmesine bağlıdır

KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Osman ÖCALAN ile Türkiye'deki seçimler üzerine yapılan röportajdır

***Serxwebûn:** Son gelişmeler de göz önünde bulundurulursa Türkiye sizce nasıl bir siyasal yelpaze ile seçime gidiyor?*

Osman Öcalan: Türkiye son gelişmelerle birlikte dağınık bir siyasal yelpaze ile seçime giriyor. Türkiye tarihinde hiçbir dönem siyasal yapı böylesine bir dağınıklık yaşamamıştır. Bütün temel siyasi eğilimler hem parçalanmış hem de marjinal konuma gelmişlerdir. Artık ülke siyasetine sadece bir partinin ağırlık koyması mümkün değildir. Sistemin siyaseti tekrarlama çabasına rağmen her geçen gün daha fazla dağılmaya parçalanmaya yüz tutan bir seyir izleniyor. Birleşme girişimleri yeni parçalanmaları getirirken, siyasal yapı dağılmanın son noktasına varmıştır. Bu durum Türkiye'nin dört ana eğilimi olan siyasal yapılar için de geçerlidir. Merkez sol, merkez sağ, milliyetçi ve İslamcı akımlar hem dağılmanın hem de güçsüzleşmenin son noktasında seyrediyorlar. Daha da önemlisi bu eğilimlerin toparlanması oldukça zor görünüyor. Temel eğilimlerin güçlenme çabaları ise sonuç vermemektedir. Türkiye'nin siyasal yapısının yaşadığı bu dağınıklık karşısında sistem çaresizdir. İşin gerçeği sistemin kendisini sürdürme olanaklarından yoksun kalmasıdır. Bu nedenle de temel eğilimlere mensup partilerin varlık nedenleri halka dayalı bir güçlenmeden ziyade diğer partilerin zayıflıkları üzerinde politika geliştirmektir. Artık hiçbir parti gelişip güçlenme olanağına sahip değildir. Sistem içi tüm partiler çok belirgin biçimde gerileme içindeler. Dolayısıyla varlık nedenlerini kimin daha fazla zayıflayacağı noktasında görerek az güç kaybedenin başarılı olacağı hesabıyla hareket ediyorlar. Eğer temel siyasi eğilimleri bir bir ele alıp değerlendirirsek bu gerçeği çok net görmek mümkündür.

Çok partili süreçte en güçlü eğilim her zaman merkez sağ olmuştur. DP, AP, daha sonra ANAP, DYP bu çizginin temsilcileriydi. Şimdi en büyük eğilim, ciddi bir erime ve dağılmayı yaşamaktadır. Merkez sağ DYP, ANAP ve diğer birçok küçük parti biçiminde dağılmış, en büyük parti bile yüzde onluk baraj kaygısını yaşamaktadır.

Merkez solun durumu daha da kötüdür. Bu eğilim de ciddi bir parçalanma ve dağılmayı yaşamaktadır. DSP, YTP, SHP bu parçalanmayı ifade etmektedir. '99 seçimlerinde meclise giremeyen CHP'nin varlık gösterme çabası söz konusudur. Buna rağmen ciddi bir mücadele verip vermemesi tartışmalıdır. Sistemin verdiği ciddi desteğe rağmen, seçim zaferinin sınırlı kalacağı kesin gibidir. Sonuçta merkez solda ciddi bir iktidar alternatifinin ortaya çıkmayacağını da kesinkes belirtmek mümkündür.

Türkiye'nin mevcut siyasal yapısı bir çöküşü yaşamaktadır

İslami hareket ikiye bölünmüştür. Kozmopolit bir yapıya dönüşen AKP'nin sınırlı gelişmesi olsa da, Türkiye'yi yeniden düzenlemek için ciddi bir alternatif haline gelemeyeceğini söyleyebiliriz. Seçimde elde edeceği sınırlı gelişme, iktidar olması için yetmeyecektir, çünkü devlet böylesi bir eğilimi tehlikeli bulmaktadır. İslami hareketin diğer kanadı olan Saadet Partisi'nin parlamentoya girmesi ise oldukça zor. '99 seçimlerinde çıkış yapan Milliyetçi Hareket Partisi inişe geçmiştir. Ciddi bir güç kaybı içindedir. Büyük Birlik Partisi ve Aydınlık Türkiye Partisi'nin de ciddi bir gelişmeyi yaşama durumları söz konusu değildir.

Görülen odur ki merkez sağda DYP sınırlı bir güç haline gelebilir. Merkez solda CHP, İslami kanatta AKP; milliyetçi eğilimde ise MHP sınırlı bir güç olma durumunu başarabilirler. Ancak bunların elde edeceği güç, iktidar olmaları için yeterli olmayacaktır. Geriye demokratik sol güçler kalıyor. Bunlar DEHAP bayrağı altında birleşmişlerdir. HADEP, SDP ve EMEP'in oluşturduğu sol ittifak ciddi bir güç birikimini sağlama ve seçimde başarı elde etmeye adaydır. Eğer sol ittifak ciddi bir seçim mücadelesi verirse bugüne kadar Türkiye'nin geleceği üzerinde tehlike arz eden dört eğilimin kan kaybettiği koşullarda çıkış yapabilir. Sol ittifakın gelişme ve güçlenme olanağı yüksektir. Sistemi temsil eden siyasal eğilimlerin marjinalleşmesi sol ittifakın gelişme olanağını daha da güçlendirmektedir. Gerisi bu ittifakın yürüteceği çabaya bağlıdır. Hem sistem hem de bu ittifakı oluşturan güçlerin öncü kesimleri kendilerine yeterince güvenememektedirler. İttifakın zayıf kalması ancak bu kendine güvensizlik durumunda söz konusu olabilir. Halbuki sistemin siyasal yapısının dağıldığı istikrarsız koşullarda, her şey onun gelişme sağlayacağı yönde seyretmektedir. Bunun için sol ittifak kendisine güvenebilmeli, yürüteceği yoğun mücadele sonucu tarihi çıkışı gerçekleştirmelidir. Rejimle çeşitli biçimlerde mücadele içinde olmuş sol ittifakın, emekçilerin demokrasi ve barıştan yana olan tüm kesimlerin siyaset sahnesinde aktif yer almasının zamanı gelmiştir. Hangi yönden bakılırsa bakılsın, Türkiye'nin eski siyasal yapılanmasının dağıldığını söyleyebiliriz. Rejimin siyasal anlamda yaşadığı bu dağınıklık ekonomik krizi daha da derinleşmektedir. Ekonomik, sosyal yaşam siyasal tükenişi derinden etkilerken, tersinden siyasal yapının daha da etkisizleşmesine yol açmaktadır. Bir diğer ifade ile siyasal, ekonomik ve sosyal kriz bir birini besleyerek rejimi tükenme noktasına getirmiştir. Türkiye ne içeride ne de dışarıda etkili girişimler yapamamakta, tam bir çaresizliğe mahkum olmuş bulunmaktadır. Mevcut politikaların sorunları aşmasına olanak tanımazken, yeni politikaların da geliştirildiğini söylemek mümkün değildir. Bir ara süreç yaşanmakta, eski statüko ve yapılar dağılırken, yeninin geliştirilmesi sancıları yaşanmaktadır. Seçim üzerinde de bu durum etkili olacaktır. 3 Kasım seçimleri ile oluşacak parlamentoda hem eski hem de yeni güçler bir arada varolacak, bunlar arasında yoğun bir mücadele yaşanacaktır. Parlamento içinde ve dışında yaşanacak yoğun mücadele ile Türkiye'nin yeniden yapılanması süreci daha da hızlanacaktır. Buradan hareketle 3 Kasım seçimlerinin ara bir süreci, demokrasi güçlerinin lehine sonlandıracağını belirtebiliriz.

– Seçime yönelik politikalara bakıldığında, bu seçim Türkiye'nin demokratikleştirilmesinde nasıl bir rol oynayacak?

– Partilerin içine girilen seçim sürecine yeni politikalarla girdiğini belirtmek mümkün değildir. Merkez sağ, merkez sol, İslami ve milliyetçi eğilimi temsil eden tüm partiler mevcut politikalarla bu seçime gitmektedirler. Tüm partiler de kendilerinin diğerinden daha iyi yöneteceklerini iddiası içindedirler. Yeni politikalardan ziyade dar anlamda iktidar olma çabası söz konusudur. Siyasi partilerin yeni politikaları geliştirmelerini beklemek gerçekçi değildir, çünkü dört ana eğilim içinde hareket eden partiler rejime göbekten bağlıdırlar. Burada anlaşılması gereken rejim aşılmadan onu temsil eden partilerin de yeni politikalar geliştiremeyeceği hususudur. Bu nedenle yeni politikalardan ziyade kimin iktidar olacağı kavgası düzen partilerinin seçim mücadelesine damgasını vurmaktadır. Eğer politika anlamında bir değişiklikten bahsedilecekse o da AB'ne girip girmeme konusudur. Bir kesim AB'nin mevcut rejimin olumsuzluklarını aşma yolu olduğunu belirtirken, diğer bir kesim de mevcut olanda çakılıp kalmayı esas almaktadır.

Tüm sorunların çözümü Demokratik Türkiye'nin yaratılmasına bağlıdır

Burada direkt bir demokrasi mücadelesinin yaşandığını söyleyemeyiz. Demokratik güçlerle statükocu güçlerin mücadelesinden daha çok AB'ye girip girmeme noktasında bir ayırım ve mücadele yaşanmaktadır. Farklılık daha çok AB konusunda yaşanmaktadır. Bazı gerici partiler bile AB'den yana tavır belirlemektedir. Onların böyle bir tavır belirlemesi demokrasiyi istediklerinden değil, mevcut sorunları çözümsüzlüğü Türkiye'nin AB'den destek alması halinde aşacakları beklentisidir. Halbuki Türkiye'nin sorunları ancak toplumun iç dinamiklerine ve ihtiyaçlarına dayalı bir demokratik gelişmeyle aşılabilir kalıcı bir çözüm imkanı ortaya çıkarılabilir. Demokratik Türkiye gerçeğinin yaratılması halinde tüm sorunlar çözüme kavuşabilir. Bu açıdan da mücadelenin statükocu ve demokratik güçler arasında yaşanması gerekiyor. AB'ye girmekten yana olanlarla olmayanların mücadelesi sorunları çözümden çok, ağırlaştırabilir. Türkiye'nin sorunu mevcut rejimi bütün politikalarıyla aşıp demokratik bir rejime dönüşme sorunudur.

İşte bu noktada sol ittifak devreye girmiş, statüko ve demokrasi arasında bir mücadeleyi gündeme koymuştur. Mücadelenin bu çerçevede yaşanması, demokrasiyi geliştirecek bir meclisin doğuşuna olanak tanıyacaktır. Demokratik güçlerle AB'ye girmeyi çözüm olarak gören güçlerin belli bir ittifakı ile Türkiye'de mevcut durumun aşılması imkan dahiline girecektir. Seçim böylesi bir mücadeleye tanıklık edecektir. Diyebiliriz ki seçim mücadelesi üç ana eğilim arasında gelişiyor: Mevcut statükoyu korumaktan yana olan güçler, AB'ye girişte çözüm arayanlar ve Türkiye'nin kendi öz gücüne dayanarak demokratikleşmesinin gereğinden hareket eden güçler. Bunlar arasında başlayan mücadele seçim süreci hızlandıkça daha da yoğunlaşacaktır.

Statükocu güçlerin gerilemesi sol ittifak somutunda demokratik güçlerin mecliste etkili olmaları Türkiye'nin yönünü belirleyecektir. Kaldı ki seçimler her şey değildir. Türkiye'nin geleceğini belirlemenin bir boyutudur. Parlamentoda bu mücadele sürerken parlamento dışında da çok ciddi bir mücadelenin yaşanacağını belirtmek gerekir. Her halükarda Türkiye bugünkünden farklı bir doğrultu içerisine girecektir. Statükocu güçlerin bütün direnişlerine rağmen süreç demokratikleşme yönünde seyredecektir.

Bunu belirtirken '99 seçimlerinde ortaya çıkan savaş parlamentosunun pratiğinden hareket ediyoruz. PKK Önderliği'nin uluslararası komplo ile esir alındığı, çatışmaların yoğunlaştığı bir süreçte yapılan seçimler, savaş parlamentosunu ortaya çıkarmıştır. 18 Nisan 1999 seçimleri ile oluşan parlamento tablosu barış ve demokratikleşmeden daha çok, statükoyu koruyup güçlendirme ve savaşı tırmandırma esasına dayanıyordu. Bu parlamento özelliklerine ters bir pratik sergilemek durumunda kaldı. PKK Önderliği'nin geliştirdiği yeni politikalar savaş parlamentosunun sınırlı da olsa barışa ve demokratikleşmeye hizmet etmesini getirdi. Türkiye tarihinin en gerici parlamento bileşimi bir yere kadar barışa ve demokratikleşmeye hizmet etmiştir. Yeni parlamentonun aşılan parlamentodan farklı olarak demokratik gelişmeyi içinde taşıyacağını da şimdiden belirtebiliriz. Toplumun demokrasi istemlerinin yoğun baskısı altında yeni parlamentonun da demokratikleşme doğrultusunda mesafe alacağı kesindir. Artık Türkiye geriye dönemez, rejim tükenmiştir. Uyguladığı politikalar çözüm üretememekte, her geçen gün toplumu karşısına almaktadır. Durum böyle

"Sol ittifak ciddi bir seçim mücadelesi verirse bugüne kadar Türkiye'nin geleceği üzerinde tehlike arz eden dört eğilimin kan kaybettiği koşullarda çıkış yapabilir. Sol ittifakın gelişme ve güçlenme olanağı yüksektir. Sistemi temsil eden siyasal eğilimlerin marjinalleşmesi sol ittifakın gelişme olanağını daha da güçlendirmektedir. Gerisi bu ittifakın yürüteceği çabaya bağlıdır."

"Diyebiliriz ki seçim mücadelesi üç ana eğilim arasında gelişiyor. Mevcut statükoyu korumaktan yana olan güçler, AB'ye girişte çözüm arayanlar ve Türkiye'nin kendi öz gücüne dayanarak demokratikleşmesinin gereğinden hareket eden güçler. Bunlar arasında başlayan mücadele, seçim süreci hızlandıkça daha da yoğunlaşacaktır."

olunca, parlamentoda demokratik güçlerin kısmi etkinliği sürecin gerilemesine yol açmayacaktır. Yeni parlamentoda muhafazakar güçler etkili olsa bile toplumun tüm kesimlerinin demokratikleşme istemi karşısında demokratikleşme sürecini ilerletmek zorunda kalacaktır. Kaldı ki parlamentoda demokratik güçlerin etkili olma olanağı bulunmaktadır. Seçimlerde güçlü bir demokratik temsil de söz konusu olacaktır. İster demokratik güçlerin etkili temsili isterse sınırlı temsili olsun, toplumun demokratikleşme istemi karşısında yeni parlamento, demokratikleşme yönünde adımlar atmak zorundadır.

– Solda ittifak, seçimler ve seçim sonrasında Türkiye'de nasıl bir etki yaratabilir?

– Rejimin tükendiği koşullarda sol ittifakın oluşması hayati öneme sahiptir. Eğer rejimin siyasal yapısı kendisini yeniden üretebilseydi, sol ittifakın önemi sınırlı olacaktı. Daha önceki seçim süreçlerinde görüldüğü gibi bugüne kadar ne solda ciddi bir ittifak oluşabildi ne de sol partiler Türkiye'nin siyasal yaşamında etkili olabildiler. HADEP'te ifadesini bulan Kürt demokratik hareketini bir tarafa bırakırsak, sol güçlerin bir tükenişi yaşadığını söyleyebiliriz. Sosyalist demokratik güçler bırakalım Türkiye'nin kaderini etkileyecek siyasal bir güç haline gelmeyi, varlıklarını sürdürmeleri bile alabildiğine zorlaşmıştır. Küçülen daralan sol, Türkiye'nin siyasal yaşamında etkili olamamıştır. Solun etkisiz kaldığı koşullarda rejim partileri kendilerini gözden geçirme gereği görmeden siyasal yaşam üzerinde tam bir etkinlik kurmuş ve bu etkinliklerini sürdürmüşlerdir. Solun devre dışı kalmış olması düzen partilerinin gücünü artırmamış, tam tersine engelle karşılaşmadan uygulanan politikalar sonucu rejimin siyasal yapısı tükenişi yaşamıştır. Bugün rejim siyasal bakımdan tükenişin zirvesindedir. Ekonomik ve sosyal kriz, bu tükenişi beslemekte artık mevcut siyasal yapıyı anlamsız hale getirmektedir. Düzenin kendisini yenileme yeteneğinden yoksun oluşu da buna eklenince Türkiye'nin yeni bir arayış içerisine girmesi zorunluluk haline gelmiştir. Alabildiğine marjinalleşen sol, bugün her zamandan daha çok gelişme ve güçlenme olanağına kavuşmuş bulunmaktadır. Kürt demokratik hareketi buna dayanarak güçlü bir çıkış yapabilir. Bu açıdan sosyalist demokratik güçlerle Kürt demokrasi hareketinin oluşturduğu sol ittifakın gelişme şansı yüksektir. 3 Kasım seçimleri böylesi bir gelişmeyi ortaya çıkarabilir. Sol ittifak, düzen partilerinin güç kaybettiği bir ortamda seçimde başarı sağlayarak parlamentoda etkili bir yer edinebilir. Her şey bu ittifakın çabalarına kalmıştır. Eğer sol ittifak kapsamlı bir seçim mücadelesiyle parlamentoda etkili bir temsile ulaşırsa, Türkiye'nin demokratikleşmesi hızlanacaktır. Parlamento içi mücadele ile parlamento dışı mücadelenin birlikteliği sonucu önümüzdeki üç yıllık süreç, demokratik Türkiye gerçeğine ulaşma süreci haline gelecektir. Her şeyden önce solun seçimlerde başarılı olması gerekmektedir. Uygun koşullar ve olanaklarla bunun başarılması söz konusu olacaktır. Seçim sonrasında ise bir seçim ittifakına dayanarak iktidar programını ve politikalarını oluşturup Türkiye'nin geleceği üzerinde etkili olma çabasına girmek durumundadır. Burada önemle üzerinde durulması gereken nokta, sol ittifakın başarılı bir seçim mücadelesi ile kendisini parlamentoya taşırmasıdır. Tabii ki bu da kendi başına yeterli olmayacaktır. Seçim sonrasında iktidar programına ve politikalarına ulaşması gündeme girecektir. Böylesi bir yaklaşımla sol, kendisini Türkiye'nin sorunlarını çözmeye aday haline getirebilir. Seçimde başarı önem taşımaktadır. Düzen partilerinin sol ittifaka karşı zayıflatıcı tutumları bilinmektedir. Rejimin bütün kurum ve kuruluşları onun başarısını engellemeye çalışıyor. Bununla birlikte solun seçimlerden başarıyla çıkma olanağı yüksektir.

"Uyum yasalarının uygulanmasında ortaya çıkan engellerden birisi kurumlaşma ve kadrolaşmadır, hem devlet hem de Kürtler bu konuda yeterli hazırlığa sahip değillerdir, diğeriyse inkar ve imhadan kaynaklanan devletin engelleyici yaklaşımlarıdır. Söz konusu engellemelerin aşılabilmesi de sivil toplum örgütlerinin konu hakkında bilgilendirilmesi ve onlar tarafından da sağlam tutumun sergilenmesine bağlıdır."

Toplum sol ittifakla dinamiklerini işletecektir

Her şeyden önce Kürt demokratik hareketi gelişimini sürdürmektedir. Yine solun onlarca yıla varan mücadele birikimi söz konusudur. Kürt demokratik hareketinin gelişip güçlenmesinin yanında, sol birikimin de harekete geçirilmesi halinde sol ittifak patlama yapacak, çok güçlü bir seçim başarısı sağlayabilecektir. İşin önemli yönü büyük bir potansiyeli bulunan solun bu potansiyeli Kürt demokratik hareketinden alacağı güçle harekete geçirmesidir.

Sol birikimin harekete geçmesinin koşulları vardır. Artık toplumsal desteğini yitiren rejimin sorunlara çözüm bulamaması bu birikimin harekete geçmesini zorunlu hale getirmektedir. Böylece gelişip güçlenmesini sürdüren Kürt demokratik hareketi ile büyük birikimini harekete geçiren sol demokratik güçlerin de başarısı ortaya çıkacaktır. Ciddi bir gelişmenin yaşanması sürpriz olmayacaktır, çünkü rejimin tükendiği koşullarda toplum kendi dinamiklerini harekete geçirecek, mutlaka çözüm gücünü ortaya çıkaracaktır. İşte bu da sol ittifak olacaktır. Seçim sonrasında da bu gelişme kendisini devam ettirecek, geniş yığınlar sol ittifak etrafında Türkiye'nin demokratikleşmesine damgasını vuracaktır. Burada önem taşıyan, sol ittifak içerisinde yer alan partilerin geniş bir perspektifle sürece yaklaşması kendisini iktidar gücü olarak görüp buna göre organize ederken, bütün güçlerini harekete geçirmesidir. Bütün güçlerini harekete geçirmesi halinde başarı kesindir, sol ittifak Türkiye'nin geleceğini yönlendirerek demokratik Türkiye gerçeğine ulaşıp ekonomik, sosyal ve siyasal sorunları çözüme kavuşturacaktır.

– AB uyum yasalarının pratikleştirilmesinde sorunlar yaşanıyor. Bu kararların uygulanmasının demokratik sürecin geliştirilmesine etkileri ne olur? Bunda sivil kurum ve kuruluşların rolü nedir?

– AB uyum yasalarının pratikleşmesi ciddi bir konu olmaktadır. Alınan kararlar tarihi değerdedir. Yasaların pratikleşmesi halinde bu yasalar tarihi önemini kazanacaklardır. AB'ye uyum yasalarının ne ölçüde pratikleşecekleri tarafların niyetlerinden daha fazla ciddi çabalara bağlıdır. Hala demokratikleşme sürecinde bulunan Türkiye'nin çeşitli kurumları inkar ve imha sisteminin derin etkilerini yaşıyorlar. Yine Kürtler kendi sorunlarını çözüm konusunda yeterli deneyime alt yapı ve kurumlaşmaya sahip değillerdir. Her iki tarafın bu durumu yasaların uygulanması konusunda güçlükler yaratmaktadır. Ciddi bir mücadelenin geliştirilmesi halinde yasalar yaşama geçirilebilecektir. Yasaların devlet tarafından pratikleştirilmesini beklemek yetersiz bir yaklaşım olacaktır. Devletin, inkar ve imha sistemine göre şekillenmesi yasaların uygulanması için olumsuz etken olmaktadır. Biliyoruz ki Türkiye Cumhuriyeti Kürt halkının inkar ve imhası ile varlık bulmak istedi. Cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar bütün uygulamalar bu sisteme dayalı politikalar üzerinde yürütüldü. Rejimin siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel ve tüm yapısı Kürt sorununun çözümüne karşıt bir yapılanma içinde olagelmiştir. Daha şimdiden uygulamanın zorlukları ortaya çıkıyor. Ne uygulamayı geliştirecek kurumlar mevcut ne de onun kadrosu vardır. İşin psikolojik boyutunu da dikkate alırsak devlet cephesinde pratikleşmenin ciddi sorunlarla yüzyüze olduğunu belirtmek zorundayız.

Kürt halkı uyum yasalarını kendi mücadelesiyle sahiplenecektir

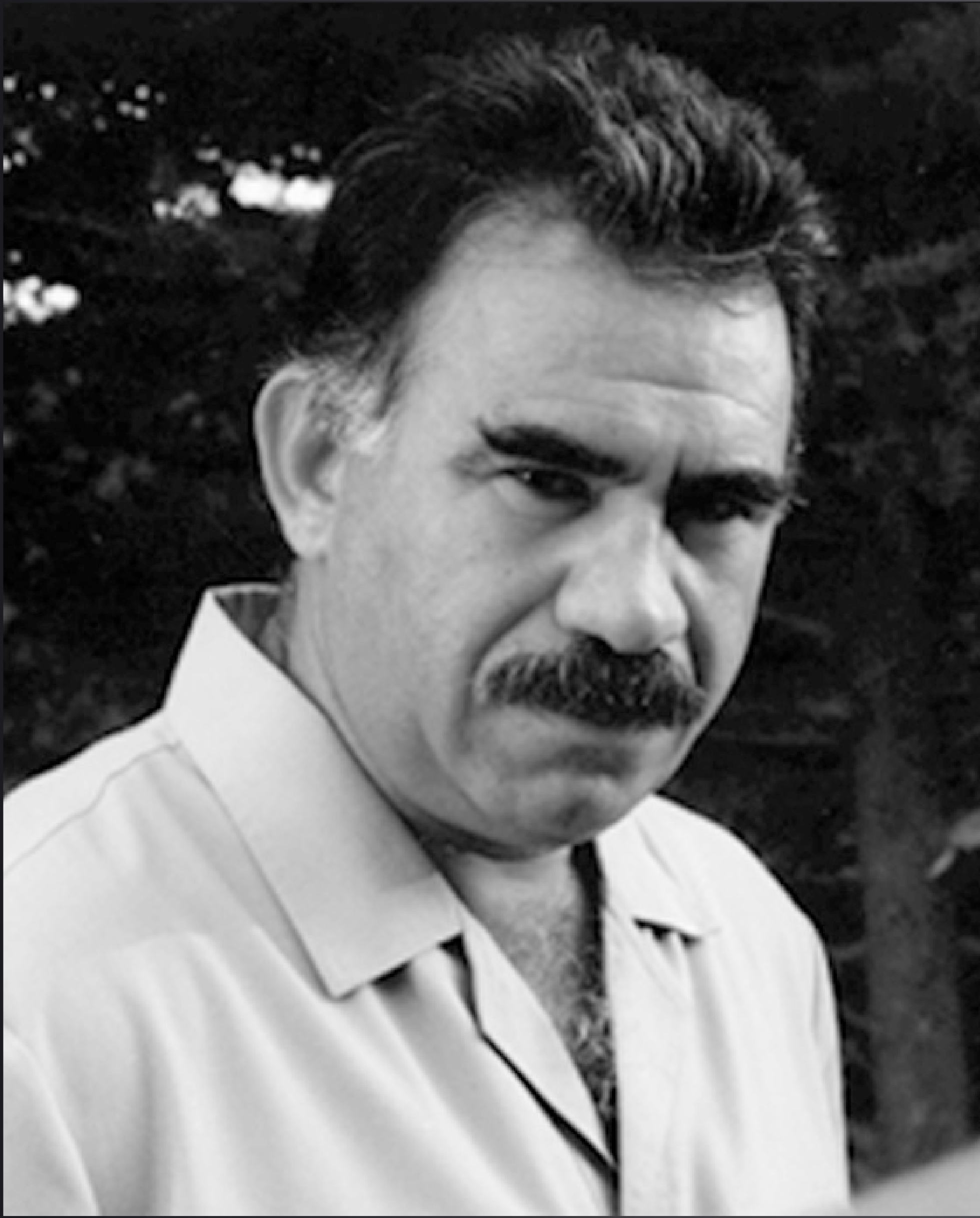
Uygulamanın bir boyutu ise Kürt halkının hazırlığıdır. Kürtlerin de yasaların uygulanması konusunda kurumlaşması ve kadrolaşması sınırlıdır. Devletin inkarcı ve imha politikası bu konuda gelişme yaratmayı önlemiştir. Kürtler ne eğitsel ve kültürel kurumları geliştirebilmiş ne de onun kadrosunu yaratabilmişlerdir. Eğer devlet ve Kürt halkı anlayış birliği içerisinde hareket ederlerse, söz konusu yetersizlikleri hızla aşabilirler. Yasaların uygulama olanağını onun için gerekli kurumlaşma ve kadrolaşmayı ortak bir çaba ile yaratabilirler. Ne var ki devlet Kürt halkının inisiyatifini sınırlandırmaya çalışıyor. Yasaların uygulama yönetmeliklerini Kürt halkına inisiyatif vermeme esprisi ile hazırlamaktadır. Bu durum kararların pratikleşmesini güçleştirmektedir. Uygulama için her şeyden önce devletin bu yaklaşımını terk etmesi gerekiyor. Bunun için de bu yasalara sahiplik etmeye ihtiyaç vardır. Nasıl ki yasaların çıkmasında halkın mücadelesi önemli olmuşsa, yasaların uygulanmasında da etkili bir mücadele yürütülmesi gündemdedir. Kürt halkı Türkiye'nin demokratik kurum ve kuruluşlarının da desteğini alarak mücadele yürütmesi halinde devletten kaynaklanan söz konusu engellerin aşılması mümkündür. İşte bu noktada sivil toplum kurum ve kuruluşlarının her zamankinden daha fazla rol oynama durumu ortaya çıkıyor. Siyasal boyutta atılan demokratik adımlar, sivil toplum güçleri tarafından yürütülen mücadele ile desteklenirse söz konusu yasaların önündeki engeller ortadan kalkacak ve uygulama alanı bulacaklardır. Demek oluyor ki bu yasaların uygulanmasında ortaya çıkan engellerden birisi kurumlaşma ve kadrolaşmadır, hem devlet hem de Kürtler bu konuda yeterli hazırlığa sahip değillerdir, diğeriyse inkar ve imhadan kaynaklanan devletin engelleyici yaklaşımlarıdır. Söz konusu engellemelerin aşılabilmesi de tabii ki sivil toplum örgütlerinin çabasını gerektirecektir. Bu da sivil toplum örgütlerinin konu hakkında bilgilendirilmesi ve onlar tarafından da sağlam tutumun sergilenmesine bağlıdır. Önümüzdeki dönemde sivil toplum örgütleri yoluyla Türkiye halkı bu yasaların pratikleşmesine destek verirse işte o zaman tüm sorunların aşılması mümkün olacaktır. Sorunlar aşıldıkça da yasalar pratikleşecektir. AB'ye uyum yasalarının demokratik sürecin geliştirilmesi üzerindeki etkilerine gelince, demokrasi biraz da bu yasaların pratikleşmesi ile gelişme gösterecektir. Çünkü Türkiye'nin tüm sorunlarının altında Kürt sorununun çözümsüzlüğü yatıyor. Kütlerin gücünü kendisine katmayan Türkiye'nin sorunlarını çözmesi mümkün değildir. Cumhuriyet tarihi buna tanıklık etmiştir. Eğer bugün Türkiye ekonomik, sosyal ve siyasal alanda derin bir bunalımı yaşıyorsa bunun Kürt sorununun çözümsüzlüğü ile ilişkisi vardır. Sorunun çözüme kavuşması hem Türkiye'yi rahatlatacak hem de toplumsal dinamiklerinin daha etkili biçimde harekete geçmesini sağlayacaktır. Rejimin toplumsal desteği yitirdiği bir noktada toplumsal dinamiklerin harekete geçirilmesi sorunların çözümünün esasıdır. Dolayısıyla demokratik Türkiye'nin yaratılmasında, AB uyum yasalarının uygulamaya geçirilmesi sıradan bir öneme değil, hayati öneme sahiptir. Devlet ve Kürt halkı işbirliği içerisinde, sivil toplum örgütlerinin de desteği alınarak bu yasaların uygulanmasında ne kadar mesafe kaydedilirse demokratikleşme de o oranda gelişecektir.

Yasaların pratikleşmesi zorlukları olsa da gerçekleşecektir. Artık hiç kimse bu süreci durduramayacaktır. Gelişmeler daha da hızlanırken geriye dönüşün kapıları kesin bir biçimde kapanmıştır. Böylece sorunlarını çözen bir Türkiye gerçeği önümüzdeki sürecin temel yönü olacaktır. Bu çerçevede AB'ye uyum yasalarını bazen yavaş bazen hızlı tempolarla uygulama durumu yaşanacaktır. Daha da önemlisi Kürt halkı bu yasalara kendi mücadelesi ile sahiplik edecektir. Yasaların çözüm getirmesi için bütün gücünü ortaya çıkaracaktır.

"Kürt demokratik hareketi ile büyük birikimini harekete geçiren sol demokratik güçlerin de başarısı ortaya çıkacaktır. Ciddi bir gelişmenin yaşanması sürpriz olmayacaktır, çünkü rejimin tükendiği koşullarda toplum kendi dinamiklerini harekete geçirecek, mutlaka çözüm gücünü ortaya çıkaracaktır. İşte bu da sol ittifak olacaktır. Seçim sonrasında da bu gelişme kendisini devam ettirecek, geniş yığınlar sol ittifak etrafında Türkiye'nin demokratikleşmesine damgasını vuracaktır."

Başkan APO değerlendiriyor

Önderlik savaşımı anlaşılmadan parti militanlığı gerçekleştirilemez

"PKK Önderliği, Kürtlerdeki önderlik sorununu çözmek için, kendini belki de hiçbir halkın tarihinde ve hiçbir kişilikte görülmediği kadar, belirleyici rolü kavramak ve gereklerini yerine getirmek zorunluluğuyla karşı karşıya bulmuştur. Bunun, bir kişinin isteminden ziyade, başarmak isteyen, bundan bir türlü vazgeçmek istemeyen, başlangıçta çok güçsüz de olunsa ve hatta hiçbir olanağa sahip olunmasa da azminden ve kararlılığından kolay vazgeçmek istemeyen bir kişiliğin ısrarlı çabaları olduğunu görmek gerekiyor. Bu konuda ne kadar hazırlıksız ve her şey aleyhte de olsa, azim ve başarı tutkusundan vazgeçmeme, büyük engellerle karşılaştığında buna güçlü bir azim ve iradeyle karşılık verme, Önderliksel gelişmenin adeta esaslı bir tarzı olmuştur."

Önderlik savaşımı anlaşılmadan, parti militanlığı ve savaş komutanlığı gerçekleştirilemez. Tüm tarihi tecrübelerden daha iyi anlaşılıyor ki, bugün Kürdistan'da yükseltilen önderlik savaşımının, ulusal ve toplumsal kurtuluşta temel belirleyici bir etken olduğu, önemini bütün yönleriyle sürdürdüğü, dostun da düşmanın da tamamen kabul ettiği bir gerçekliktir. Genel önderlik anlayışı kadar, onun kurumlaşma düzeyi de, tam bir savaş halinde son derece etkili bir biçimde rolünü oynamakta ve tüm gelişmeleri belirleyebilmektedir. Zıtlarını ortaya çıkarmak kadar, onların merkez çözümünü de başarıyla yürütmektedir.

Gerek ağırlaşan savaş sorunlarını, gerekse onun parti içi sorunlarını tam anlamıyla çözmek istiyorsak, yine yapılması gereken en temel bir iş; kendi başına bir olay, bir olgu haline gelen Önderlik gerçeğini, özellikle onun iç ve dış ortamda yürüttüğü savaşı kapsamlı bir incelemeye tabii tutmak, sonuç çıkarmak ve bunu özellikle parti ile ordu yönetim ve komutanlığında hayata geçirmek, son derece belirleyici bir çalışma ve görev olarak kendisini dayatmaktadır. Yine son yılların bütün parti içi ve ordulaşma saflarındaki kargaşayı ve artan sorunları çözme çabaları kendi başına ele alındığında, fazla başarıyla halledilemediği ve çözüm için esas olarak Önderlik gerçeğine başvurulduğu, kendini şiddetle ortaya çıkaran diğer bir gelişmedir.

Dolayısıyla biz, gerek teorik, gerek pratik düzeyde Önderlik gerçeğini de sorgulamayı, giderek bütün yönleriyle izah etmeyi önemli bir çaba olarak önümüze koyduk. Eskiden bunu demek istememize rağmen önderlik ve onun temel uygulama gücü olan kadrolaşmada da komutanlıkla oynamanın çok ileri boyutlara varması bizi, stratejik önderlikle birlikte taktik önderlik düzeyi hakkında kapsamlı değerlendirmeler yapmaya zorlamıştır. Bizim kendimizi açıklama zaruretinden ziyade, partileşme ve özellikle onun kadro ve komuta düzeyinin bir türlü kendini eğitememesi; hatta tarihi önderlik gerçekleri ve onun değerleriyle tehlikeli bir biçimde oynaması, bizi önderlik konusunda büyük çaba sarf etmeye, anlaşılır kılmaya, gereklerini yerine getirmeye müthiş zorlamıştır.

Bu sadece çok dar merkezi bünyede yürütülen bir savaş değil, tüm halkın ulusal kurtuluş saflarında kendini hissettiren, öneminden bir şey yitirmeyen bir savaşım olarak görülmektedir. Hatta uluslararası alanda bile büyük tartışmalara yol açmaktadır. Zaten tarihimizin en önemli sorununun da önderlik sorunu olduğunu, herkes kabul etmektedir. Kürt sorunu esasında bir önderlik sorunudur. Tarihte tüm başarısızlıkların temelinde önderliksel sorunun halledilmeyişi yatar. Yoksa Kürt halkı diğer halklardan daha fazla direnmiş, daha fazla kan akıtmış, şehit vermiş ve zorluklara katlanmış bir halktır. Ama buna rağmen baş aşağıya gitmekten ve kendini tarihsiz kılmaktan kurtulamamıştır. Bunun temel nedeninin de, önderlik sorununun çözümlenmemesi olduğu herkesçe kabul edilmektedir.

İşte PKK Önderliği bu tarihi sorunu –ki hayati bir sorundur– çözmek için, kendini belki de hiçbir halkın tarihinde ve hiçbir kişilikte görülmediği kadar, belirleyici rolü kavramak ve gereklerini yerine getirmek zorunluluğuyla karşı karşıya bulmuştur. Bunun, bir kişinin isteminden ziyade, başarmak isteyen, bundan bir türlü vazgeçmek istemeyen, başlangıçta çok güçsüz de olunsa ve hatta hiçbir olanağa sahip olunmasa da azminden ve kararlılığından kolay vazgeçmek istemeyen bir kişiliğin ısrarlı çabaları olduğunu görmek gerekiyor. Bunun karşısında, tarihi zaruriyetin, toplumsal gerçekliğin acımasızlığıyla karşı karşıya gelmesi ve yine daha büyük bir inatla üzerine yüklenmesiyle, kendini açığa vuran ve gittikçe çözüme zorlayan bir gelişme ile karşı karşıyayız. Bu konuda ne kadar hazırlıksız ve her şey aleyhte de olsa, bu temelde azim ve başarı tutkusundan vazgeçmemenin ısrarlı takipçisi olmak, büyük engellerle karşılaştığında buna bir kez daha güçlü azim, iradeyle karşılık vermek ve yine başarıyı zorlamak, Önderliksel gelişmenin adeta esaslı bir tarzı olmuştur.

Israr, takip ve Önderlik gerçeğini anlamaya güç getirme, sürekli gelişmenin motoru olmuştur. Burada bir parti, hatta Ulusal kurtuluş savaşımının gelişiminden ve tarihte örneği çok görülen bir önderliksel gelişmeden de çok; kapsamı da, çözmek zorunda olduğu görevleri de çok değişik olan, çözüm olanaklarının çok sınırlı olması kadar, her şeyin neredeyse çözümsüzlüğe mahkum ettiği bir gerçeklikte ısrar etme, adeta olmazı olur kılma, kayalıkta, çöllerde de olsa kök salma gibi bir çabada ısrar etmeye benzer bir inat vardır. Burada bütün yönleriyle, tarihte olduğu kadar çağda ve güncel yaşamda da kaybeden bir topluluğun, bir halkın ve onun tüm bireylerinin gerçeğinde çok istisnai bir yaklaşımın sahibi olan bir kişiliğin inadı vardır. Bu, ne kimsenin akıl edeceği, ne de gereken çabayı sergileyebileceği, tam tersine her şeyiyle vazgeçmenin, ilgilenmemenin yaşandığı ve bunun bir kader olarak algılandığı bir diyalektiğin yakalanmasıdır.

Bu değişik bir diyalektik süreci, yepyeni bir olgu olarak ortaya çıkarmaktadır: Kendini bile kabul etmemekte ısrarlı olan, düşmanın bile hiç önem vermediği bir halkın, yaşayabileceğine dahi ihtimal vermediği bir ortamda ve koşullarda, biraz da mucizevi denilen bir tarzla, ortama, halka, onun toplumsal gerçekliğine, ulusal gerçekliğine yüklenmektir. Hiçbir şey hazır değil ve öyle olmak zorundadır, buna rağmen bir müdahale yapılıyor. Burası kendi başına araştırılması gereken bir yöndür; çoğu kadromuzun sandığı gibi, "objektif koşullar olgunlaştı, sübjektif gelişmeler elverdi ondan sonra PKK'lileşme başladı ve günümüze kadar geldi" biçiminde, konunun sığ, yüzeysel bir anlayışla anlatımı ile Önderlik gerçeği anlaşılmaz. Önderlik gerçeği anlaşılamadığı için de, PKK gerçeği anlaşılamaz. Ve harcanan her çaba, karşımıza bir bela olarak dikilir. Ne olup bittiğine anlam bile vermekte güçlük çekersiniz, nihayetinde olan da budur.

Önderliksel gelişme özgürce öğrenmeyi esas alır

Önderlik öyküsü, öyle kendiliğinden ortaya çıkan bir öykü olmadığı gibi, herkesin çok iyi kavrayacağı bir öykü de değildir. Sahibi bile bu öyküyü nasıl yaşadığını kendisine kolay anlatamaz. Ama gerçekliği de yadsınamaz, mucizevi olarak da değerlendirilemez. Anlamak gerekecektir, başarının başka yolu yoktur. Şimdi bu konuda büyük anlayışsızlık, çarpıtma, anlamaya yanaşmama; keyfince anlama, sözüm ona uygulama sürüp gidiyor. Ve bunun önüne geçilmezse, düşmandan başka herkes kaybedecektir. Bu Önderliği resmen, fiilen yürütmek düzeyinde olan bir kişi bile, hiç de kendini anlatmayı sevmediği halde, bu kişilik adına hareket edenlerin esef verici durumları, bunu anlatmayı zorlamaktadır. Tabii anlatmaya çalıştıkça da, olay o kadar karmaşık, o kadar büyük bir savaşıma yol açıyor ki; en iyi niyetli bağlılıkların bile, bir nevi savaş türü olduğu ortaya çıkıyor. Hatta etrafında cereyan eden her şeyin çok derin toplumsal, tarihsel anlamı olduğu ortaya çıkıyor.

İlkellikler savaşımından tutalım, komplolar savaşımına, kara sevdalı bağlılıklardan tutalım, kara ihanetlere kadar hemen hepsi, niyetleri ne olursa olsun kendini açığa çıkarmaktan geri kalmıyor. Olayın baş kahramanı da, tabii ki kendini tüm uğraşılara rağmen, ne istediği kadar anlatabiliyor, ne de uygulattırabiliyor. Veya tüm anlatma ve uygulatma çabalarına rağmen, sorunun daha da büyümesi kaçınılmaz oluyor. Herhalde öyle olmak zorundadır; çünkü çok köklü bir tarih sorunu, bir insanlık sorunu somutlaştırılıyor. Burada insanlık ya kazanmak zorunda ya da bir halkın şahsında kaybetmek zorunda. Bu nedenle iddia, çaba çok büyük direnç gösteriyor.

Toplumdaki tüm çelişkiler, en başta da ilkel kölelik çelişkisi, tüm düşman faaliyetleri, direkt-dolaylı, tarihsel-güncel tüm toplumsal örgütlülük düzeyleri, ilkel-modern, klasik-çağdaş tüm kişilik savaşımları, kendini öyle bir önderlik gerçeğinde savaşa vuruyor ki, dayanabilmek gerçekten büyük dirayet istiyor. Anlayış, buna karşılık vermeyi ve ciddi hata yapmamaya büyük özen göstermeyi şart kılıyor.

Öykü gerçekten ilginç, ilk günlerde nasılsa halen de öyle devam ediyor. Yaşamın ilk çocukluk döneminin tüm belirtileri, bir önderlik tarzını nasıl gerekli kılıyorsa, savaşımın en kızgın koşullarında da aynı özellikler kendini konuşturuyor. Sadece savaşımın biçimleri, kapsamı değişiyor; yoksa tanımı, tüm dönemlerde çok yakın benzerlik arz ediyor. Burada büyük akıllılık şudur: Çelişkiye kendini kapatmamak, diyalektik gelişme sürecinin tutucu ve çok reformcu yaklaşımlarla çarpıklaşmasına fırsat vermemek, çelişkinin normal gelişimine zemini sürekli açık tutmak, savaşımın bu çelişki temelinde gelişmesine büyük özen göstermek ve doğal yaşaması gerekenle, gerekmeyeni sürekli ayırt etmek, aynı zamanda bunu, giderek büyük tutku halinde benimsemek, tüm açılımları bu diyalektik işleyişe göre özenle sağlamak ve bunu önderlik hüneri biçiminde sürekli sergilemekten geri kalmamak. Böylesine diyalektik bir gelişmeye özen göstermek vazgeçilmezdir.

Bu halkta, en ölümcül çelişkilerin altında ezilmesine rağmen, eğer bugün dişe dokunur bir gelişme ortaya çıkarılmışsa, bu diyalektik gelişmeye böyle anlam vermekten ötürüdür. Yine en çarpıtılmış, hatta ölmüş, bitmiş kişiliklerden, kahramanlığa yakışır bazı kişilikler çıkarmak imkan dahiline girmişse, yine bu diyalektik gelişme sürecine büyük değer vermekten, gelişmenin akışına engel teşkil etmeye fırsat tanımamaktan ötürüdür.

Her şey doğalca gelişmeli ve sonucuna ulaşmalıdır. Zaten düşmanın yaptığı da doğal gelişme sürecini durdurmak; çelişkilerin kendi lehine çözümlenmesi için karşısındakinin tüm çelişkilerini bastırmak, onu alternatifsiz bırakmaktır. Yani düşmanın yaptığı, toplumun ideolojik-düşünsel düzeyinden tutalım, sıradan ekonomik yaşam emarelerine kadar hepsine yok edici zoru dayatarak, toplumu düşünemez ve maddi olarak da kendini besleyemez duruma getirerek ve böylece toplumsal çözülüşü erimeyle karşı karşıya bırakarak, bunu kendi içinde özümsemeyle tamamlamaktır. Tabii ki buna karşı, düşüncenin ilk birkaç aydınlatıcı özelliğinden tutalım, gerektiğinde büyük bir irade direnişine kadar, yapılması gerekeni bir halk adına yapmak; çelişkinin halkın lehine uç vermesi ve gelişme yoluna girmesi için çok büyük olan düşünsel yaratıcılık kadar, onun ideolojik savaşımını ve giderek bir maddi güç haline getirilişini görmek, yönetebilmek ve en önemlisi de tuzaklarla dolu olan bu süreci öldürücü bir darbeye maruz bırakmadan kesintisiz sürdürebilmek, önderlik hünerinin en anlamlısıdır.

Bu konuda halk lehine ne kadar derinleşirsen, düşmanın ezmek istediği gerçekliğe o kadar yaşam şansı verirsin. Ne kadar ciddi, ne kadar yüksek azmin yol açtığı irade gücü gösterilirse o kadar kazanımlar ortaya çıkar; tıkanma, ilgi düzeyinin sınırlılığı ve anlayışsızlık, işi daha başından düşman lehine sonuçlandırmaya götürür. Düşmanın öldürücü darbeleri nasıl ki toplumu tamamen beyinsiz, iradesiz bırakmışsa, çözümleyici olması gereken önderlik de, aynı darbelere gereken karşılığı verebilmelidir. Fakat tüm Kürt isyanlarında yaşanan, bunun tam tersidir. Yine yaşamın tüm kalkışmalarında ilk fırsatta yenilen halk, sonradan yediği darbelerle daha da kötürüm bir hale gelmiştir. Daha geri bir düşünce düzeyi, ruhsuzluk ve maddi olarak da daha fazla yoksulluk, bir kader gibi benimsenmiştir. İşte, bu durumun tersine çevrilmesi, önderlik hünerinin büyüklüğünü ortaya koyar.

Tanımı böyle olan Önderliksel gelişme, her şeyin kurtarıcı gücüdür. Bunu halk şimdi çok açık söylüyor, kendi yaşam deneyimi ona bunu söylettiriyor. Yaşamın zorluklarından fazla geçmemiş genç devrimci, başarısız pratikçi, militan, hatta savaşçı tarihte görüldüğü gibi öldürücü darbeyi yemiştir, fakat farkında bile değildir, kördür ve önderlik hünerlerinin çok gerisindedir. Böylelikle kurtarıcı önderlik olayına, bitirici militanlık tarzıyla karşılık vererek, düşmana ne kadar hizmet ettiğini bilmeden, kendini ortaya koyuyor. Onun için diyoruz ki; saflarda ayakta gezen ölüler var, çoğu düşmana çalışıyor, yani saflarımızda objektif ajanlardan geçilmiyor. Zaten halkın kendisi de, daha düne kadar bütün yönleriyle objektif olarak böyleydi. Önderlik buna müdahaledir, bunu aşma hareketidir.

Demek ki savaş, yalnız ilkel bir isyan, kaba direnmeden öteye derin anlamı olan bir önderlik olgusu olarak anlaşılmalıdır. Bu çok açıktır; artık bunu anlamamak, bunu anlamamakta ısrar etmek; "ben yaşamak istemiyorum, ben tamamen yenilmiş birisiyim" demekle eş anlamlıdır. Düşman karşısında neden bir hiçsiniz, neden çaresizsiniz? İçimizde kendinizi bile sorun olmaktan neden kurtaramıyorsunuz? Bu, savaşın anlamına ulaşamamaktan kaynaklanıyor. Bütün bunları anlayamazsanız, her zaman yenik kalacaksınız demektir. Tarih başka tür bir gelişme tanımına, kurtuluş tanımına tanık olmamıştır.

Bu noktada, özel savaş rejiminin tüm yaptıklarının dışında, kendimizle ilgili olan önderlik gerçeğinde kendini anlama ve yetiştirme savaşımı, temelde en büyük rolü oynayan, tayin edici bir savaş oluyor. Bu savaşımın içine giren, hatta onu yürüttüğünü sananların dahi, anlamakta çok zorluk çektikleri ve anlamaya bir türlü yanaşmadıkları gerçeklik de budur. Tabii bunun yanında sınıfsal, ailesel ve yetişme tarzından kaynaklanan engeller var. Denilebilir ki, her gün bir engele takılıp kalınıyor.

Çok rahatlıkla çözümlenebilecek bazı örgütlenme ve savaşım sorunları neden içinden çıkılmaz hale getiriliyor. Çünkü onu çözmekle yükümlü kişi öyle alıştırılmış ki, Pavlov şartlanması dahilinde düşünüyor. Gelişmiş insan özgürleşen insandır ama onun tarzıyla düşünemiyor, duyamıyor, onun azim ve iradesine sahip olamıyor. Dolayısıyla çok çelişkili gibi görünse de, en basit bir sorunda çakılıp kalıyor. Bunu hepimiz gözlerimizle görüyoruz. Kaldı ki önderliksel gelişme, tamı tamına özgürce öğrenmeyi esas alır. Ve özgür düşüncenin önünde engel olan ne varsa, ayrıyeten öğrenmenin gerektirdiği, yapılması gereken ne varsa, yüksek bir iradeyle ve ruhla karşılık verir. Başka türlü siz, düşmanın çok ilkel düzeyiyle alıştırdığı, kullanılan basit araçlardan öteye rol oynayamazsınız.

Bütün bunlar önderlik tanımına açıklık getirmek içindir. Belki de biraz anlaşılıyor, yürütülen savaş bu anlamda çok önemli ve herkese anlatmak içindir. Daha somut ifade edersem; kendimi sıkça dile getirmem, yürüttüğümüz savaşımın açıklığı içindir. Ve yapabileceğim en hayırlı işlerden birisi de; kendi içimde, çevremde yürüttüğüm savaşı giderek anlaşılır kılmak ve giderek olağanüstü olmayı sürdürmektir. Bu insanlara, hiç kimsenin başka türlü bir şeyi öğretmesi mümkün değildir. Kader kurbanları olmaktan öteye gidemezler. O açıdan Önderlik savaşımını şiddetlendirmeliyiz. Hazır olun, ister Önderlik iradesi temelinde, ister O'nun karşısında yer alarak savaşımınızı daha da yetkinleştirin. Tek çare burada yatıyor.

Kendimi bu kadar savaşım konusu yapmak istemezdim. Bu, pek hoşlanmadığım, fakat kaçınılmaz olan bir gelişmedir. Ne kadar nefret etsem de, bu savaşı geliştirme zorunluluğu duyuyorum. Çünkü çelişkinin çözümü, başka bir mücadele yöntemiyle mümkün değildir. Düşmanın dayatıcılığı ve zorlayıcılığı savaşı geliştirmeme yol açıyor. Dikkat ederseniz, sizlerin yaşadığı en zorlu savaş, benimle yürüttüğünüz savaştır. Düşman karşısında çok rahat silah sıkabiliyorsunuz, fazla düşünmeye gerek yok. Ölmeniz de, yaşamanız da sıradan bir çabayla mümkündür. Şu anda sizlerle bizler, savaşın en büyüğünü aramızda yürütüyoruz. Tabii siz, savaşınızı bana nasıl dayattığınızı pek fark etmiyorsunuz. Ama gelin onu bana sorun, bir savaş var ve şiddetlidir!

Özgürlük işleri emekle yürütülür

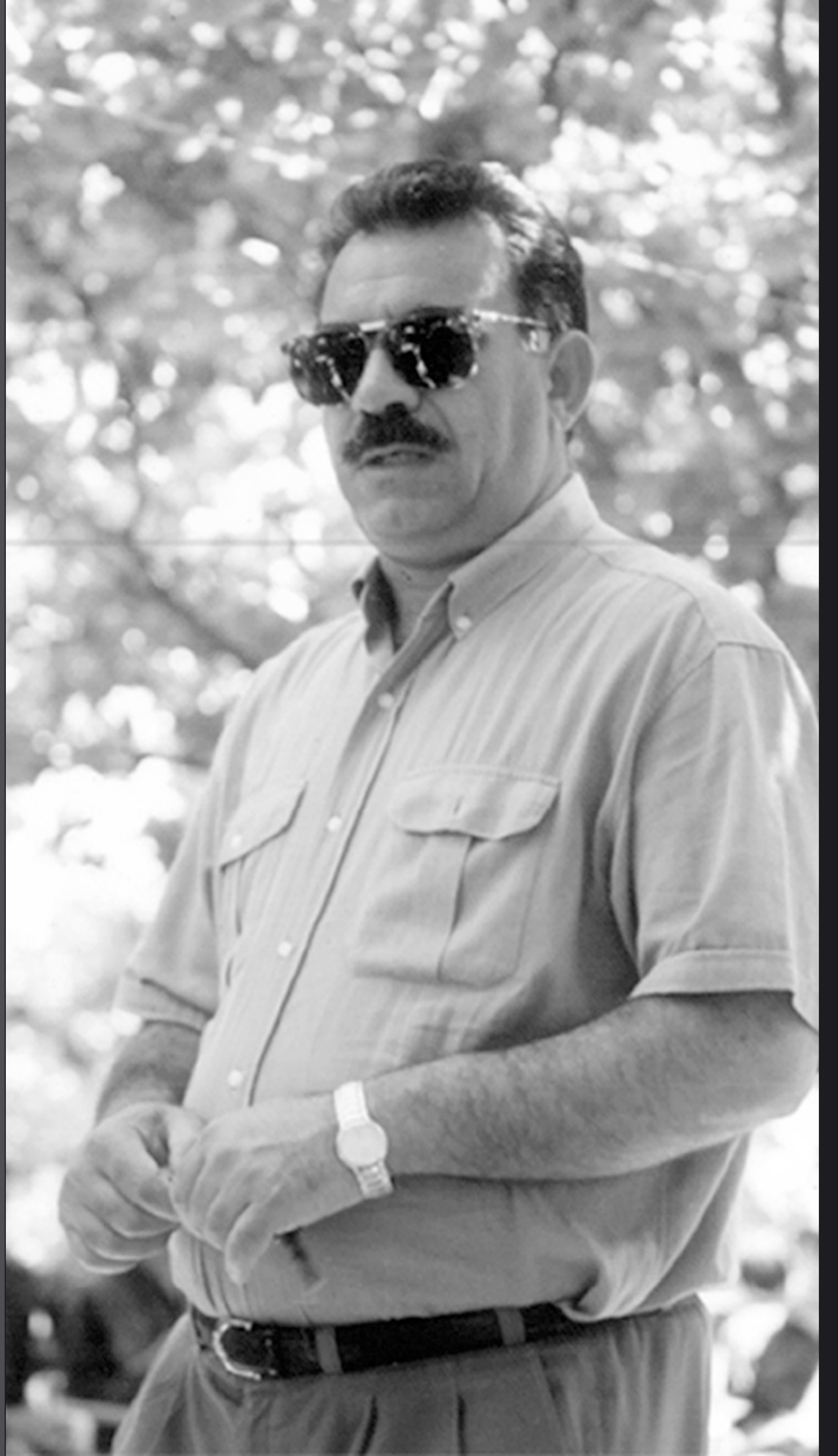
İlk isyan öykümüzdeki savaşı hatırlayın; bir kardeşti, ortanca kardeştir, gelmiş bağın içine, "bu bağ benim" deyip, içinde keyfince sallanıp gezmek, yaşamak istiyor. Şimdi çok rahatlıkla, anlayışla karşılanması gereken bir gezintiye, neden büyük bir tepkiyle karşılık verildi? Bir ülke hazırlamak istiyoruz: Kendinizi, gezintilerinizi düşünün, ülkenizin bütün bağlarındaki, bostanlarındaki, bahçelerindeki çirkinleştirici, zamanından erken koparıcı, kurutucu, köreltici davranışlarınızı göz önüne getirin. O zaman benim yürüttüğüm savaşı daha iyi anlayacaksınız. Uğruna mücadele etmekte olduğunuz bir ülke var; bunu bir tarlaya, bir bağa benzetebilirsiniz. İçinde çok diken var, taş var, onu kaldırmak savaş görevidir, görevlere nasıl yaklaştığınızı göz önüne getirin ve benim ilk isyanımla mukayese edin. Aynı kişiyim, hatta o zaman da çok güçlüydüm, düşüncelerim ve iradem çok gelişmişti. Sizler ise çok yabani dolaşıyorsunuz, hatta kasıp kavuruyorsunuz. İşte örgütsel savaş sizlerle böyle yürütülüyor. Ben kendimi gizlemiyorum, bas bas bağırarak savaşçı olduğumu söylüyorum. Siz de haklısınız, "bu bağ benim de bağımdır, babamdan kalmadır, sülalemden kalmadır, içinde istediğim gibi, keyfimce gezerim" diyorsunuz. Ama bana göre hiç de öyle değil, öyle gezecek durumunuz yok. Çünkü ben, bu bağın gelişmesinde, bazı önemli çabaların sarf edilmesi gerektiğine her zaman inanmışımdır.

Burada emek ilkesine kesin bağlılık söz konusudur. Sen gerçekten emek vermeden, bu bağın içinde istediğin gibi nasıl dolaşacaksın! Dolaşamazsın. Bu tür dolaşmaya dur diyorum! İşte savaş böyle başlıyor. Çoğunuzun ülkedeki yaşamına bakın, elinize silah da verilmiş; şimdi bunu bir bağcının kazma küreğine benzetirsek, onu bağı eşelemek için mi kullanıyorsunuz, yoksa kökünden vurup, koparmak için mi kullanıyorsunuz belli değildir. Toprak işlerinden biraz anlasaydınız, belki ülke işlerinden de iyi anlardınız. Benim, babamdan onay almamın, emek süreciyle çok ilgili olduğunu biliyorum. Eğer bu onayı almasaydım, belki de adam beni kabul etmeyebilirdi veya yürüttüğüm savaş fazla gelişme kaydedemezdi.

Ülke bağındaki savaşımı anlayacağınızı umarım. Fakat tam bir sosyalist emek ordusu gibi, bu çalışmayı, emekle ortaklaşa geliştirme değil de, bireycilik dediğimiz, özellikle keyfi tarzla, yani keyfince herkes bir yerinden kazmayı vurarak yürütüyor. Ama çoğu da köküne vuruyor. Bu işte ben de kendimi çok iddialı görüyor ve bağ için en temel çalışmayı yürütüyorum, fakat siz benim istediğim tarzda bunu yapamıyorsunuz. Bağa kötü vuruyorsunuz diyorum ve karşınızda duruyorum. Zaten bırakalım bağları geliştirmeyi, siz bağ için ısrarlı bir çaba vermekten kaçıyorsunuz.

Diğer bir yönü de, çok ilgisiz geliyorsunuz. "İlgisizim" diyorsunuz, ama düşmanın bağında size uygun bir maaşla iş verseler, –ki bu onun ekonomik işi olur, savaş işi olur, idari işi olur– kan ter içinde en güzelini yaparsınız. Kendi bağınızı temizlemeye, yabani otlardan ayıklamaya, daha gürbüz kılmaya sıra gelince "ilgim yok" diyor, varolanı da keyfinize göre kullanmak istiyorsunuz. İşte bağdaki yavuz hırsız, ilgisiz adam böyle ortaya çıkıyor. Yalnız, dediğim gibi bu işe kendini yatıran adam da; "hey kendine gel, bu bağ sahipsiz değildir" diyor ve ondan sonra savaş şiddetlendikçe şiddetleniyor. Biz, bu ülkeyi adı bile olmadan ele aldık ve

"Benim iş yapma tarzımı mutlaka öğrenmelisiniz: Tarzımda bireycilik yoktur, keyfiyet yoktur; müthiş bir kolektivizm vardır ve hep yanı başımda insanlarla birlikte yürütmek isterim. Tek bir adımımın bile bir grup dışında geliştiğini kimse söyleyemez. Her zaman bir grubum vardır, her zaman söylediklerim ve peşinden gittiğim amaçlarım vardır. Bunların dışında bir an bile, 'hele durun, biraz keyfimce yaşayayım, kendimi biraz istediğim havada götüreyim' demedim. Keyfimin büyüklüğünü ulusal gelişmeye bağladım. Öykünün çocukluk dönemindeki kısmı çok açık; o zaman gücüm yoktu."

"Tamamen özgürlüğü yaşamak, özgürlük işlerinin, savaşlarının müthiş elemanı olmak da, benim için şiirsel bir tarzdır. Öyle yaşamayı kendime alışkanlık haline getirdim. Ya bu temelde yaşayacağım veya bu olmazsa, kaçınılmaz olarak, hiç yaşamayacağım. Sizin gibi yaşamaktansa kendimi hiç yaşatmamayı veya toplumun yaşadığı gibi yaşamamayı, baştan beri kendime ilke bildim ve bunda büyük bir inat gösterdim. Hatırlıyorum; şöyle mi yaşıyor, öyle yaşamayacağım; şöyle mi çalışıyor, öyle çalışmayacağım; şöyle mi düşünüyor, tartışıyor, hiç öyle düşünüp tartışmayacağım dedim ve hep öyle yaptım. Onun için anacığım "böyle çocuk mu olur" diyordu, çok şaşkındı. Köylüler de hep, "bundan pek kolay adam çıkmaz" diyorlardı."

ele aldığımızda da, herkes sonuna kadar köküne kazmayı vuruyordu ve hatta satılacak bir parçası varsa satıyordu. Yabani otların, dikenlerin hiçbir gelişmeye fırsat vermediği bu yabani sahalarda, çok kurumuş bitkilerin böyle ürün vermesi var.

İnsanı tanırım tanıdığım kadarıyla savaşırım

Hatırlarsınız, tanırsınız, çoğunuzu biz ele aldığımızda öyleydiniz. Şimdi biraz gelişme oluyor, "bana da yer ver, ben de bir şeyler koparmak istiyorum, ben de yaşamak istiyorum" diyorsunuz. Şimdi burada, yaşamın emekle bağını kuracaksınız. Çalışabildiğin kadar yiyeceksin veya kullanacaksın. Bu da sosyalist ilkeye göredir; tabii bu olmayınca içimizde şiddetli bir sosyalist savaşım oluyor. Şimdi siz köylü bireycisi, küçük burjuva serserisi gibi, "canımızın istediği gibi, dilediğimiz gibi yaşayacağız" diyorsunuz. İyi ama burada Önderlik de vardır, bağın sahipliğini temsil etmektedir ve doğal olarak karşınızda duracaktır.

Sıkıntılarınızın ardı arkasının kesilmemesinin, şikayetçiliğinizin nedeni budur. Rahat değilsiniz; halen öyle bir hal arz ediyorsunuz ki, niçin yaşamak istediğinizi bile izah edemezsiniz. Neden, çünkü hoşunuza gitmiyor. Öyle bir yetiştirilme tarzınız var ki, sizi hizaya getirenler sizi çok iyi hazırlamışlardır, ben bu tipi çok iyi tanıyorum.

İnsanı tanırım, tanıdığım kadarıyla da savaşırım. Siz bu halinizle kendinizi bana yutturamazsınız. Yani büyük emekçiye kendinizi nasıl yutturacaksınız? Benim için çalışmak, tam bir sanat halinde mümkündür. Açıkça söyleyeyim sizi çalıştırıyorum, bundan sonra daha da acımasız çalıştıracağım; çünkü avaresiniz, tembelsiniz. Bütün söylenmelerinize, istemezliklerinize rağmen çalıştırılacaksınız; sosyalist bir emek ordusu oluncaya kadar, bu işten zevk alıncaya kadar, her türlü yöntem sizin üzerinizde denenecektir. Yoksa hiç çalışma, yaptığın işi en basit bir gerekçeyle bırak, kaç git, ondan sonra da karşımızda öyle adam diye geçin. Bu hiç kabul edilebilir mi?

Bu uğurda savaşmayı büyük bir tutku haline getirmedikçe, bu bağda çok büyük bir zevkle çalışmayı yaşamadıkça, bilin ki kolay iflah olmayacaksınız ve rahat bırakılmayacaksınız. Düzenin sizi tembelleştirmesi ve dilediği gibi ucuz ücretle çalıştırması, insanın özüne yapabileceği en büyük ihanettir. Mesela benim en büyük ilerlemelerimden biri de bu ihanete düşmemektir. Ben hiçbir zaman egemenler için çalışmadım. Yalnız egemenler için değil, evimde bile geri aile değerleri için de çalışmadım. Ne mutlu bana ki, ailede bile, güzel ruhlu bulduğum özgür değerlerim için çalışmayı esas aldım. Ama siz çalışmaktan bir şey anlamıyorsunuz. Yine kendi aile değerleriniz için öldüresiye çalışmayı fazilet, namus bellemiş bir gerçeğin ürünüsünüz. Ama ben bunların içinde hiç yoktum. Büyüklüğüm oradan ileri geliyor. Yüksek insani saygınlığımı esas alarak, inanıp anladıkça, kavradıkça, özgür bir ülkesi, bir özgür toplumu için çalışmanın kişinin şerefi, onuru olduğunu anlamlı buldukça, daha da çalıştım. Çalışma ilkem budur.

Bu beni en şiddetli bir savaşı vermeye kadar da götürdü. Şimdi siz acaba böyle çalışmaya ve savaşmaya var mısınız? Sosyalistler için çalışmak bir zevktir, alışkanlıktır; bir zorunluluk değildir. Bu zevk sizde de var mı? Bakın kendinize, bütün örgüt çalışmaları size zorunluluk gibi geliyor, emir gibi geliyor. Ve keyfim dediğiniz yerde, sosyalist çalışma gerçeğine ters düşüyor; keyif, zevk anlayışına varıyorsunuz. İkisi de çok tehlikeli ve sosyalizmin dışındadır, sosyalist bireyin dışındadır. İkisi de mahkumiyete, başarısızlığa götürür.

Hiç kimse beni zorla çalıştırmadı ve hiçbir zaman hoşlanmadığım işe de girmedim. Girdiysem bile, hayatımın en zorlu dönemiydi; sabır gerektiriyordu ve bunu kat be kat intikamla karşılık vererek ödetiyordum. Yani sonuçta yaptığım işleri sevdiğim için yaptım; sevmediğim işlerin ise zorlayıcılığına katlandım. Egemenlerin işine hiç koşmadığım gibi, biraz yapmaya çalıştığımda ise onu kahredecek ne varsa, onu esas alıyordum. İş anlayışım böyleydi, oysa sizde ikisi de yok. Kölece çalıştırılıyorsunuz, halen örgüt içinde bile öylesiniz. Başkalarının işlerini yapmaktan zevk alıyorsunuz, ama kendi öz işlerinize, tutkuyla bağlanılması gereken işlerinize hor bakıyorsunuz. Bu ne demektir? Bu, köleliğe kendini mahkum etmek demektir. Aslında ben, sizden daha fazla çalışmıyorum veya sizin gibi çalışmıyorum, fark burada. Kendi işim, ne ilkel geleneklerin ne de düzenin dayattığı işlerdir.

Bu konuda anlayışım çok somuttur. Anlamalısınız, kendi işlerimi kendim düşündüm ve tabii yaptım da. Böyle 'keyfim istiyor' diyerek, sizin gibi düzenin oyununa da gelmedim ve bunu kendime asla yakıştırmadım. Benim iş yapma tarzımı mutlaka öğrenmelisiniz: Tarzımda bireycilik yoktur, keyfiyet yoktur; müthiş bir kolektivizm vardır ve hep yanı başımda insanlarla birlikte yürütmek isterim. Tek bir adımımın bile bir grup dışında geliştiğini kimse söyleyemez. Her zaman bir grubum vardır, her zaman söylediklerim ve peşinden gittiğim amaçlarım vardır. Bunların dışında bir an bile, 'hele durun, biraz keyfimce yaşayayım, kendimi biraz istediğim havada götüreyim' demedim. Keyfimin büyüklüğünü ulusal gelişmeye bağladım. Öykünün çocukluk dönemindeki kısmı çok açık; o zaman gücüm yoktu. Ne kadar etkili olacağım, kim beni dinler, dinleyebilmesi için neler yapmam gerekir? Basit bir köy ortamında ilgi çekici, kolektif işler; bir oyundur, namazdır, okumadır. Onların etrafında nasıl birlikler oluşturdum. İşin tuhaf tarafı, hepsi benim için birer vasıtadır. Çocukları istediğim oyuna, istediğim yaşama çekebilmek için, toplumun bütün gerçekliklerini mükemmel kullandım ve halen de kullanıyorum.

Herkes istediği gibi yaptığımı sanır; ama hiçbir zaman, hiçbirinizin istediği gibi yapmadım, tam tersine benim istediğim sonuçta mutlak egemen oldu. Türk devleti bile beni, mükemmel bir memur olarak yetiştirdiğini sanırken, onun mükemmel bir karşıtı olmayı geliştiriyordum ve bunu gerçekleştirdim. Çoğunuz, "istediğim gibi, istediğimiz gibi mükemmel bir önderliktir" dediğinizde, böyle olmamayı geliştiriyorum ve gerçekleştiriyorum. Böyle yapmasam önderlik yapamam ve gelişme durur. Özgürlük işleri başka türlü gelişemez. Ama şimdi size bakalım, düzenin biraz da keyfinize göre verdiği bir işe bir ömrü yatırırsınız, ama bunun farkında değilsiniz. İyi ki düzenin fazla vereceği bir şeyi yok, olsaydı, sizi böyle rahat saflarımıza çekmek mümkün olmazdı. Diğer birçok, bireysel, ailesel işleriniz vardır; yine iyi ki bunlar fazla değil, olsaydı, sizi bundan çekip çıkarmak çok zor olurdu. Bunun dışında bir özgürlük işi diyorum, yığılıp kalıyorsunuz, ilginiz azalıyor ve kuruyorsunuz, tabii bu, sizin önderlik tarzına gelemeyişinizin çok açık kanıtıdır. Bu neyi kanıtlıyor? Köleliğin sizi mahkum etmesini. Sürekli neden ben etkili oluyorum? Çünkü özgürlük işlerinin yönetimi bende egemenlik kazanıyor. Özgürlük işlerinin yönetimi ise her zaman kölelik işlerinin yönetimine baskındır. Tek bir kişi de olsa, bir milyon insana egemendir. Bu gerçekleşiyor.

Bu özgürlük işlerini ciddiye almamak, ona büyük saygıyı göstermemek, en büyük hassasiyeti yine bu konuda sergilememek, sizin en çok içine düştüğünüz yaşam hatasıdır ve sözüm ona o keyif dediğiniz; kendini yaşama isteminiz, mahkumiyetinizdir. Pratiksel gelişmeniz bunu size her gün gösterir. Ama benim de bir pratiksel gelişmem var ki, onda giderek heybeti, heyecanı, tutkuları çok güçlü olan, oldukça başaran, mahkum değil özgür olan bir konum kesinleşiyor. Kesin doğru yolda ve anlamlı olduğu ortaya çıkıyor. Sizlerle aramızda böyle bir diyalektik çelişki olmasını istemezdim. Türk egemenliği, çelişkinin size yönelik olan kısmını kişiliğinizde o kadar etkili kılmış ki, bu çatışma kaçınılmaz oluyor.

Daha çocukken ne düzenin ne de geleneklerin kötürüm işleri altında böyle çarpıklaşmanızı istemezdim, ama bunu çoktan yemiş, yutmuşsunuz. Bunun için size karşı bir savaş verilmesi gerekiyor. Bizim de yaptığımız biraz bu. Ne kadar zorlansak da, aramızda bir savaş söz konusu ise, bu durum örtbas edilerek değil, ancak üzerine gidilerek aşılabilir. Zaten size de başka türlü yararı olamaz. Ölümcül bir hastanın bıçak altında acı çekmesi, doktorun kötülüğünden veya ona karşıtlığından değil, ona sağlığını kazandırmak içindir. Ne kadar acı çekseniz de, sizin üzerinizdeki operasyon çabalarımız, sağlığınız içindir. Biliyorsunuz, doktorlar hastasına düşmanlık etmez. Ama hastanın bıçak vurulmadık bir yeri de yoktur, kalbine kadar girerler. Belki bu biraz sonuç verebilir, veriyor da. İsterdik ki, biraz sağlığınıza kavuşmuş ve gürül gürül özgürlük işlerinde saf tutmuş olasınız. Ama bu kolay olmuyor; sizinle özgürce yaşayamıyorum. Ne kadar toplumsal, ulusal olduğum göz önündeyken, belki de hiç kimsenin cesaret edemeyeceği kadar bu işlere kendimi vermeme rağmen, ne kadar yalnız kaldığım da ortada. Çünkü sizinle yaşamak zordur. Sizin kişiliğiniz, bizim özgürlük kişiliğimize terstir.

Tamamen özgürlüğü yaşamak, özgürlük işlerinin, savaşlarının müthiş elemanı olmak da, benim için şiirsel bir tarzdır. Öyle yaşamayı kendime alışkanlık haline getirdim. Ya bu temelde yaşayacağım veya bu olmazsa, kaçınılmaz olarak, hiç yaşamayacağım. Sizin gibi yaşamaktansa kendimi hiç yaşatmamayı veya toplumun yaşadığı gibi yaşamamayı, baştan beri kendime ilke belledim ve bunda büyük bir inat gösterdim. Hatırlıyorum; şöyle mi yaşıyor, öyle yaşamayacağım; şöyle mi çalışıyor, öyle çalışmayacağım; şöyle mi düşünüyor, tartışıyor, hiç öyle düşünüp tartışmayacağım dedim ve hep öyle yaptım. Onun için anacığım "böyle çocuk mu olur" diyordu, çok şaşkındı. Köylüler de hep, "bundan pek kolay adam çıkmaz" diyorlardı. Öğretmenler de beni, biraz daha farklı değerlendirmeye çalışıyorlardı: "Ondan iş çıkabilir" diyorlardı, ama bazıları da endişeliydi. Zaten ondan sonra da işleri çoktan kendi kontrolüme almıştım. Hem kendi öğretmenim, hem kendi öğrencim oluyordum. Böylesi bir gelişme iyi oldu.

Önderlik büyük planlama ve yürütme gücüdür

Bu savaşı daha ne kadar yürütelim? Kendi iç saflarımızda nasıl yürütelim? İçimizde doğru bir savaş verme üzerinde çok duruyorum; gerekli oldukça da bu savaşı vereceğiz. İçinizde isyancılar çıkmadı değil; çok çıktı ama hepsi başarısız kaldı. Daha sonra yöntemlerini değiştirdiler ama onlar da sıkışıyor. Bu konuda Önderlik gerçeği çok inatçıdır, çok planlıdır ve tecrübelidir. İçinde ve dışındaki binlerce kişiliğe karşı savaş yürütmüştür. Aklınızın, hayalinizin alamayacağı kadar, hepinizle, o dağda bizi görmeyenlerle bile savaş yürütüyor, ancak farkında değiller.

Diyalektik kural işliyor. Ne kadar bilinçle katılırsanız, yaşama şansınız o kadar artar. Burada istediğiniz kadar, "ben etkiliyim, yetkiliyim" deyin, bu çok acı ve tehlikeli bir durumdur. Öyle olamazsınız! Benim bile gösteremediğim o etkiyi, yetkiyi, siz nasıl göstereceksiniz? Benim bile gösteremediğim o cesareti, siz nasıl göstereceksiniz? Böyle devam ederseniz, yanacaksınız ve yanıyorsunuz da.

Sıkça düşündüğüm bir konu da şudur; bir dağa nasıl yaklaşılır? Lübnan'a ilk gelişimizde, dört-beş metrelik bir odacıkta grubu bir araya topladığımızda, ürkek adımlarla o odanın önündeki kayalığa doğru gittiğimi hatırlıyorum. Çocukluğumdan beri dağlarda çok gezen birisiydim. Ürkek adımlarla bir taş daha atlayayım mı diyordum. Yanılıyor muyum? Zorunlu bir ihtiyacı gidermek için; ayıp olmasın diye biraz daha uzağa gitsem olmaz mı diyordum. Gideyim mi, gitmeyeyim mi sorusu, beni oldukça uğraştırdı. Bir adım daha ileri gitsem hatalı olur mu? Halen bir banyo yapma durumunu hatırlıyorum; 'biraz daha ileride mi yapsam, beri de mi yapsam' diye düşünüyordum. Yine bu da bir sorun teşkil ediyordu. Yüz metrelik küçük bir tepeydi. Belki odanın ötesi de değil, bir kenarına gidip de uçurumdan aşağı baktığımda hem çok seviniyordum hem de çok endişeliydim. Daha ötesine fazla bakmada ne tehlikeler olabilir? Ölçmediğin, biçmediğin yere niye böyle yaklaşıyorsun?

Yani küçük bir öykü, ama bir anlamı var. Sizin dağa varış, vuruş tarzınızla kıyaslayın, sanırım dehşet içinde kalırsınız. Ben, aylarca o küçük tepeye takıldım kaldım. Daha ilerisine, aşağısına inmek benim için çok zordu. Askerler olabilir, dost örgütün kendisi kabul etmeyebilir. Bize verilen bu küçük sahadır, benim değildir, onu neden izinsiz aşalım? Veya aşmak için deneyim gerekir. Aylarca bu fikir üzerinde yoğunlaştıktan sonra, yavaş yavaş tepeyi aştık, etrafına indik ve o büyük kampımız ortaya çıktı. Yine sınırları fazla geniş değildir, beş kilometreyi aşmaz, ama orada büyük bir çalışma gerçekleştirdik. Sizin hiç böyle değerlendirmeleriniz yoktur. Kaldı ki önderlik olayında bütün çabalar böyledir, ama önderlik bir mevziye girdikten sonra da, orada kesin büyük bir iş ortaya çıkarır. Her yol alış böyledir; hem kutsal anlamı vardır hem de tehlikelerle doludur. Şimdi sizin yaşam tarzınıza bakıyorum; sorumlulukla, kutsallıkla, endişeyle alakası yok. Bir sürününki kadar bile sağlıklı değil. Bir çobanın hassasiyetleriyle karşılaştırdığımızda, sizin komutanlığınız solda sıfır kalır. Bizde neden büyük komutanların ortaya çıkmadığını, bu tarif çok iyi açıklıyor. Benim neden başardığımı da, sanırım az çok anlaşılır kılıyor. Bazı ilişkiler vardı. Hiçbir kişinin metelik kadar değer vermediği bir ilişkiyi anlamlı kılabilmek, kullanabilmek için sabır, inat vardı ve böylece başarılı sonuçlar ortaya çıkardık.

Tabii sonuçta o kişi bunu anlıyor, fakat iş işten geçmiş oluyor. Başlangıçta beni hiçe sayıyor, alay ediyor, hiç anlamlı bulmuyor, ama sonuçta kullanıldığını görüyor ve acıyla, "neden Önderliği anlamadım" diyor. Ömür boyu onun ezikliğini içinden atamıyor. Benim bütün ilişkilerim böyledir. Şimdi bundan da bir şey anlamayacaksınız. Sizin için ilişkilenme basit bir olaydır, onu kullanacağınız kadar kullanırsınız. Bu yüzden örgütselleşemiyorsunuz. Tabii sizleri suçlamamak gerekir. Siz, özgürlük işlerini başından itibaren kendinizden uzak tuttunuz. Maddi zorluklarla karşılaştığınızda ve bizim bilinçli müdahalemiz size dayatıldığında hazırlıksızdınız.

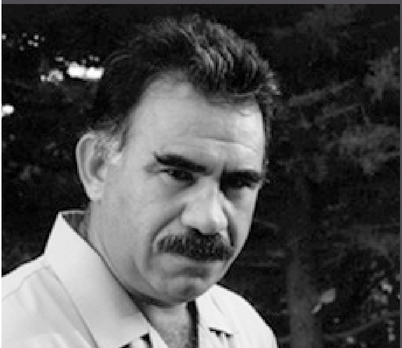
Bütün tanrı buyrukları, dinler, düşünceler, eylemler kendini böyle dayatır. Bizimki de böyle oldu. Bazı işler vardır ki, kaçıp kurtulunamaz. Bu iş de böyledir. Şimdi bizim ortaya çıkardığımız işten, kimsenin, düşmanın bile kaçıp kurtulacağı düşünülemez. Hiç unutmayın; ya adam gibi özgürlük işlerinin yanında yer alırsınız, ya da o sizi mahkum edecek. O açıdan, özgürlük düşüncesini ve çabasını basit görmeyin. Beni istediğiniz kadar hafife alabilir, keyfi yorumlara tabi tutabilirsiniz, istediğiniz kadar kullanmak, sevdalanıp, boşa çıkarmak isteyebilirsiniz, ama bütün bunlar nafile çabalardır. Bir gerçeklik var ki, tanrı buyruğu kadar kendini yürütür. Bunu esas almalısınız. Önderlik budur, benim için de bu böyledir. Sizden daha çok Önderlik gerçeğinin amansız bir çalışanı değil miyim? Her zaman kendimi iki türlü ele aldım: Bir, herkesin önderliği, bir de onun emrinde çalışan ben. İkisini de mükemmel yürütmezsem başaramam. Ve bu konuda çok planlı, çok ustayım. Bütün bunları öğrenmeniz gerekir. Karşıma delileri bile çıkarsanız –şimdiye kadar kimin akıllı kimin deli olduğu da belli olmadı ama– bu kanunun etkisinden çıkacağını sanmam.

Yine savaşçılığımın çocukluk dönemini size anlatsam, belki daha iyi anlarsınız. İnsan anasıyla savaşır mı? Büyük bir güç dengesizliği var, ama ben kadını perişan ettim. Yaşasaydı sorabilirdiniz. Benimle en son, "seninle kimse baş edemez" temelinde bir yaklaşımla savaşmaktan vazgeçti. Yani onu, o dönemde başaran kişi; mutlak olarak kumanda etmeye çalıştığı bir örgüt içinde, sizin gibilerin karşısında mı başarısızlığa uğrayacak? Buna çocuklar bile güler. O açıdan "keyfi davrandık, kendimizi yaşadık" demeniz, kendinizle alay etmektir. Tabii kölece düzene bağlandığınız, geleneklere takıldığınız gibi bize bağlanmak da en az keyfiyetiniz kadar tehlikelidir. Çünkü, özgürlük işlerinde bu yaklaşıma da yer yoktur. Önderlik gerçeği böyle bağlanmayı hiç affetmez. Önderlikte çok sıkı iki ilke olmalıdır: Önderliğe ne büyük bir otoriteye bağlandığınız gibi bağlanabilirsiniz, ne de –çok keyfi de diyemeyeceğim– bir zavallı gibi yaklaşabilirsiniz. Bu bir kanun, artık hükmünü an be an icra ediyor. İstediğiniz kadar karşı çıkın. Kazanan kim, kaybeden kim? Ölen kim, yaşayan kim, başaran kim, büyüyen kim, küçülen kim? Zorlanan kim, özgürlüğe ulaşan kim? Mutlaka biraz anlayışlı olmanız gerekiyor. Delilik kesinlikle toplumsal bir hastalıktır. Zaten delilerin, toplumda herhangi bir olumsuzluğu da yoktur veya olumsuzlukları olsa da sınırlıdır.

Kadın büyük gelişmeden sevgi hakkımız doğmaz

Bir kadının kimliğini ortaya çıkarabilmek, bana Kürt halkını yaratmaktan daha zor geldi. Namuslu Kürt erkeğini tanımlamayabilmek, yine benim için çok zor. Adam olmak kolay değil. Siz, bu erkekliğinizi gördükçe; şimdi hayıflanıyorsunuz. Bu iyi bir gelişmedir. Düşünün yani, kuş bile önce yüksek bir yuva yeri bulur ki, eller uzanmasın. Dağlara bakarsanız, bunun örnekleri doludur, görebilirsiniz. Hatta tüm yaratıklarda bu vardır. Bizim insanımızda ise yaşanan şu; düşman, elini sonuna kadar yuvasına, her şeyine uzatıyor, buna rağmen; "ben evleneceğim, yuva kuracağım" diyor. Buna kuşlar bile anlam veremez. Sizin o kuracağınız yuvaya, düşman yirmi dört saatte ulaşır. Açık söylüyorum, bu bir abartma değil, gerçektir. Bağımsızlık savaşının, sizin evliliğinizle ne kadar ilişkili olduğu anlaşılıyor. Anlamazsanız evlenemezsiniz, evlilik için kutsal bir yuva gerekir. O da yok. O zaman bu evlilikten ne anladın. İlişkide kutsallık yok, hakimiyet yok, zaten içerik de yok ki yaşayasın. Bana göre size yaptığım en büyük iyilik, sizi bu baş belası durumdan kurtarmaktır. Avrupalılar bile, kendilerini yirmi, otuz yaşlarına kadar bundan kurtarmaya çalışıyorlar. Evlilik kurumu orada çok ciddi tartışılıyor, halbuki onların böyle sorunları yoktur. Ev kutsiyetleri vardır, mal-mülk dokunulmazlığı son derece gelişmiştir, ama buna rağmen çok büyük tepkiler vardır.

Anlayabilirseniz geliştirdiğimiz bu durum, sizin için en büyük iyiliktir, en büyük devrimdir. Çünkü bu sorunun içine giren yanar gider, kendini inkar eder. Ben kendi deneyimimi size çok açtım. Eğer çok başa-

"Namus anlayışı, kendimize mal ettiğimiz sınırlar dahilinde ele alınmamalı; tam tersine ne kadar özgürleştirirsek, o kadar namuslu oluruz, biçiminde, dönüşen bir namus anlayışına ulaşmalıyız. Açık söyleyeyim, ben bir kadını ne kadar iradeli ve tercihini yapabilen, kendisinin olmayı bilen, kolay boyun eğmeyen, beğenmeyen bir konuma getirdiğimde veya buna yol açtığımda, iyi birisi olduğuma hükmediyorum."

rılı olmasaydım, kesinlikle bu ülke giderdi. Bu yalnız bir birey olayı değildir, tüm ilişkiler biraz böyledir. Sizi biraz daha düzeyli veya özgürlüğü anlar kılmak için gösterdiğim bu çabaları anlamlı görmelisiniz ve mümkünse daha da geliştirmelisiniz.

Düşünen bir kadını veya erkeği tanımak isterdim. Ara sıra kendime soruyorum; hele o bizim koşullarımızda yaşanan durumlara, gerçekten gülmemek elde değil. Hiç yüzünü görmediği birini kabul ediyor veya bir kere görüp bir çırpıda sevdalanıyor; belki kız da, erkeği hiç görmemiştir ama, salına salına gelin oluyor. Erkek de koca oluyor. Ne güzeldir ki; ben ilk bakışta bunun çok tehlikeli ve anlamsız olduğunu tespit ettim. Düşünün ki; kendi hayatını kanıtlayamıyorsun, kendi ulusal, toplumsal kimliğinin farkında değilsin, kendin büyük bir sorunsun, bir de bu soruna körükle giden bir ilişkiye yaslanıyorsun, bu korkunç bir bitiştir. Kadının kim olduğunu biliyor musunuz? Bu soru karşısında, hiç konuşma gücünüz bile yok. Olsa da hangi temeldedir, belli değil.

Biz, çok yoğun bir birlikteliği nasıl gerçekleştirebiliriz? Bu birliktelikler biterek, kaçarak, ihanet ederek sonuçlanırsa; tabii bunun için de tedbir alırız. Böyle ilişki olacağına ölelim daha iyidir. Şimdi bunun için biz, tarihte hiçbir hareketin, partinin, yine ordunun cesaret edemeyeceği kadar, kadın-erkek iç içeliğini esas aldık. Kadın-erkek birlikte bu işte yer almalı, fakat asla ilkesiz olmamalı. İkisi de çok önemlidir. Ve şimdi bunun büyük savaşını içindeyiz; bu savaş gereklidir. Bu savaşı çözmeden ne adam olabiliriz, ne kadın. Kadının da kesinlikle değerli bir varlık olabileceğine inanmalıyız. Egemen anlayışın, üzerinde her türlü deneye izin verdiği kadın, bizi küçültür. Bence ilk bakışta bile bunu kendimize yakıştırmamalıyız. Bu, bizi gerçek kahramanlık özelliklerinden kopartır.

Ben kendi mücadele yeteneklerimi geliştirirken, hep bu yöne dikkat ederim. Bir kadınla yanlış ilişki belasına uğramanız, sizin bütün yiğitlik özelliklerinizi bir çırpıda alır götürür, ki bizde böyle yüzlerce örnek ortaya çıktı. En değerli arkadaşlarımızın bu yüzden kaybedildiği de az görülmüş değildir. Bir kadını en kötüne mahkum etmek; hiç kendini tanımlayamadığı, nasıl yaşayacağını kararlaştıramadığı bir dönemde, senin bir erkek olarak kadının başına bela kesilmen gururdandır. Buna da hiçbir insanın veya içinde biraz güzelliğe, özgürlüğe tutkusu olanın anlam vereceğini sanmıyorum. Kendimize saygımızın çok güçlü olması gerekiyor.

Kadını büyük geliştirmeye tabi tutmadan, sevgi hakkımızın doğamayacağını bilmeniz gerekir. Öz iradesine, öz düşüncesine, seçim tercihine ulaşmamış bir kadınla ilişki arayışı içinde olmak, köleliğe ortak olmaktır. Zayıfta kuvvet aramak demektir. Bu durum, savaşçılıkta, kahramanlıkta, kesinlikle çok darbe yeme anlamına geliyor. Namus anlayışı, kendimize mal ettiğimiz sınırlar dahilinde ele alınmamalı; tam tersine, ne kadar özgürleştirirsek, o kadar namuslu oluruz biçiminde bir namus anlayışına ulaşmalıyız. Açık söyleyeyim, ben bir kadını ne kadar iradeli ve tercihini yapabilen, kendisinin olmayı bilen, kolay boyun eğmeyen, beğenmeyen bir konuma getirdiğimde veya buna yol açtığımda, iyi birisi olduğuma hükmediyorum. Yoksa bana ucuz bağlanandan bile nefret ediyorum. Karşıdaki öznenin kendine hükmetmesi, kendi kararını kendisinin vermesi çok önemli. Aksi halde sevgi gelişmez.

Düşünün; o temelde dört duvar arasına girdiniz ve bütün gücünüzü bir haftada yitirdiniz. Kadın zaten çaresiz, erkek de çok zayıflamış veya boyun eğdirilmiş; tüm bunlardan intikamını alırcasına kadına yüklenir. Kürt erkeği kesinlikle böyle kaybediyor. İmkanım olsaydı da, bunun romanını yazabilseydim. Şimdi, sizi böyle kaybetmek istemiyorum. Kadın bana göre çok güzelleştirilebilir. Erkekten daha fazla güç kaynağı haline dönüştürülebilir, son derece çekici kılınabilir. Bu duruma gelmeyince, ilişkilerin de fazla anlamının olmayacağını söyleyebiliriz. Bu anlamda bir aşk gelişimi söz konusu oluyor. Zordur, fakat tek çıkış yolumuz da budur. Bu konuda da umarım, Önderlik gerçekliği dediğimiz gelişmeyi anlıyorsunuz.

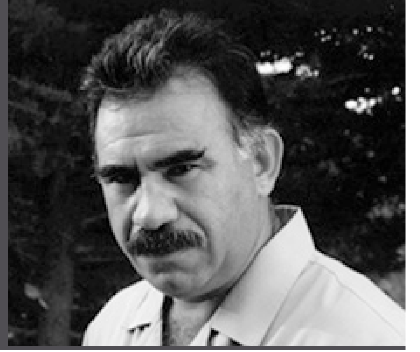
Bilinçli katılım yaşama şansınızı artırır

Diğer bir konu da şu; savaş olayında başarı psikolojisini yeniden ele alacağız. En çok bu noktada yoğunlaşmamız gerekir, çünkü savaşa yaklaşımınızın Önderlik gerçeğiyle hiç alakası yok. Ve bu büyük tehlikeler doğuruyor.

Ben o ilk taşlı kavgamda; Cımo'ya taşı nasıl vurayım diye, aylarca düşündüm taşındım. Bu benim için çok büyük bir sorundu. Önce, vurup vurmamak gerektiğine –anamın çok zorlamasıyla bu tepki, isyana dönüştü– karar verdiğimde; 'Cımo artık bir taş yemeli' dedim. Ki bu kadarına bile sabrediyorum. Oysa siz, birçok suçsuz insanı düşünmeden vuruyorsunuz. Cımo çirkindi, Cımo çok kötü üstüme geliyordu. Ona bir cevap vermem gerektiğine ikna olmuştum. Mesela Hasan Bindal ile arkadaş olmak için hiç düşünmedim, ama Cımo için düşündüm. Oysa pek de aile düşmanımız değildi. Mıho'da öyle ama bunlar pislik yapıp üzerime geliyorlardı. İşte bildiğiniz gibi eski bir fikirdir. Cımo böyle bir hedefti, ama olur olmaz yerde, onu vurabileceğimi hiç düşünmüyordum.

Hatırlıyorum, komşumuzla yola dizildiğimizde, bir görüntüydü; nasıl da karar verdim o an, anlıktır. Benim bir özelliğim de odur. Cımo'nun yolun aşağısında yürüdüğünü gördüm mü, yoksa birileri mi bana söyledi bilemiyorum, o zaman eyleme karar verdim. Giydiğim kırasın içine taş doldurdum. Önce, Cımo'nun hiçbir zaman duymayacağı, hiç fark edemeyeceği kadar sessizce üzerine yürüdüm. Tabii Cımo, o güne kadar hiç yenilmiyor, hep beni eziyordu. Bu neredeyse hakaret haline gelmişti ve anam da beni artık eve koymuyordu.

"Önderlik olayı; sürekli yenilmiş olanın, gelişmemiş, güçlenmemiş olanın anlaşılması ve giderilmesidir. Önderlik, yaşam savaşımında her gün yenilme yerine, artık başarı yoluna girmenin adıdır. Bunun sabrı, bunun iradesi ve yetkin kişiliğidir. Kendine hakim olmanın, kendini ayarlamanın, görüş sahibi yapmanın ve kendini irade gücü, yürütecek, denetleyecek güç haline getirmenin adıdır. Önderlik budur."

Böyle silik, gittikçe kendimden nefret eder hale gelmiştim. Hatta anam bana ikide bir, "namussuz, silik. O hep seni taşlıyor, seni kovalıyor, seni dövüyor, sen hiçbir cevap veremiyorsun" diyordu. Cımo bayağı bir baş belasıydı.

İşte ilk intikamımı planlama, böyle bir kişiliğe karşıydı. İlk defa yenmeye çalışacağım. Artık ona göre taşlarımı oldukça çok topladım, sessizce yaklaştım, yaklaştım; sanıyorum iyi bir taş fırlattım ve Cımo ilk darbeleri alır almaz, direnme şurada kalsın, gerisin geri evine doğru koşmaya başladı. Ben de ardından koştum ve samanlığa sığındığını söylediler. Onun da ailesi vardı. Anası çok belalı ve çok cahil bir kadındı. Bir sözü hala aklımdadır; bir oğlunu okula götürdüğümüzde, "oğlum hükümet olmaya gitti" diyordu. Evet, Cımo'ya ilk eylemi böyle düzenledim ve zafer kazanmış bir komutan edasıyla eve geldim. Tabii anam da beni iyi karşıladı ve o gün bir başarı gururunu yaşadım.

Şimdi buradan çıkarılması gereken sonuç var: Düşman aynı düşman, yani o zaman o çocuk için Cımo neyse, şimdiki düşman da öyledir. İlke aynı, uygulama aynıdır. Şimdi siz bir dağa çıkmışsınız, gerilla geldi diye her tarafa haber salıyorsunuz. Açığa çıkmadık tek bir yanınız kalmadı. Türk ordusu tümüyle sizi izliyor, denetime alıyor ve sizi vuruyor. Siz savunma halinde kalıyorsunuz ve hep dövülüyorsunuz. Ama benim ilk eylemimi düşünelim, kesinlikle düşmanın görmesi yok, fırsatı yok, zaten gerillanın da özü budur. Düşman seni görmeyecek, nereden vurduğunu bilmeyecek, beklemediği yerde ve ilk kurşunda da serseme dönecek bir biçimde kavgaya girişeceksin. Önderliksel savaşın tanımı böyledir. Başka türlü savaşa girilmez. Başka türlü Cımo'yla hiçbir zaman kavga etmedim. Gücüm yoktu; kavga etsem yenilecek, rezil olacaktım. Bu yüzden, ölümcül darbeler yememek için, kendimi hep sakladım. Yani şimdi bu, bütün hayatım boyunca böyledir. Şimdi bu kavga anlayışı hanginizde var? Kendini böyle planlayan var mı? Burada intikam duygusu da vardı; hakkımda, "bu oğlan siliktir, mücadele edemiyor" biçiminde birçok söylenti vardı. Aslında şimdi de öyledir. Ama düşünün, içimde büyük fırtınalar kopuyor, büyük planlar, büyük hazırlıklar yapıyorum. Ve herkes bilir ki, benden korkulur. Amerika bile bunu kesinlikle kabul ediyor.

Tabii ki, bunlardan çıkarmanız gereken sonuçlar olacak. Ben öykünün ilk kısımlarından olduğu için bunu anlattım. Bütün süreçlere, engellere böyle bir yaklaşımım vardır, imtihanlar geçirdim, engeller aştım. Ancak yaklaşıp yeneceğim zaman adım atarım. En azından beraberliği garantilemezsem adım atmam. Bunun için kendimi ayarlarım, kendimi hazırlarım. Siz hiç böyle hazırlık yapıyor musunuz? Öyle eylemlere giriyorsunuz ki, insanın aklı durur, dona kalır. Bu duygu, bu komutanlık tarzı, bu savaşım tarzı nereden geliyor? Gel de dehşete düşme! Bu tarzla kesinlikle kaybedersiniz.

Eğer Önderlik gerçeğinin savaşını tanımak istiyorsanız; yenemeyeceği veya en azından dengeleyemeyeceği savaşa adım atmaz, bunu bileceksiniz. Fakat o noktaya gelebilmek için de, korkunç bir hazırlığı vardır. Bunu nasıl görmezlikten geleceksiniz? Ama bunu bir tekinize bile anlatamıyorum. Anlamak istemiyorsunuz. Sizin köylü, isyancı tarzınız vardır; ben ona babamın tarzı diyorum. Çelişkisi olduğu zamanlar; bir damımız vardı, bir köşeden üstüne çıkardı. Onun en büyük gösterisi dama fırlayıp, bütün köyün duyabileceği kadar küfür savurmaktı. Çok ucube görüyordum; bu nasıl kavgacılık diyordum. Ve tabii gücünün kimseye yetmeyeceğini bana anlatırlardı, "senin baban hiç kavga edemez" derlerdi. Hatta bir defasında kavga ettiğinde; bacakları havada dolaşıyormuş, bizim o büyük bacıya da, "getir o kör bıçağımı, bu üstümdeki adamı cezalandırayım" diyormuş! Biz babamın bu savaşım tarzına gülerdik. Böyle bir kavgacı olmamayı, böyle alayla karşılanacak bir çatışmaya girmemeyi, sonuna kadar kendime ilke edindim.

Tabii sız bundan da fazla anlamıyorsunuz. Bir kavga türüdür, yürütmek istiyorsunuz veya kavgacı da değilsiniz. Bu ciddi bir sorundur. Ben köy kavgacılığı biçimindeki kavgalara girmediğimi, tam tersine büyük devrim yaptığımı size söyledim. Zaten bu tarzı biz, –daha sonraki parti savaş tarihinde de bellidir– cesaretle gösterdik. Bunların hepsi benim hazırlıklarımın bir parçasıdır, bunu ben yürütüyorum. Aslında sorumluluğu da bana aittir. Sorumluluğu iliklerime kadar hissediyorum, ama bütün bunlar sadece benim için bir hazırlıktır. Düşünün ki siz hazırlıksız, kendi sonunuzu getiren eyleme giriyorsunuz. Ne kadar çelişkili bir durumdasınız.

Bu konu üzerine de, –ki en çok uzman olduğunuz konu savaşçılıktır belki– epey durduk. Ve bunu kökünden, bu sefer Önderlik gerçeği temelinde anlayın. Anlamazsanız kesinlikle bu savaşa girmeyin. Özellikle bu Önderlik komutası altına girmeyin, çünkü yapamazsınız, başaramazsınız ve bu trajik sonuçlar devam eder. Ama tek başıma da oligarşik rejimi ne hale getirdiğimi göz önüne getirerek ve bu Önderlik gerçekliğine bağlı olmayı, gereklerine göre savaşmayı bilirseniz, "ben tek başıma bu savaşı başarıyla götürmeye varım" diyebilirsiniz. Dikkat edin, bu kadar ihtiyat, tedbirlilik, bu kadar plan, hazırlık ne kadar doğruysa; güçlü bir düşman karşısında, bir tek militanımızın bile, "ben bu tarzda, bu çerçevede savaşa gereken cevabı veririm" demesi yoktur. Zorlandığınızda, her şeyi kaybettiğinizde, "bu iş böyle olmuyor. Darbe yedik, 1993-94'te böyle oldu, şöyle tıkandık" diyorsunuz, bırakalım bu lafları. Tek kaldığınızda bile, bu Önderlik gerçeğinde tutarlıysanız, "ben bu savaşın kaderini kendi lehimde belirleyebilirim" diyebilmelisiniz. PKK Önderlik gerçeğinde, militan savaşçılık, komutanlık böyle anlaşılmalı. Hiçbir şeyiniz olmasa bile, bu anlayışla savaşmayı sürdürmekte ısrarlı olmalısınız. Şimdi bunu nasıl yakalayacaksınız? Bu konudaki derin yanılgılarınızı nasıl gidereceksiniz?

Bu bir tür ordu-savaş tartışmasıdır. Yaşanan bunca tecrübeden sonra cesur yaklaşabilirsiniz. Kendinizi yeniden planlayabilirsiniz. Kaldı ki, savaş olanakları da fazla. Eğer doğru yorumlayıp kendinizi katarsanız, eminim ki bu gerçekleşen önderlikten daha fazla başarılı olabilirsiniz.

Gerekleri yerine getirilmedikçe yaşam insanı affetmez

Diğer tüm baharlarda olduğu gibi, bu bahar da çok kapsamlı yönelimlerle geçti ve biz de yoğun çaba içinde olduk. Türk devleti çok güçlü yüklendi ve hatta sonuç almakta da iddialıydı. Ama yine de, bizim kapsamlı, oldukça iddialı ve planlı olmamız; burayı da bizimle birlikte imha etmek isteyen operasyonunun sonuçsuz kalmasına, geneldeki operasyonlarının da fazla gelişmemesine neden oldu.Türk devleti başarıya ulaşmış olsaydı, bu bahar, belki de bu mayıs ayı –ki ***Şehitler Ayı***'dır– büyük bir felakette sonuçlanabilirdi. Ama belirleyici olanın çalışma tarzı olduğunu, Türk devletinin bütün komplo ve suikastlerini aşmanın yolunun, görevlere anı anına büyük bir dirayetle yaklaşmaktan geçtiğini, bir kez daha ortaya çıkardık.

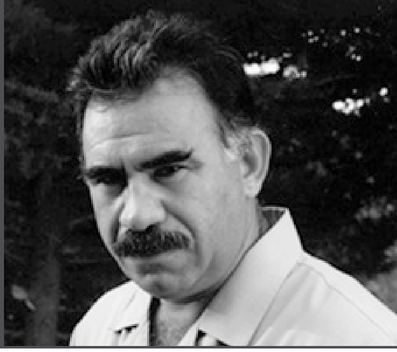
Gerçek bir savaş yürüttüğümüzü söyleyebiliriz. Boş yaşamadığımızı ve tabii en önemli savaşın da bir türlü yüksek kavrayışa, uygulama gücüne kavuşamamanızdan kaynaklandığını gördünüz. Asıl zorluğumuz buradan kaynaklanıyor. Türk devletinin iddiası şu: "Bu halk, özellikle –Önderlik dışında– bu adamlar, militanlar bu savaşı fazla başarıya götüremezler." Bunun, bizim açımızdan da tehlike arz ettiğini herkes biliyor. Zayıf militanlar düşmana umut verir ve onun başarısına zemin hazırlar. Sizin militanlık tarzınız, kesinlikle Türk devletine umut veriyor ve birçok hilesine, komplosuna, suikastine kolaylık sağlıyor. Türk devleti şunu çok iyi biliyor; halk olarak zaten çok kötü durumdadır, istediği gibi kullanır, yönetir. Önderleşmeyen PKK militanlığını, çok rahatlıkla çarpıtabilir saptırabilir, kullanabilir inancındadır. Demek ki asıl savaşım, bu militanlığı düşmana darbe vurabilecek, onunla savaşımı her düzeyde başarıyla yürütebilecek yetkinliğe, güce kavuşturmaktan geçiyor.

Siz ne derseniz deyin, hayat hiçbir zaman gerekleri yerine getirilmedikçe insanı affetmez, kabul etmez, başarısına imkan vermez. Yaşadığınız hayat, bu haliyle eğer kendini dönüştürmezse, eski yaşamı yıkacak ve aynı zamanda onun yerine yenisini koyacak kadar güçlü kılmazsa, affetmiyor. Her zamankinden daha kararlı bir biçimde, biz oligarşik rejim ve onun işbirlikçileriyle olduğu kadar bu kişiliklerle de, mücadelemizi şiddetlice sürdüreceğiz. Özel savaş kurmaylarının, *"ya yeneceğiz ya yeneceğiz(!)"* dediği noktada, bizim de sizi, 'ya adam edeceğiz ya adam edeceğiz, ya yendireceğiz ya yendireceğiz' noktasına getirmemiz lazım. Aksi halde, kişilik olarak karşımızda ayakta duramazsınız. Tek kelimeyle kendinize, adam sıfatını bile yakıştıramazsınız. Ben oldum olası bu kişiliği düşmanıyım. Önderlik savaşımını bir türlü anlamak istemiyorsunuz. Ama çok açıkça size söyleyeyim ki, ilk günlerimde, bu yaşamla tanıştığımdan beri, kendimi bir sosyal varlık, giderek bir ulusal varlık olarak düşündüğümden beri, bu kişilikle savaşıyorum. Benim için düşman bile ikinci planda kalır.

Halen bazıları anlamak istemiyor. Kendini halledemeyen yerin dibine girmek zorundadır. Kendini düşmana göre ayarlamayan, onun gerektirdiği savaş tarzını tutturamayan, en büyük yetmez kişiliktir. Yapacağı ilk iş ya kendini eğitmek ya da yerin dibi-

“Hayat okulundan her gün öğrendim, inanılmaz hassasiyetler edindim. İnanılmaz diyaloglarla yaşamaya anlam vermek istedim. Öğrenilmesi gerekeni öğretmenden öğrendikten sonra kendimi ölçtüm-biçtim, denedim sınadım ve her gün bu hayat okulunda kendimi güçlendirerek mezun ettim. Hemen her an, gerek düzen okulları, gerekse hayatın gerçek okullarından büyük başarılarla çıkmak benim tutkum oldu.”

ne girmektir. Bunun orta yolu olamaz. Önderlik bu konuda geçit vermez.

Şu anda benim yakaladığım en çarpıcı gerçeklik budur. “Önderlik bize çok gerekli, sen mutlaka yaşa, şöyle yaşa, bin yaşa” diyenler, aynı zamanda kendilerini de yaşatmayı bilmeliler. Ben yaşadığımı yaşadım, yaşayabileceğimi yaşayacağım. Peki siz kendinizi yaşatabilecek misiniz? Yok aşiret üyesi gibi, yok bilmem bir fanatik gibi veya ölmüş bitmiş bir tip gibi yakarırcasına kendini örgüte dayat; hiçbir iddiası olmayan bir yaşamın düşkünlüğünü yaşa veya onu temsil et, ondan sonra da bizden saygı bekle, merhamet bekle veya bizden yaşam için fırsat iste. Bu yine en dengesiz, saygısız yaklaşımlardan birisidir. Bunları hiçbirinize yakıştıramayız ve bunlar, tarihin bu döneminde olmazsa olmaz kabilinde aşmamız gereken bir sorunumuzdur.

Bunca çabalara rağmen halen kendini ayakta tutamama, bir doğruyu hakim kılamama, yürütememe, irade, söz gücü, eylem gücü olamama, benim anlayabileceğim bir husus değildir. Halen kusuru dışarıda arama, nedenleri şunda bunda görme anlayabileceğimiz şeyler değil. Oligarşik rejim, ne kadar haksız, ne kadar saldırgan, ne kadar kurnaz ve her yöntemle saldırıyorsa, senin de biraz ona göre politika geliştirmen gerekir. Haklısın, hakkını elde etmek için savaşmalısın, savaşmak için güç toplamalısın, yöntem taktik geliştirmelisin ve bu konuda en az onlar kadar amansız olmalısın. Bunun da anlaşılmayacak hiçbir yönü yoktur. Aksi halde, git Türk devletine teslim ol, onun dayattığı her şeyi kabul et ve kaderine razı ol. Bütün bunları kabul etmiyorsan, o zaman adam gibi bu savaşın gereklerini görmen ve yerine getirmen gerekir. Açık söyleyeyim, benden başka türlü sınıf geçilmez. Yine yalvarmak, yakarmakla ve oyun oynamakla benden onay alamazsınız. Ne komplolarla ne de şu veya bu numaralarla, başarılı, seviye kazanmış bir kişilik dışında, hiçbir şey bizden sınıf geçmez. Yıllardır bunun anlaşılmasını istiyoruz.

İnce bir kurnazlıkla, her türlü geri, ilkel bağlılık biçimleriyle öyle karşılık verildi ki, dayanılır gibi değil. Bir savaşçı olduğumuza inanmalıyız, savaşçılığı kendimize yakıştırmalıyız. Savaşın bir sanat olduğunu yine anlamalıyız. Bu sanatın inceliklerini anlama konusunda, kendimizi yormalıyız. Ucuz, kendini kandıran bir zavallı veya kendinden haberi olmayan birisi olmaktan kendimizi çıkarmalıyız. Ben Ana karargahımız da dahil, sözüm ona, “savaşıyoruz, militanız, komutanız” diyen, herkese önceki gün ‘düşünemiyorsunuz’ dedim. Benim çıkardığım sonuç; Önderlik gerçeğimize yaklaşımda düşüncesiz olmaktan öteye giden bir durum yok. Savaş sanatında, en değme militanımızın bile, kendini bir düşüncesiz olmaktan öteye götüremediği anlaşılmıştır. Tabii düşüncesizler savaş yürütemez ve hep böyle hata yaparlar. Başa da bela olurlar. Vardıkları sonuç; şimdiye kadar Parti Önderliği’yle nasıl savaşmışlar, sözüm ona tüm güçlerini, yetkilerini, olanaklarını bizden alanlar, onu bize karşı savaşta nasıl kullanmışlar! Bu, düşüncesiz olmak demektir.

Hiçbir askerlik sanatında buna yer var mıdır? Ama rahatlıkla, “Biz Önderlikle savaşıyoruz” diye konuşuyorlar, tartışıyorlar. Derdin nedir, niçin savaşıyorsun? Hem de yaramaz çocuklar gibi. Her türlü gerilikten, sonlarını bile getirebilecek ne kadar yanlışlık varsa –hadi çocuklar belki bir defa elini ateşe sürerler– bunlardan hiç ders çıkarmadan, her zaman ateşe el sürüyorlar. Ve ellerini yakıyorlar. Tabii kendilerinden çok, denetimlerindeki gücü yakıyorlar. Bu affedilmez bir durumdur, fakat işte sığındıkları da, “anlayamadık, yanıldık” söylemidir, bu da yine düşüncesizliktir. ‘Beynimizi çalıştırmıyoruz. Saygımız filan yok, savaştan anlama, ona göre kendimizi yetiştirme gibi bir sorunumuz yok. Sanat, savaş sanatı nerede, biz nerede. Gerçek bir önder militan gibi yaşamak nerede, bizim yaşamımız nerede’ diyorsunuz. Tabii bütün bunlar, sizin zavallılığınızı, sefaletinizi gösterir. Açıkça söyleyeyim ki, bunlar çıkar yol değil.

Bizi uğraştırmaya hiç gerek yok. Kaldı ki, yeni bir yaşam yolu önümüze konulmuş. Ölüm her zaman var ama en kötü ölüm, düşmanın her gün sizi öldürmesidir. Bir yaşam imkanı açılmış, saygıyla, terbiyelice ona layık olun. Çünkü biz, gerçekten bazı değerler için yaşadık. Bazı değerleri, imkansız denilen yerlerde ortaya çıkardık. Yıllarca savunduk ve önünüze koyduk. Neden onları anlamazlıktan geleceksiniz? Neden kötü kullanacaksınız? Önce kendinize inanmanız, kendinizi adam edeceğinize dair, gerekirse her an, yemin etmeniz gerekiyor.

Önderlik, başarı yoluna girmenin adıdır

Ben bile halen kendimi günlük olarak yetiştirmeye çalışıyorum, elimden başka ne gelir? Kendimi günlük olarak adam etme derdindeyim. Önderlik olayı; düzen karşısında adam olamamanın anlaşılması ve onun aşılması, giderilmesidir. Önderlik olayı; sürekli yenilmiş olanın, gelişmemiş, güçlenmemiş olanın anlaşılması ve giderilmesidir. Önderlik, yaşam savaşımında her gün yenilme yerine, artık başarı yoluna girmenin adıdır. Bunun sabrı, bunun iradesi ve yetkin kişiliğidir. Kendine hakim olmanın, kendini ayarlamanın, görüş sahibi yapmanın ve kendini irade gücü, yürütecek, denetleyecek güç haline getirmenin adıdır. Önderlik budur.

Ben şunu görüyorum; sizlere on yerden destek vermezsek, her tarafa devrilecek kadar kendinizden geçmişsiniz. İnsan bu kadar kendini zayıf kılar mı? diye düşünüyorum. Yani PKK’yi yaşatmayı değerlendirirken, sarf ettiğim çabalara bakıyorum; çeşitli yerlerden destek, koltuk değnekleri yerleştirmem devrilmesin, çökmesin, yere yığılmasın diyedir. İdeolojik, siyasi, örgütsel anlamda; “ben özgücümle ayakta kalabilirim, bunun gücünü gösterebilirim” diyen tek bir adam yok. Çoğu sırık gibi, küçük bir rüzgar esse rahatlıkla devrilir. Kendi içindeki üflemenin karşısında bile, kendini devrilmekten kurtaramıyor. Basit bir duygu, basit bir yanlışlık, anında devirebilir. Onun bile tedbirini alamıyor. Bu da tabii komutan olmayla, onun gerçeğiyle bağdaşmaz.

Halkımızın, “sen çok yaşa” demesi veya sizlerin de, “Önderlik bize çok gerekli” demeniz, benim için gittikçe fazla anlamlı ve çekici gelmiyor. Bu temelde nasıl yaşayacağım? Sizin söylediğiniz tarzda yaşayabilmemiz mümkün değil, yaşamak ancak benim dediğim tarzda olur. Benim için, “bin yaşa” diyenler, eğer yaşamda bir katkı sahibi olurlarsa, bu sözlerinin anlamı olabilir. Kendi kendinizi bela haline getireceksiniz, zavallı kılacaksınız, ondan sonra da bol bol, “sen bin yaşa” diyeceksiniz! Bu çok anlamsız bir değerlendirme. Acizlerin bize, “bin yaşa” demeleri, bize zarardır.

Oldum olası, bu anlamda kendini yaşatmayanı, yetiştirmeyeni, savaştırmayanı kabul etmem ve ilk adımı attığımda da bunu hemen kavradım ve hayata geçirdim. Bir çocuktum, yani elimde hiç imkan yoktu, elimden tutan da yoktu. Ama yaşamın kanunlarını kavradım. İlk anda ana, baba filan dedim, sonra kavradım ki, bunlar fazla bir şey vermez. Bol bol söylendim ve biraz ağladım. Akıllı çocuk olduğum için, baktım bu söylenmeyle bir şey elde edemeyeceğim; dayı, amca filan dedim, baktım ondan da fazla sonuç alamıyorum, o zaman daha fazla akıllanmaya çalıştım. Çok erken yaşta bir akıllanmaydı bu.

Hayat okulundan her gün öğrendim, inanılmaz hassasiyetler edindim. İnanılmaz diyaloglarla yaşamaya anlam vermek istedim. Öğrenilmesi gerekeni öğretmenden öğrendikten sonra kendimi ölçtüm-biçtim, denedim sınadım ve her gün bu hayat okulunda kendimi güçlendirerek mezun ettim. Hemen her an, gerek düzen okulları, gerekse hayatın gerçek okullarından büyük başarılarla çıkmak benim tutkum oldu. Size bakıyorum, acaba öğrenme düzeyiniz nedir? Yürekler acısı bir durumdasınız. Tembel, zavallısınız. Ben yoktan öğrendim veya hiç kimse öğretmediği gibi, herkes bana yanlışı dayatıyordu. Buna rağmen yanlışlar üzerine ne kadar yürüyordum, doğru olanı bulup çıkarmak için, kendime ne kadar yükleniyordum. Hayret ediyorum, içinizden neden böyle bir kişilik çıkmıyor. Hem de hazır imkanlarla, neden yetişmiyor. Sizler çok kötü yetiştirilmişsiniz. Zaten o tehlikeyi ben de önceden fark ettim. Anamla diyaloglarımda çocuklarına yaklaşımın çok tehlikeli dedim ve tehlikeyi sezdiğim için dizinin dibinde oynamaya son verdim. Benim anam biraz daha mücadeleciydi, beni hep savaşa zorluyordu. Sizin ananızın, babanızınki ise, “yat yat, uyu uyu” ninnileriyle sözüm ona yetiştiriyoruz adı altında sizi uyutmalarıydı, ki bir de buna egemen sistemin yaptıklarını ekle, o zaman durumunuz daha iyi anlaşılır. Bu savaşı biraz bunun için dayattık.

Savaş sizi paramparça ediyor. Öğrenmeye fazla gelmiyorsunuz. Demek ki, karartma, yani başkalaşıma uğratma, kendi gerçeği dışında her türlü hizmet için yetiştirilme işini çok ilerletmişsiniz. Yaşama fazla gelemiyorsunuz. Ancak düzenin, o da iş varsa, “şöyle yaşa” dediğinde yaşıyorsunuz. “Şöyle kazanmaya razı ol” dediğinde, razı oluyorsunuz. “Şöyle kendi kendini kandır” dediğinde, kandırıyorsunuz. Bunun dışında elinizde bir imkan yok. Bol bol ağlıyorsunuz. İnsan tabii size üzülüyor. Buna da üzülmek gerekir, ama sanıyorum benim şu andaki durumum, öyle insanın fazla üzüleceği bir durumu arz etmiyor. Çok dar bir alanda da olsam kendimi yaşatacak gücüm var. En azından zavallı olmadığım belli. Kimseden dilenmiyorum, kimseye rica etmiyorum, kimseye yalvarmıyorum. En zor koşullarda bile kendimi ayakta tutacak iradeyi gösterdim. Hem de çirkinleştirmeden, zavallılığa düşmeden bunu yaptım. İşte sözünün adamı olma budur. Ama kendinize bakın, her adımınız ağlama, sızlamayla dolu ve yalnız kalsanız nereye varacağınız belli değil.

Bu şu demektir; sizlerde fazla yiğitlik yok, zavallısınız, kim yumruk sallasa devrilirsiniz. Veya herhangi basit bir alışkanlık sizi düşürebilir. Tabii bu da halklar için, bir militan olmak şurada kalsın, bir baş belası olma anlamına gelir. Ben halen kendimle yürüttüğüm savaşta öfkeliyim, bazen sıkılıyorum, bazen saldırganlaşıyorum, bazen ayarlıyorum, kısaca ayakta sağlam durabilmek, kof, boş durmamak için davranışlarımda da süper hızdayım. Ama buna rağmen halen yerimde duramıyorum. Herkes, “füze hızıyla politika yapıyorsunuz” diyor. Ben bunu bile beğenmiyorum. Bu fukaraları, bu çocukları, bu zavallıları ne yapacağız? Size kalsa, iyi bir ölüme, fırsat buldunuz mu da çok uzun bir yaşama yatarsınız. Bu da bana göre fazla kıymet ifade etmez.

Sizlerle büyük çelişkilerim var. Siz yaşadığınız toplumsal gerçekleri, belki de es geçerek, üzerinde yoğunlaşmaya yaklaşmayarak, kendinizi uyutarak rahatlıyorsunuz. Belki rahatlıyorsunuz, ama ben öyle yapmam, çünkü benim durumum farklı. Oldum olası, kendisiyle iyi savaşmayı bilen birisiyim. Kendini aldatmaya yanaşmayan, gerçeği müthiş arayan, yine fethetmeyi bilen biriyim. Tabii bu, egemenlerin yaptığı gibi insanları baskı altına almak için, sömürmek için değil. Benimki, tam tersi; insanı ayaklandırmak, insanı özgürlük olayına yaklaştırmak içindir. İnsanları sömürmemek için, hem emek sahibi edip hem de ona sahip çıkmak için, büyük araştırırım. Tamı tamına böyleyim. Tabii bu konularda da, “edemedim, yapamadım, gücüm yetmiyor” gibi lafların, kocakarı lafları olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman böyle laflar söylemedim. Bunlar kendi kendini terbiye etme gerçeğidir, kendinize uygulayın. “Ah bizim çocuklar, ah bizim evlatlar ne haldedir” demekten, kendimizi alıkoyamıyoruz. Tıpkı ailelerin, “vay zavallılar nasıl vurulacaklar, bu çocuklar nasıl ölecekler, nasıl perişan olup gidecekler” demesi gibi, kendimizi bunları söylemekten yine alıkoyamıyoruz.

Bu konuda da yiğit olmak; bu değerlendirmelere kendini konu ettirmemek demektir. ‘Ben kendimi yaşatabilirim’ deme gücünü sergilemektir. Tabii bu da sizde bir türlü gelişmiyor. Öyle olsaydı, şu anda dağlarımızda veya mücadelemizin her sahasında bu kadar problemli kişilikler çıkar mıydı? Neredeyse hepinize dayak atmak istiyorum, tabii bu iyi bir şey değil. Yöntemlerimizde dayak fazla anlamlı değildir. Uyarılar, eleştiriler yapıyoruz, ancak bundan da fazla sonuç çıkarılmıyor. Bu da iyi bir şey değil. Bana göre en iyi kişilik, kendini bu durumlara düşürmeyen kişiliktir. En terbiyeli, en güzel, en yiğit olan, kendini bu temelde ayarlayan kişiliktir. Böylesi kişiliklerden herhangi bir ortamda bir tane bile olsa, o ortam zafere doğru koşar.

Yine de iddianızı yitirmeyin, sabırlı olun, ama bu gerçekleri de kesin göz önüne getirerek ısrarlı olun. Aslında iyi niyetlisiniz, henüz savaştan vazgeçmemişsiniz ve bir şeyler yapmak istiyorsunuz. Bu iyi niyetinizi, kendinizi terbiye etme, eğitme çabasıyla birleştirin. Gerçeğiniz biraz böyle. Halkın iyi bir hizmetçisi gibi anlamaya, öğrenmeye çalışın. Başkanlık farklı bir olay, onun gereklerini yerine getirmeden, bu aşamada yetişmeniz zordur. İyi bir hizmetçi gibi bizi anlarsanız, hizmetimizi taktir ederseniz, bu bile yeterlidir, yararlı olabilir. Yani ben aynı zamanda mükemmel bir hizmetçiyim. Bu konuda ustayım da, herkese hizmet etmekte benden ustası zor bulunur. Tabii hizmeti de taktir etmeniz gerekir. Yanlış anlamayın, eğer biraz dürüstlüğünüz varsa, bu hizmeti doğru ve yerinde kullanın. Yoksa başkanlık, önderlik gibi herhangi bir endişem yok.

Ben, oldukça kendimi hazırlamayı bilen bir insanım, ama sizin bunu kaldırmanız çok zor. Keşke gücünüz olsaydı da başkanlık tarzında sizinle çalışsaydık. Başkanlık esprisine, komutanlık esprisine göre birkaç kişi benimle çalışma gücünü gösterseydi. Ama yok, büyük bir kısmı baş belası olmaya gelmiş. Eskiden tanrıya, “derdime çare ol” diye yalvarırlardı. Tabii başkanlık tarzında bu tip yaklaşımlara yer yoktur. Hele askeri, siyasi ve tarihi olarak bu aşamada, bizim yapmamız gereken başkanlık, önderlik, bu tip yaklaşımlara kesinlikle yer vermemek durumundadır. Verirse zaten kendini bitirir. Yoksa başkana göre yaşayacak adam yok. İyi niyetlisiniz –öyle sanıyorsunuz, ben de bir şey demiyorum– onun için sizi fazla zorlamak istemiyoruz. Ben size göre bir başkanlık yapmaya hazırım, ama siz bize göre bir başkanlık gerçeğini yürütmeye hazır değilsiniz. Gücünüz yok, terbiyeniz, seviyeniz bunu kaldırmıyor. En iyinizin yapabildiği, belki biraz kölece, ucuzca, duygusalca bağlanmadır. Keşke emirleri yürütebilecek birkaç adamımız olsaydı. O zaman her türlü engeli aşabilirdik, fethedebilirdik. Eğer içinizde bazılarınız, “ben iddialıyım” diyorsa, bunun üzerinde düşünsünler. Ben önderlik yapabilecek güçteyim, ama siz Önderlikle emir dahilinde de yürüyebilecek güçte misiniz? Bunun üzerine yine düşünün ve kendinizi yanıltmayın.

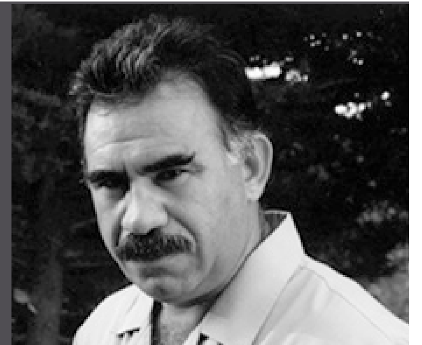
Belki bazılarınız buna aday olabilir. İçinizde belki saygılı olmak, “ben iddialıyım” demek isteyen vardır. İddiaları gerçekten buysa, “ben yaşayacağım, ben artık Önderlik gerçeğine göre yaşama gücünü göstereceğim” diyorlarsa, kendilerini dikkatle değerlendirip, ölçüp biçsinler. Değil böyle yüzlercesi, bir elin parmak sayısı kadar olsa bile, bizim için yeter de artar. Tabii ki, “çok zor” diyeceksiniz. Zordur elbet, önderlik öyle kolay mı, önderliği kolay mı yürütüyorum sanıyorsunuz; bu işin amansızlığını görüyorsunuz. Bu zorluklar karşısında kim bana acıyacak? Emri yürütmek daha kolaydır. Emir vermek ise çok zordur. En üst düzeyde önderlik emri vermek, bugün Kürdistan halkı için zor bir süreçtir. Biz onu yakaladık ve temsil ediyoruz. Sizler, hazır yürütülebilecek emirleri bile duymazlıktan, anlamazlıktan geliyorsunuz ve bununla da kendinizi ne kadar emir düzenine göre yetiştiremediğinizi, geliştiremediğinizi ortaya koyuyorsunuz. Emir bozan askerler, emirlerle alay eden, emirleri yaratıcı yürütemeyenler sizlersiniz. Asker olamıyorsunuz. Bu gücünüz, yaratıcı özelliğiniz yok. Bu açıdan eğer gerçekten kararlıysanız; emirler nasıl yürütülür onu öğrenmelisiniz.

Her gün aldığım raporlara bakıyorum; beyefendiler, çocuklar gibi, bir öndere bağlılığın gerekleri olarak rapor verme değil de, bana hep ağlamaklı, şikayetvari veya ağavari yöntemleriyle emir yağdırıyorlar: “Bizim için şunu yap, bunu yap, ben böyle zavallıyım, şöyle ağlıyorum, bize bunu da ver, şunu da ver.” Aslında ne istediğini bile bilmiyorlar. Emirleri yerine getirmek durumunda olanın kendileri olduğunu unutuyorlar. Bütün bu hal ve hareketleriyle, “ben yapamam, dayanamam, emirler boşa çıkıyor” diyorlar. Artık ne yaparsan yap. En iyi komutanlarımızın durumu budur. Kendisiyle uğraştırıyor. Onun derdi kendisidir, önderlik değil. Karma karışık duyguları var, yaşamdan vazgeçmiş, düşmüş bir hali var.

Belki de, bizim toplumsal ölçülerimize göre bir namus anlayışıyla, “büyüğümüze saygılıyız, arkadaşlığımıza bağlıyız” diyerek, en iyisi bu kadar yapıyor. Bu da çok kapsamlı olan Önderlik gerçeğini anlamak, yalnız uygulamak değildir. Ben, aslında halk önderliği için gerçekten ölçüleri tutturuyorum. Çoktan kendisi de, adı da unutulmuş, sıfır durumunda olan bir halk için, bugün uluslararası çapta; “işte bu önderlik, bir şey yapabilir” diyorlar. Sizin de bunu dikkate almanız lazım. Bir türlü ciddiye almak istemeyenler, hatta olmaz diyenler bile şimdi, “çok tehlikeli” diyorlar. Bugün ABD bile, “en tehlikeli önder” diyebiliyor.

Hiç kimse bu konuda bana fazla destek sunmadı. Hatta engellemelerimiz daha güçlü. Herkes bizi nasıl zora sokuyor. Ama ona rağmen biz düşmanın korkabileceği, halkın da, “sen bin yaşa” diyebileceği kadar, bir ön-

“Ölçülere göre amansız, yeterli olun, ama bahanelerle, şikayetlerle de Önderliği boşa çıkartmayın, kendinizi avundurmayın! Önderlik uygulamaktır, önderlik başarmaktır. Tek dersimiz; Önderlik esaslarına göre kendini güçlü kılmak, mücadeleye kendini tümüyle verebilen militan olmaktır. Yememiz, içmemiz, bütün öğrendiklerimiz bunun uygulama gücüne kavuşturulması içindir.”

derlik çizgisini yürütüyoruz. Bunun nasıl gerçekleştiğini düşünmeniz lazım. Ben bunu nasıl sağladım? Hikayeyi iyi öğrenin, hayalinizde canlandırın. Bana göre en iyi eğitim yolu, beni en ince ayrıntısına kadar anlamaktan geçer. Ama bunu ciddiye almayacağınızı biliyorum. Çünkü siz ağa, paşa çocuğu gibi yetiştirildiniz, aşiret geleneklerine göre yetiştirildiniz. Benimki ise kendine göre bir yetişme tarzıdır. Ve başkasının anlaması da çok zordur. Bu açıdan işimiz zor.

Beni yaratan bu mücadelenin bizi insana yaklaştırmasıdır

Şu anda etkili bir kişi haline geldim. Zaten beni önder sayıyorsunuz, ama nasıl bir önder olduğumu bilmiyorsunuz. Öğrenmenin kenarından bile geçmiyorsunuz. Durumunuza çok üzülüyorum, dayanamayacaksınız. Önderlik tarzını yakalayamamanın kurbanı olacaksınız. 'Acaba suç bende mi? Ben kendimi niye böyle yetiştirdim?' diye düşünüyorum. 'Bu çocukların, bu ülkenin, bu insanların hiç anlamayacakları kadar, güç yetiremeyecekleri kadar sen niye kendini yetiştirdin' diye, bazen de kendime öfkeleniyorum. Kendini yetiştirerek, düzenden sıyırarak, her tarafa yayarak, dayatarak, yürüterek bu hale getirmeyi kim anlayabilir? Ama yine düşündüm, 'başka çaresi yok' diyorum. Önderlik, ancak bu tarzla bazı değerleri kurtarabilir. Ben de öyle yapmasaydım, her şey bitmişti. Bunu da herkes, dost da, düşman da söylüyor. Halkın kendisi zaten, "gidersen her şey biter" diyecek kadar zavallılığını ortaya koyuyor. Demek ki, tarihte bir şeyler kurtarabilmek için, önderlik yapmam gerekiyordu. Ama bu da, sizin için hiç hazır olmadığınız, gereklerini yerine getiremeyeceğiniz, acımasız bir çelişki içine sokulmanız demektir.

Bir küçük memurdum, tapu-kadastro işini yapıyordum. Halen hatırımda gece gündüz dağda, tarlada yatıyordum. Elimde ölçüm cetveli, köylülerle yürüdüğümde bana yetişemediler, bazıları "artık çatladık" diyorlardı. Yine hatırlıyorum, yolma yoluyordum, fukara bacılarım mahvolmuşlardı. Yetişemedikleri için onları bazen dövüyordum, babam bile karşımda pes etmişti. O zaman da, bugün de ben, tüm işleri hep böyle ele aldım. Bunlar basit işlerdi, öyle siyasi, askeri işler değildi. Onlar ki, hepsi emekçiydi, köylü, kaba güç sahipleriydiler, bu duruma düştüğüne göre; sizin gibi çok narin yetişmiş çocuklar karşımızda nasıl dayanır? Hem de askeri, siyasi, örgütsel anlamda.

Bir kendimi yetiştirme tarzıma bakıyorum, bir de sizin yetişme tarzınıza bakıyorum ve 'suçlu kim?' diyorum. Kendimi yetiştirmesem, düşmanın istemini yerine getirmiş olurum. Mesafeyi açmasam –ki açmadan edemiyorum– o zaman düşman yener. Ama mesafeyi açarsam da, siz zavallı kalıyor, düşüyorsunuz! Bu acımasız bir çelişki. Bu çelişkiyi çözmek ve Önderliği iyi anlamak gerekir. Her gün tarzı tutturmak diyoruz, ama bunlar hep lafta kalıyor. Yani suçlu olduğunuz, kötü niyetli olduğunuz için değil de, gücünüz, iradeniz yetmiyor. Beyniniz az çalışıyor. En iyiniz kolay ölüyor. Bir canınız var, onu da kolay veriyorsunuz. Yani fukarasınız. Bana göre, böyle can verilmez. Önderlik ölçülerine göre anlayıp, yapabilseniz, sizi kimse yenemez. Kendim gibi adam yetiştirmem imkansız veya birisinin bu düzeye yetişmesi de çok zor. Ama hiç olmazsa arkadaşlar bizi takip edebilseler, emri uygulayabilecek güçte olabilseler, yine bir çok şey kurtarılabilir. Emirleri uygulayabilecek gücü göstermek, hatta emre göre yaşamak çok önemli. Bir şey yapmadan: "Ben önderlik emrine göre ayaktayım" diyerek, yaşanabilir mi? Hayır, taş çatlasa, ancak yirmi dört saat ayakta kalabiliyorsunuz ki, onu da başaramıyorsunuz. Tabii, Önderliğe göre yaşamak çok zordur. Bu büyük bir fedakarlık, büyük bir direnme gücü gerektirir.

Sizin yaptığınız; sadece Önderlik gücüne dayanarak, kendinizi, zayıflıklarınızı ayakta tutmaktır. Yani bir anlamda, bana askıntı olma, beni aşağı çekme tarzıdır. Yoksa bir omuz vererek, "ben de böyle dayanıyorum, Önderlik gücüne dayanabilecek kadar güçlüyüm" diyebiliyor musunuz? Hayır, bunun kenarından bile geçemiyorsunuz. İçinizde bazı dürüst arkadaşlar var, bu gerçekleri iyi anlasınlar diye söylüyorum. Gençsiniz, belki bazılarınız yiğit çıkabilir. Umudumuzu kesmeyelim. Bunları, kendinizi kandırmamanız için söylüyorum. Çerçeveyi iyi çizeyim ki, yetişme işiniz sağlam gelişsin. Çoğunuz halk çocuğusunuz. Objektif olarak da aslında benden daha yoksul koşullarda yetiştiniz veya yaşadınız. Ama kendinizi çözemiyorsunuz, dönüştüremiyorsunuz. Diyalektiği yakalayamıyorsunuz. Yine de, öğrenin diyorum.

Kitaplardan öğrenemiyorsanız, beni okuyun. Beni okumak çok zor değil. Ben kendimi, zaten en heyecanlı roman gibi önünüze açtım. Her şey açık sayfalar halinde, okuyun. İlla bana uyun, emrime gelin demiyorum. Önderlik yapmamı siz istiyorsunuz, giderek herkes istiyor. O zaman okuyun. Yanlış anlamamak için inceleyin. Her gün bir parçasını, bir sayfasını okuyun, bırakmayın; çünkü içinde size çok gerekli olan şeyler var. Eğer işinize gelmiyorsa, ne siz beni yorun, ne ben sizi yorayım. Ben, genel isteminiz üzerine kendimi huzurunuza çıkarıyorum. Kendimi öyle dayatma, egemen kılma gibi bir derdim yok, zaten buna tenezzül de etmem. Genel isteminiz üzerine kendimi açtım, o zaman okuyun.

Bu Önderlik gerçeği denilen olayı anlayacak mıyız, ona göre karar verecek miyiz, ona göre kendimizi yetiştirecek miyiz? En olumsuz sonuçlar da çıkarsanız, yeter ki beni incelemesini bilin. Ama yok, bir yandan, "şöyle büyük Başkan, şöyle kutsal değer" diyeceksiniz; diğer yandan köylü kurnazlığı, esnaf üçkağıtçılığı gibi yöntemlerle kendinizi bize dayatıp yaşatacaksınız. Bu da kendi kendisiyle alay etmektir. Ben size, beni böyle önder ilan edin demedim. Ben size, 'beni bir hizmetkar gibi, ayağınıza gelen, size her gün hizmetini sunan birisi olarak değerlendirin' dedim. Veya bir arkadaşınız gibi; ortak, eşit koşullarda sizlerle yaşamı, hatta mücadeleyi paylaşan, bir şeyler yapmak isteyen birisi gibi de anlarsanız, buna da razıyım. Ama bu da yok. Ne bir hizmetten, ne de arkadaşlıktan anlamıyorsunuz.

Şimdi bu, 'süper Önder' söylemi ortaya çıkmış. İyi ki ben kendimi yitirmiyorum, kaybetmiyorum, aksi halde halim duman olurdu. Ve bu aşamada olan size olurdu, bu halka olurdu. Birkaç yiğit kişiliğin çıkıp; "biz madem önder diyoruz, madem böyle bir gerçeklik var, o zaman biraz ciddi olalım" demesini isterdim. Ben her zaman size söyledim, benim zayıflıklarım olabilir. Benim sizler kadar gücüm yok. Birçok yönüyle zordayım, zavallıyım, fakat bazı hususları da gerçekleştirdim. Bir halk için çok önemli bazı işleri gerçekleştirdim, başardım. Kuvvetiniz var, güçlü yönleriniz var, bunu Önderlik gerçeğiyle birleştirin. Bir de, "halk önderidir, enayidir, istediğimiz gibi kullanırız" diyerek kötü kullanmayın, bu yanlıştır. Ne kadar zayıf ve güçsüz de olsam, bana böyle yaklaşmaya cüret etmeyin. Çünkü bu, halka saygısızlıktır.

Kaldı ki, kişi olarak da bu aşamada herkesle boy ölçüşebilecek durumdayım. Her ne kadar sizin gibi bir adam, sizin gibi bir erkek olmasam da, yine de bir önder olarak kabiliyetim var. En değme erkeği anlayabilecek ve değerlendirebilecek güçteyim. Bu, Önderlik gerçeğinde ne anlama gelir; kendini böyle adam, erkek yerine koyanların bir kez daha kendi durumlarını gözden geçirmeleri gerektiği anlamına gelir. Çünkü, halk için bir önderlik diyorsak, bu herkes için bir anlam ifade eder. Bir tanrı emri gibi, bir kanun gibi herkes için geçerlidir. Ve keyfine göre yaklaşım olmaz; resmiyet ortadadır, yasallığı vardır, genel geçerliliği vardır. Bundan da çıkaracağınız sonuç; "bu nasıl bir yasadır, bizim için ne anlam ifade" eder olmalıdır. Eğer biz öndersek, yasadır diyorsanız uyum göstereceksiniz. Türklerde meşhur bir söz vardır; "emir demiri keser" derler, gelişen biraz da budur. Aslında, bu konuda da oldukça incelemeye ihtiyacınız var.

Emirleri hemen uygulayın demiyorum. Emirleri, "önderlik nedir, bize hangi sorumlulukları yüklüyor?" diyerek inceleyin. Bunu benim için değil, bir halk önderliği geliştirdiğimiz için yapın. Yarın bir bostan korkuluğu bile dayatılsa, ona da uymak gerekir. Neden? Çünkü halk onu önder ilan etmiş. Kanunları var, bu yeterlidir. Önderlik bir kurumdur iyi ve kötü birisi de gelse, o kuruma bağlı çalışacaksınız. Eğer önderliği böyle kavrarsanız, o zaman gerçekten yasalardan bahsedebiliriz ve bu halkın yüzyıllardan beri ihtiyaç duyduğu bir kurumu yaşatabiliriz. Bunun da anlaşılması gerekiyor. Öğrenciyseniz, öğrenin! Burjuva okullarından mezun olup, küçük bir maaş almak için kırk takla atınız. Düzende bile size basit bir iş verildiğinde, bin defa şükrediyorsunuz. Burada hem onuru, şerefi hem de maddiyatı kurtarma var. Aç kalan yoktur. O zaman bu işi neden öğrenmeyelim, gereklerini neden yerine getirmeyelim? Düşmanın işinin gereklerini, kırk takla atarak yerine getiririz, kendi tarihi işimizi ise yapmayız, omuz silkeriz. Bu aşağılık bir durumdur. Oysa kendi tarihi işlerimize, zıpkın gibi yapışmamız lazım.

Önderliği temsil ettiği değerlere göre yaşamak gerekir

Önderlik gerçeğini çok yönlü incelemeye çalışın, alçak gönüllü, sabırlı olun, bir çok hususu yeniden kavramaktan çekinmeyin. Ben bile bu yaşta öğrenmekten çekinmediğime göre, siz de çekinmeyin. Halk çocuğuyuz. Ben ne kadar mütevazıca sizi anlamaya çalışıyorum, ilgileniyorum. Siz de öyle yapsanız, kıyamet mi kopar. Halkımız zorda, ona biraz yardımcı olalım. Varsa yiğitliğiniz, bu temelde hizmete koşturun. Başka türlü kendimize adam diyebilir miyiz? Ben sizin karşınızda ne kadar saygılıyım, edepliyim, size değer veriyorum. Siz de değer verin, ama öyle lafla değil. Benim karşımda hazır ola geç, arkamda ise bela ol; ben bunu kabul etmiyorum. Benim karşımda serserilik yapabilirsiniz ama arkamdan yapmayın. Benim yanımda her türlü tuhaflığı sergileyin, bu benim için değerlidir, ama arkamdan değil. Asıl ciddiyeti, olmadığımız yerde ve zamanda göstermelisiniz. En önemlisi budur. Benim sizden ısrarla istediğim, bizim olmadığımız yer ve zamanda, bağlılığın gereklerini yerine getirme gücünü gösterebilmenizdir. Bu çok daha değerli olur. Benim olduğum yerde zaten herkes iyi olmak zorunda, kendini farklı göstermeye ihtiyaç yok. Hatta doğal olursanız, zaaflarınızı görürüm ve gideririm. Bu iyi bir şeydir. Ama kötü olan, arkamızdan kendini gevşetmek ve kendi basitliğini yaymaktır. Bu doğru bir yaşam biçimi değildir.

Önderliğe, temsil ettiği değerlere göre yaşamak tersini gerektirir. Ben, tek başıma kaldığımda büyük ciddiyeti göstermeyi bildiğim için, biraz kendimi güçlendirdim. Yani istediğim her şeyi yapabileceğim koşullarda, her şeyi yapabilecek serbestlikte bulunduğum zaman kendimi sağlam tuttum, kendimi koyvermedim, kendimi abartmadım. Ve sonuçta, bu disiplini, bu önderlik gücünü ortaya çıkardım. Siz ise tersini yapıyorsunuz; karşımda ucuz bir resmiyet, arkamdan veya içinden bildiğini okumak. Bu da yanlıştır.

Yaşama saygının bir gereği olarak, Türk devletinin mutlak imhasını önlemek için, mutlak kendimize 'insanız' diyebilmek için, bu işi öğrenmemiz gerekiyor. Saygılı olanlar, bu işe varım diyenler, bunun anlam ve önemine göre yaşarlar ve hiç olmazsa ellerinden geleni yaparlarsa, o da çok önemlidir. Bunları anlamazlıktan gelmek, alay etmek, hafife almak, kapsamını daraltmak ve es geçmek, çok tehlikeli bir yaklaşımdır. Bu yüzden kaybediyorsunuz.

Yaşam elimizden gidiyor. Yaşamla alay etmek, yaşamı özel savaş rejiminin her türlü alçaltıcı çizmeleri altına terk etmek, en büyük namussuzluktur, zavallılıktır ve çaresizliktir. Öğrenme işini kesinlikle başarmak gerekiyor. Öğrenmenin itirazı, engeli olamaz. En büyük engelimiz kendini eğitmemedir, bunu gidereceğiz. Ben de bu konularda kararlıyım. Kim olursa olsun, öğrenmek zorundadır. Önderlik gerçeğiyle yaşamak istiyorsanız, öğreneceksiniz, gereklerini yerine getireceksiniz. Açık söyleyeyim, eğitimle oynanmaz. Kısaca, kim anlamazlıkta ısrar eder, gerçeklerle oynarsa, onu tanınmaz hale getirebiliriz. Ona, belki de o eski, kaba yöntemlerden daha ince yöntemler uygulayarak, neyin ne olduğunu öğretebiliriz. Zaten önderliğin eğitme yöntemlerinden birisi de budur. Diğerlerinden tamamen farklıdır. Kendini kandıranlarla, bu temelde önderliği kandırmak isteyenlerle uğraşmak, şu anda çok ileri düzeyde bir çabadır. Arkadaşlarımız, bizi veya kendilerini kandırmasınlar. Bazıları kendilerini aldatmak istiyor, ama biz öğretinceye kadar da bu işin üzerindeyiz.

Bazılarının saçları ağarmış, ama çocuk gibi kalmışlar. Fakat yetmiş yaşına gelseler dahi, anlayıncaya kadar onları yedi yaşındaki çocuk gibi değerlendireceğiz. Karşımızda erkek olmak, kadın olmak öyle kolay değil. Sizin anladığınız o erkeklik, benim için on yaşımdan itibaren beş para etmezdi. Hele öyle kadınlığın yanından bile geçilemez. Esef verici bir durum. Adam olmak, genelde insan olmak çok önemlidir. En kutsal değerlere bu kadar ters düşmüş, kendi kendini çaresiz kılmış kişiye, ben insan der miyim? Adam der miyim? Varsa erkeklik iddianız, yaşadığınız durumlara erkeklik denilebilir mi? Kocakarıdan daha betersiniz. Ben bile kendimi doğru dürüst adam yerine koyamıyorum, bu kadar çabaya rağmen sizi nasıl adam yerine koyacağım? "Yanıldık, önderliğin böyle olduğunu bilmiyorduk" derseniz, ben de size, önderlik böyledir derim. Ve bu bilimseldir de. Adam olmanın başka yolu yok. Yetmiş yaşına gelmiş adamları, kendini alim yerine koyanları görüyorum; birer zavallı, erkek demek için bin şahit ister. Siz ki, hiçbir şey yapamıyor, sadece ağlıyorsunuz, bu ayıp değil mi? Bu yaşa gelmiş kişiler böyle ağlar mı? İki kelime konuşmasını bilmiyor, ama kendinizi erkek yerine koyuyorsunuz. Açık söyleyeyim, ben kendimi kandırmamak konusunda ustayım. Gerçeği görmekte biraz zekiyim, bunları hemen tespit ettim: Bunlar adam olmaz, bunlar sahte erkektir. Bunlara gerçek adamlığı nasıl öğretirim diye, hemen kuralı uyguladım.

Kadını da ele aldım. Kolay kolay yaklaşmadım, ama bugün benim karşımda, kadın olmanın ne anlama geldiğini görüyorsunuz. Müthiş öğretiyorum veya hiçbir kadının oyununa gelmemek kadar, gerçek kadınlığı açığa çıkarmanın da büyük savaşını veriyorum. En üstten en alta kadar herkesin bir kadın anlayışı vardır. Kadın şöyledir, kadın böyledir, bir sürü numara, birçok ucuz yaklaşımdan tutalım, bilmem her türlü kutsal, namusvari yaklaşımlara kadar, hepsini delik deşik ettik ve içinde gerçeği görmeye çalıştık. Bu kadın kimdir, yaşama göre nedir? Akıllı olan, zeki olan bu konuda sorular sorar ve peşine düşer. Sonuçta kadını açığa çıkarıyoruz. Kadının hiç de öyle sanıldığı gibi değil, başka türlü de olabileceği ortaya çıkmaya başlıyor. Siz ki, erkek ve kadın olarak, kendi gerçekliğinizin yanından geçmiyorsunuz. Birileri size; "sen şöyle erkeksin, şöyle kadınsın..." demiş, bazı gelenekler öyle söylemiş ve siz de buna inanmışsınız. Kendi kendinizi öyle kandırmışsınız, hepsi bu. Başka herhangi bir kimliğiniz, kişiliğiniz, iradeniz yok. Neyin kadını, kimin erkeği, neyin erkeği farkında bile değilsiniz.

Tabii akıllılık budur ki, ben bunu erken yaşlarda fark ettim ve 'aman Allah'ım ne böyle erkek olayım, ne de böyle kadınlarla ilgileneyim' dedim. Ve sonuç; bu büyük oyundan, bu büyük yanılmadan kendimi biraz kurtardım. Özgürlük budur, bilinç de bu temelde gelişir. Mücadele ve irade bununla zafere doğru gidebilir. Ama kendinizi kıyaslayın, ne haldesiniz. Hani savaşçıydınız, hani yiğittiniz, hani biraz da adam olduğunuzu hissettirmek istiyordunuz, o zaman bunu doğru yapın. Edebiyatçılarımız yok ki, "ne haldeyiz" diye, birkaç tane iyi kitap yazsalar. Bu yaşa gelmiş bir kişi olarak, ben kendimi adam yerine koymaktan adeta kaçıyorum. Çelişkiyi yakaladık, bu çabalar çözüm için Kürt insanını şekillendiriyor, bu çelişkinin çözümü halinde biraz adam olunabilir. Eski kadının ne demek olduğunu düşünün. Dünyanın en büyük işkencesi, eski kadınla yaşamak demektir. Başa en büyük beladır. Tabii zavallılığı, çaresizliği nedeniyle böyledir. Hatta kimin, nasıl, hangi tarihte, hangi yüzyılda, hangi kanunlarla, çoktan tanınmaz ve belalı hale getirdiği belli olmadan, kendini ortaya koyup; işte şöyle namus meselesi, böyle duygu meselesi, şöyle yaşam veya karı-koca meselesi denerek, her şeyi bitiren yaklaşımlar sergilendi. Önderlik gerçeği; bunun da çözümlenmesidir ve temel ilişkiyi, yaşamın ABC'sini yeniden ele almaktır.

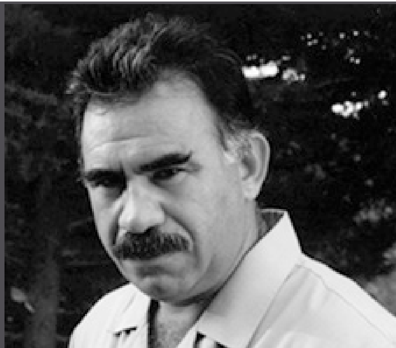
Birileri seni adam olmaktan çıkardıysa, seni çaresiz bıraktıysa, yapacağın ilk şey yaşamın ABC'sini öğrenmektir. Gerçekçi olalım, bugün dünyanın en tanınmaz insanları haline getirilmişiz. Dünyada, durumu en fazla anlamazlıktan gelinen halk biziz. Ve dünyanın en büyük utancı –ki, benim açımdan da böyleydi– böyle bir halka mensup bir adam, bir erkek olmaktır.

Bunu aşmak için bu büyük mücadeleyi sergiledik. Şu anda beni yaratan tek şey, bu mücadelenin bizi biraz insana yaklaştırmasıdır. Aksi halde utancımdan her gün bin defa ölmüştüm. İşte bütün bunları da öğrenmeyi bileceğiz. Gençsiniz, öyle altından çıkılamayacak kadar zor değildir. Çünkü, epey katkı sunmuşuz. Öğrenmek ayıp değil, öğrenmemekte ısrar ayıptır. Mütevazı olun, ömrünüzü biraz bu işlere adayın, sonuç alırsınız. Ben bunu tek başıma göğüslediğime göre, sizler niye yapamayacaksınız. O halde, doğru öğrenelim, yeterli öğrenelim. Kesin öğrendiklerimizi de, Önderlik gerçeğini uygulama gücüne dönüştürelim. Her koşulda, her zamanda, biz olmasak bile bu gücü gösterin. Bu, benim bireysel varlığımla bağlantılı değildir; önderlik bir kurumdur, yüzyıllara sığar ve öyle ele alacaksınız. Kendinizi buna göre, gerekirse yeniden yaratacaksınız ve kendinize her gün yeni yeni biçimler kazandıracaksınız. Yiğitliğinizi böyle açığa çıkartıp, hayata geçireceksiniz ve o zaman, biz size göre bir önder, siz de bize göre militan olursunuz. Ben aşağısını kendim için kabul etmediğim gibi, sizler de, kendiniz için bunun daha sağını, daha solunu, çok gerisini kabul etmemelisiniz.

Ölçülere göre amansız, yeterli olun, ama bahanelerle, şikayetlerle de önderliği boşa çıkartmayın, kendinizi avundurmayın! Önderlik uygulamaktır, önderlik başarmaktır. Tek dersimiz; Önderlik esaslarına göre kendini güçlü kılmak, mücadeleye kendini tümüyle verebilen militan olmaktır. Yememiz, içmemiz, bütün öğrendiklerimiz bunu uygulama gücüne kavuşturulması içindir. Önderlik gerçeğini gerektiğinde sonuna kadar uygulayabilmek, yine zafer için ne kadar uygulamak gerekiyorsa o kadar uygulamak, tek amacımız olmalıdır.

31 Ocak-30 Mayıs 1996

"Önderlik gerçeğini çok yönlü incelemeye çalışın, alçak gönüllü, sabırlı olun, birçok hususu yeniden kavramaktan çekinmeyin. Ben bile bu yaşta öğrenmekten çekinmediğime göre, siz de çekinmeyin. Halk çocuğuyuz. Ben ne kadar mütevazıca sizi anlamaya çalışıyorum, ilgileniyorum. Siz de öyle yapsanız, kıyamet mi kopar. Halkımız zorda, ona biraz yardımcı olalım. Varsa yiğitliğiniz, bu temelde hizmete koşturun."

Karanlıktaki şehir

"Asuri halkının yer altında gizli kalan tarihinden bir parçaydı bu şehir"

Yaz aylarının kavurucu sıcağında damar damar çatlayan Kızıltepe ovasının toprağı bir haftadır yağan yağmurla aylarca hasretini çektiği suya kavuşmuştu. Toprak susuzluktan kavrulduğu günleri düşündükçe dökülen damlaları doyumsuzca içine çekiyordu. Toprak ve su. Yaşamın kaynağı olan iki gerçek. İnsanlara umut veren ve yaşama bağlayan. Biri diğerinin var oluşunu anlamlandıran ayrılmaz ikili. Bağrına bırakılan tohuma can veren, fideye dönüştüren ve üzerinde yaşayan insanlara yaşam veren ilişki. Uçsuz bucaksız görünen ova ne kadar da sessiz görünüyordu. Ama bu sessizlik sadece görüntüde idi. Görünen fırtına öncesinin sessizliğiydi. Yıllardır Kürdistan'ı sömürenler, kirletilmedik bir karış toprak bırakmayanlar kopacak fırtınayı fark etmişlerdi. Onun için dağ taş demeden ellerinde bayraklarla yeniden işgale başlamışlardı.

Bir haftadır her gece yağmur çamur demeden, soğuğa aldırmadan sabaha kadar yürüyorduk. Sabah olmak üzere idi. Grup durmuştu. Öncülerin geçeceğimiz boğazı, –asker var mı, yok mu diye– kontrol etmelerini bekliyorduk. Yağmur daha da şiddetlenmişti. Kara şubatın soğuğu iliklerime işliyordu. '94 kışı geçen yıla nazaran daha soğuk geçiyor diye düşündüm. Öncülerin haber vermesiyle yürümeye başladık. Boğazda durup, yürüyüş boyunca gözüken ova köylerinin ışıklarına son kez baktım. Havanın yavaş yavaş aydınlanmasıyla zifiri karanlıkta belirgin olan ışık kümeleri silikleşmişti. 'Fırtına öncesi sessizlik' dedim kendi kendime. Ve sonra koşup önde giden arkadaşlara yetiştim. Zifiri karanlık yerini aydınlığa bırakmıştı. Daha fazla yürüyemedik. Çünkü stratejik tepeleri tutan askerlere görüntü verebilirdik. Küçük bir tepenin yamacındaki kayaların arasına girdik. Akşama kadar orada kalacaktık. Sırılsıklam olmuştum. Yorgunluktan ayakta duracak halim kalmamıştı. Bir kayanın altına girip çantamın üzerine oturdum. Esen rüzgarın etkisiyle titriyordum. O anda ateşin yaşamımızdaki yerinin ne kadar önemli olduğunu daha iyi anladım. Islaklık, soğuk, ateş yakamama ve en önemlisi de grubun kalabalık oluşu beni öfkelendirmişti. Hazırlıksız yakalanmıştık. Ne olursa olsun çatışmaya girmememiz gerekiyordu. Çünkü bulunduğumuz arazi çatışma için elverişli değildi. Yarı dağlık ve çıplaktı. Böyle yerlerde ancak küçük birimler kalabilirdi. Oysa bizim sayımız otuza yakındı. Olabilecekleri düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Bana teselli veren tek şey operasyondan önce Salih arkadaşla ayrılmış olmamızdı. Onunla eyalet gücünü ikiye bölmüştük. Ve onlar Viranşehir alanına geçmişlerdi. Biz ise bu kadar kabarık güçle operasyon alanında kalamazdık. Buradan çıkmanın bir çaresini bulmak gerekiyordu. Üstelik açlık ve yorgunluk arkadaşları çok zorluyordu.

Kendi kendime düşünüp bir çare bulmaya çalışıyordum. Düşüncelerden sıyrıldığımda bedenimdeki titremenin durduğunu fark ettim. Çevreme bakındım. Arkadaşlar yağmurdan korunmak için girdikleri kayaların altında soğuktan iki büklüm olmuş uyuyorlardı. Nöbetçilere seslendim. Sesimi duyan Barış arkadaş nöbet tuttuğu kayanın üzerinden inip yanıma geldi. Bir şey olup almadığını sordum. O da, Mazı dağı tarafında bulunan tepelerde askerlerin olduğunu ve ateş yaktıklarını söyledi.

Barış arkadaş öncümüzdü. Kızıltepe alanını avucunun içi gibi bilirdi. Onunla göz göze geldiğimde küçük siyah gözlerindeki sıcaklığı duyumsardım hep. Davranışlarındaki dirilik, zor anlarda çevresine moral veriyordu. Ona Rubar arkadaşı çağırmasını söyledim. Barış arkadaş yanımdan ayrılıp gittikten sonra ne yapacağımız konusunda düşünmeye başladım. Rubar arkadaş uzun süredir GAP eyaletinde idi. Araziyi iyi tanıyordu. Onunla tartışıp bir çözüm bulmamız gerekir, diyordum kendi kendime.

Sabah ara veren yağmur yeniden başlamıştı. Bu sefer karla karışık yağıyordu. Rüzgarın oradan oraya savurduğu gri sis kümeleri yukarılara yükseliyordu. "Umarım izlerimiz silinmiştir" diye geçirdim içimden. Rubar arkadaşın, "beni çağırmışsınız" sözleri daldığım düşünce deryasından çekip aldı beni. Başımı kaldırıp ona baktığımda dizlerine kadar çamura batmıştı. Sanki çamurdan bir çizme giymişti. Zayıf yüzündeki gür sakalları ıslandığı için tel tel olmuştu. İri siyah gözleri yorgunluktan göz çukurlarının daha da gerisine gitmişti. Altında oturduğum kayaya sokularak ona, "gel otur" dedim. Sonra bizim yaşamımızda kritik anlarda cevapları çok zor olan soruları sordum. *"Ne yapalım? Nereye gidelim? Bu operasyonu kayıp vermeden nasıl atlatabiliriz?"*

Vereceği yanıtların ağırlığının farkındaydı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra önüne eğdiği başını kaldırıp konuşmaya başladı, konuşurken zirveleri sisle kaplanmış tepeleri süzüyordu.

"Grup çok kalabalık, küçük birimlere ayrılıp operasyon alanından çıkmalıyız, yoksa..." deyip sustu. Sesindeki titreklik yaşadığı kaygıyı ele veriyordu.

"Yoksa çatışmaya gireceğiz. Bu arazide çatışmaya girersek kayıp veririz" diyordu.

Söyledikleri doğruydu. Bu tehlike beni de kaygılandırıyordu. Rubar arkadaş tuttuğu soluğunu aniden bırakarak konuşmasına devam etti.

"Ayrıca GAP gücü böyle bir operasyon görmedi. Doğrusu ben de uzun yıllardır buradayım, ama ilk kez böyle bir operasyona tanık oluyorum. Bizi gafil yakalamak için kış mevsiminde, üstelik eyaletin bütün bölgelerinde aynı anda operasyona başladılar. Bunun yanında bizi zorlayacak olan GAP gücünün uzun süreli bir operasyona alışık olmamasıdır" dedi ve sustu.

Dara düşmenin öfkesi ses tonuna ve mimiklerine de yansımıştı. Siyah gür kaşlarını çatmış, gözlerini dizinin arasında kabzasını sıkıca kavradığı silahına dikmişti. Söylediği gibi gücü birimlere ayırıp, çemberden çıkmamız en doğrusuydu. Rubar arkadaşla biraz daha tartışıp, bir grup arkadaşın akşam bizden ayrılmasına karar verdik. Ayrılacak olan arkadaşlar Mardin ile Xurs arasındaki alana gidecekti. Grup sorumluları olarak Diyar ve Alişer arkadaşları belirledik. Alişer arkadaş Xursluydu ve uzun yıllar milislik yapmıştı. Araziyi de ayrıntılarıyla biliyordu. Bu iki arkadaşı bulup onlarla nereye gidecekleri ve nasıl hareket edecekleri konusunda konuşup akşam hareket etmeleri için hazırlık yapmalarını söyledim. Diyar ve Alişer arkadaşla beraber sekiz kişi olan grup, hava kararınca bizden ayrıldı. Sayımız azaldı, ama rahat değildim, içimde bir huzursuzluk vardı. Beni içten içe kemiriyordu adeta. Rubar arkadaş davranışlarımdan rahat olmadığımı anlamıştı. Yanıma gelip, *"ben de rahat değilim, ama başka da çaremiz yok, umarım kazasız belasız Xurs alanına ulaşırlar"* dedi. Bende söylediklerine karşılık "umarım" deyip sustum.

Karla karışık yağan yağmur bir türlü dinmek bilmiyordu. Soğuk, yorgunluk ve açlık kendisini daha fazla hissettirmeye başlamıştı. Grup gittikten sonra, bizde hazırlanıp sabaha kadar sürecek bir yolculuğa başladık. Kaldığımız noktada bir günden fazla kalamıyorduk. Sürekli yer değiştirmek zorundaydık. Bu hem operasyon güçlerini yanıltıyordu hem de çatışmaya girme olasılığını azaltıyordu. Durmadan yürüyorduk. Ama kendimi bir türlü ayrılan grubu düşünmekten alıkoyamıyordum. İçimden sürekli, 'umarım pusuya girmeden Xurs'a yetişirler' diyordum.

Gecenin zifiri karanlığı, sürekli yağan yağmur ve sakız gibi yapışkan çamur, yürüyüşü oldukça zorlaştırıyordu. Gece yarısına doğru seyrek meşe ağaçlarının olduğu kayalıklı bir yamaçta durduk. Bu yamaç geçmişte nokta olarak kullanılmıştı. Ama çok sık kullanılan bir nokta değildi. Hem de sapa bir yerde olduğu için fazla dikkat çekmiyordu. Ayrıca kendimizi yağmurdan koruyabileceğimiz, yarı mağara biçiminde taş altları da vardı. Rubar arkadaşın onayını da alarak orada kalmaya karar verdik. Noktaya ulaşalı yaklaşık yarım saat olmuştu. Bir kayanın altında, çömeldiğim yerde uyuklamıştım. Çamurda yürüyen birinin ayak sesleriyle uyandım. Dikkatlice çevreme bakınırken bir insan siluetinin bana yaklaştığını fark ettim. Yüksek sesle *"kim var orada?"* diye sordum. O da *"benim, benim. Ben Bahattin"* dedi. *"Ne dolanıyorsun, niye taşın altına girip dinlenmiyorsun?"* diye sordum. Bahattin bulunduğum taşın altına girip yanıma çömeldi, ürkek bir sesle *"ben bu yakınlarda büyük bir mağara biliyorum. İzin verirseniz gidip bakmak istiyorum. Askerler o mağarayı bilmiyor. Eğer karanlıkta yerini çıkarabilirsem gidip orada kalırız. Hem böylelikle her gece yağmur ve soğukta sabaha kadar yürümekten kurtuluruz"* dedi. Sesindeki titreklik ve nefes alışverişindeki düzensizlik dikkatimi çekmişti. O anda Rubar arkadaşın onun hakkında söylediklerini anımsadım. Gruptaki arkadaşların durumunu tartışırken Bahattin'in çok zorlandığını, iradesinin zayıf olduğunu söylemişti. Bu nedenle ona *"şimdi uygun değil, hem karanlıkta bulamazsın. Yarın sabah arazi keşfini yaptıktan sonra eğer bir şey yoksa gider bakarsın"* deyip, gidip dinlenmesini söyledim. Ben de, tekrar oturduğum yerde başımı dizlerime koyup uyuklamaya devam ettim.

Sabaha doğru bir arkadaşın telaşlı sesiyle uyandım. Kendi kendime 'ne oluyor acaba, yakınımızda askerler mi var?' diye sorular sorarken, Rubar arkadaşın koşar adım yanıma geldiğini gördüm. Öfkeden söyleniyordu, *"alçak Bahattin... kaçmış!.."* 'Bir bu eksikti!..' diye geçirdim içimden. Kendi kendime kızıyordum. Gece ondan şüphelenmeme rağmen nöbetçileri uyarmadığım için kendimi suçluyordum. Ama olan olmuştu. Şimdi ne yapacağımızı düşünmek zorundaydım. Rubar'a, ne zaman kaçtığını sordum. Rubar, Bahattin'in gece yarısı benim yanımdan ayrıldıktan sonra gidip nöbetçilere, benden izin aldığını ve bu yakınlarda bir mağara yeri bildiğini, oraya bakmaya gideceğini söyleyerek gittiğini söyledi. Havanın aydınlanmasına az kalmıştı. Karanlık-aydınlık karşısında son dönemi yaşıyordu. Ve bir süre sonra aydınlığın hükmü dünyayı saracaktı. İhanet karanlıkta gerçekleşmişti.

Rubar yanına bir arkadaşı alıp, sabahtan önceki alacakaranlıkta Bahattin'in izini takip etti, ama daha fazla iz süremedi ve geri geldi. Çünkü hava aydınlanıyordu ve daha fazla gidemezdi. Yanıma gelip, *"izler Kızıltepe ovasına doğru gitmiş. Eğer teslim olursa çatışmaya girmek zorunda kalırız. Hemen yerimizi değiştirmemiz gerekiyor"* dedi.

Karanlık yerini aydınlığa terk etmişti. Yağmur akşamki şiddetini yitirmişti. Hafiften yağan su zerrecikleri yüzümüzü okşuyor gibiydi. Bulunduğumuz mekana gri bir sis kümesi çökmüştü. Sis kütlesi o kadar yoğundu ki, görüş mesafesi oldukça azalmıştı. Doğa o an, bizim tarafımıza geçmişti. Sis kütlesi sanki bizi içinde gizleyip oradan götürmek için gelmişti. Alelacele çantalarımızı sırtladığımız gibi hızla oradan uzaklaşmaya başladık.

Sırtın öbür yamacına ulaştığımızda sis yukarılara doğru yükseliyordu. Yamaçta bodur meşe ağaçlarının olduğu hafif kayalıklı bir yerde durmak zorunda kaldık. Fazla uzaklaşamamıştık. Ama en azından askerler geldiğinde fark etme imkanını kazanmıştık. Bu arada telsizden Türk askerlerinin muharebesini dinliyordum. Telsiz konuşmalarından oldukça hareketli oldukları anlaşılıyordu.

İz sürdüklerini söylediklerinde kaygılanmıştım. *"Bahattin hemen mi teslim oldu acaba? Bizim izleri mi takip ediyorlar?"* diye sorular soruyordum kendi kendime. Fakat daha sonra *"izler bir mağaraya gidiyor"* sözlerinden sürdükleri izin, bizim olmadığını anladım. Rahat bir nefes almıştım. Ama bu sefer de izlerin kime ait olduğu düşüncesi aklımı kurcalamaya başladı. Bizden ayrılan Diyar ve Alişer arkadaşların grubunun dün gece Xurs tarafına geçmiş olmaları gerekiyordu. *"Onlar olamaz. Alanda başka kimse de yok. Yoksa Diyar arkadaşın grubunun izlerini mi buldular?..."* Düşünmekten başım ağrımaya başlamıştı. Saate baktım yediyi gösteriyordu. 'Umarım Diyar'ın grubu değildir' diyordum. Telsiz konuşmalarını pür dikkat dinliyordum. Bir ara telsizden *"yerlerini tespit ettik, temas başladı"* sözleri geçti. Ve çatışma öğleden sonra saat bire kadar devam etti. Çatışma sonucunda verilen tekmilden sekiz arkadaşın şehit düştüğünü öğrendim. Sonraki gün özel savaş kurmaylarının telsizden yaptığı, "teslim olun Alişer ve Diyar öldü" çağrıları ile şehit düşen arkadaşların bizden ayrılan grup olduğu kesinleşmişti. Arkadaşlarımız çatışmıştı ve biz hiçbir şey yapamamıştık. Çatışmayı telsizden dinlemekten başka hiçbir seçeneğimiz yoktu. Bu bir gerilla için en zor andı. Ve o anda yaşanan psikolojiyi ifade etmeye kelimeler yetmiyordu.

Çok sonraları öğrenecektik ki, grup bizden ayrıldığı gece Xurs tarafına geçmeyip yol üzerinde bir köye uğruyor. Gece köyden çıkarken özel savaş güçleri onları fark ediyor ve sabah izlerini takip edip üzerlerine gidiyor.

Grubun şehadeti beni gerginleştirmişti. Öfkeden yerimde duramıyordum. Taşın altından çıkıp, çamurun içinde ileri-geri gidip geliyordum. Yağmur inadına ara verme-

"Karanlık yerini aydınlığa terk etmişti. Yağmur akşamki şiddetini yitirmişti. Hafiften yağan su zerrecikleri yüzümüzü okşuyor gibiydi. Bulunduğumuz mekana gri bir sis kümesi çökmüştü. Sis kütlesi o kadar yoğundu ki, görüş mesafesi oldukça azalmıştı. Doğa o an, bizim tarafımıza geçmişti. Sis kütlesi sanki bizi içinde gizleyip oradan götürmek için gelmişti."

den yağıyordu. Soğuğa rağmen sanki başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor, vücudum ateş gibi yanıyordu. "Keşke onları göndermeseydim" diyordum. Şehit düşen arkadaşların tek tek yüzleri geliyordu gözümün önüne.

Birimlere ayrılarak çemberden çıkma planının bedeli ağır olmuştu. Bu koşullarda operasyon güçlerine darbe vurma imkanımız da yoktu. Başka bir çare bulmamız gerekiyordu. Bunları düşünürken ağzımdan kendiliğinden "Rubar, Rubar" sözleri dökülüyordu. Başımı sol tarafa çevirdiğimde, Barış arkadaşın bir taşın altında iki büklüm oturmuş beni izlediğini fark ettim. Ona gidip Rubar'ı çağırmasını söyledim. Rubar geldikten sonra çamurun içinde ileri geri gidip gelmeye son verdim. Geçip bir taşın altına oturduk. Rubar kendisini niçin çağırdığımı anladığından bir şey sormadan doğrudan söze girdi.

"Bu olaydan sonra dağda kalmak daha riskli olur. Grubu alıp Kızıltepe ovasına inelim, biliyorum tehlikesi çoktur, ama şu anda burada kalmak en az ovadaki kadar tehlikeli. Ben ovayı çok iyi biliyorum. Halk yurtseverdir, bizi korur. Üstelik operasyon güçleri ovaya ineceğimize fazla ihtimal vermez. Ovada bizi koruyacak kollayacak olan dağ halktır. Bu şekilde operasyonu boşa çıkarabiliriz. Burada daha fazla kalırsak çatışma kaçınılmaz olur" dedi.

Rubar konuştuğunda özellikle halktan bahsederken gözlerinin parladığını fark ettim. Sesindeki rahatlık bana da güven vermişti. Ama yine de zor bir karardı. Ovada ilk hata son hata anlamına geliyordu. Bir süre sessizce düşündüm. "Tamam gidelim" demek istiyordum, ama içimden gizli bir ses buna engel oluyordu. Karar verme konusunda zorlanıyordum. İçten içe bir korku yaşamama rağmen önerisini kabul ettim.

Malkoç operasyonunun 10. günüydü. Hava kararınca toparlanıp Kızıltepe ovasına doğru yola koyulduk. Beş saatlik yorucu bir yürüyüşten sonra dağlık arazinin bitiminde bulunan Bloka köyüne ulaştık. Köy geçen yıl boşaltılmış ve yakılmıştı. Bahattin'in bildiği bir silah deposunun yerini değiştirmemiz gerekiyordu. Bir grup arkadaş silahları getirmek için bizden ayrıldı. Biz de daha önce cephe birimlerinin kullandığı ve kendi aralarında *"Paris noktası"* diye adlandırdıkları bir mağaraya gittik. Hem arkadaşları bekleyecektik hem de dinlenecektik. Girdiğimiz mağara üç bölmeden yapılmıştı. İlk önce beş-altı metre uzunluğundaki tünelden geçip bir oda kadar geniş olan birinci bölmeye girdik. Oradan tekrar aynı uzunlukta olan bir tünelden geçip ikinci bölmeye ulaştık. Oradan da yine aynı şekilde üçüncü bölmeye gittik. Şaşırmıştım. Çakmak ışığıyla mağaranın içini kontrol ediyordum. Doğal değildi ve insanlar tarafından yapılmıştı. Mağaranın içinde dolaşırken Devran arkadaşı çağırdım. Çünkü bizi buraya getiren oydu. Yanıma geldiğinde ona "*bu mağara elle yapılmış"* dedim. O da Bloka köyünün etrafında bunun gibi onlarca mağara bulunduğunu ve eskiden buralarda yaşayan Asuriler tarafından yapıldığını söyledi. "Kendilerini katliamdan korumaları için yapmış olmalılar" diye düşündüm. Sonra gidip bir köşede oturdum. İçerisi o kadar karanlıktı ki, bana ürküntü veriyordu. İçerideki nemli hava sanki yüzüme yapışıyordu. Asuriler-mağara-katliam... Düşündükçe gerginleşiyordum. Oturduğum yerde katledilen Asurilerin kanlarının olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken etmişti. Yaşadığım gerginlikten kurtulmak için arada bir elimdeki çakmağı yakıyordum. Diğer arkadaşlar mağaranın sessizliğiyle bütünleşmiş ve uyumuşlardı. Uyumak istiyordum, ama daldığım düşünceler buna izin vermiyordu. "Silah deposuna gidenler erken gelseler de buradan gitsek" diye geçiriyordum içimden. Kendimi bir mezarlıktaymış gibi hissediyordum. Ki zaten geçmişte bu mağara yüzlerce kişiye mezar olmuştu. İçine girdiğim tedirginlikten kurtulmak için sürekli çakmak yakıyordum. Bir ara çakmağı yaktığımda duvar tarafından gelen bir esintinin çakmağın alevini mağaranın kapısının bulunduğu yöne doğru savurup söndürdüğünü fark ettim. Emin olmak için çakmağı birkaç kez daha yakıp dikkatlice kontrol ettim. Aynı olay yine tekrarlandı. Cebimdeki defterden bir kaç sayfa koparıp yaktım. Esinti ateşi yine kapıya doğru savuruyordu. Yaslandığım duvarı çakmak ışığında elimle kontrol etmeye başladım. Elimi gezdirirken zeminle duvarın bitiştiği köşede küçük bir deliğin olduğunu fak ettim. Esinti oradan geliyordu. Deliğin ağzına dökülen toprağı temizledim. Delik genişledikçe esinti daha da güçleniyordu. Derinliğini ölçmek için deliğin içine bir taş bıraktım. Attığım taşın yere düştüğüne dair herhangi bir ses alamayınca derin bir yer olduğunu anladım. Belki ses duyarım diye kulağımı deliğin ağzına dayadım. Esinti kulağımı ve saçlarımı okşuyordu sanki. İçeriden gürül gürül akan bir ırmağın uğultusu geliyordu. Bu ses merakımı daha da artırmıştı. Birden Devran'ın anlattıkları geldi aklıma. İçinden ırmak çıkan bir mağaradan bahsetmişti. Kendi kendime, "bu uğultu o ırmağın sesi olmalı" dedim. Köylüler anlatıyormuş, ırmak bazen yılda bir, bazen de iki yılda bir kesiliyormuş. Bir süre sonra büyük bir patlamayla yeniden akmaya başlıyormuş. Bloka köyünün sebze ve meyve bahçeleri bu suyla besleniyormuş ve bu su Kızıltepe ovasına kadar iniyormuş.

> "Localara bakarken yıkıntılar arasında mavi-kırmızı ve yeşil renklerle boyanmış sıva parçalarını fark ettim. Kendimi gördüğüm yapının güzelliğine o kadar kaptırmıştım ki bir zaman tüneline girip binlerce yıl geriye gitmiş gibiydim. Tarih kitaplarında okuduğum, arenalarda dövüşen gladyatörler canlandı gözümde. Ama bu sahnede ölüm dövüşü olmamıştı. Aksine insanlar yaşamak için sabırla çalışarak yarattıkları bu eserle ölümsüzleşmişlerdi. Zamanın kemiriciliği bile yok edememişti bu gerçeği..."

Heyecanlanmıştım. Merakım ve nasıl bir yer olduğunu görme istemim daha da artmıştı. Deliğin ağzını ellerimle hızlı hızlı açmaya başladım. Ama toprağı temizleyince, bir taşla kapatılmış olduğunu gördüm. Kendi kendime "burasının nasıl bir yer olduğunu görmeden hiçbir yere gitmeyeceğim" dedim ve Rubar arkadaşa seslendim. O da yorgunluktan uyumuş olmalı ki, çağrılarıma biraz geç cevap verdi. Ona bulduğum yeri gösterdim. Ve olanları anlattım. Taşı çıkarmak için kazma kürek gerekiyordu. *"İki arkadaşı hemen Bloka köyüne gönder, oradan kazma-kürek ya da demir çubuk ne olursa alıp getirsinler"* dedim. Rubar iki arkadaşı gönderdikten sonra tekrar yanıma geldi. Sabırsızlıkla köye giden arkadaşların dönmesini bekliyordum. Yarım saatte gidip gelmelerine rağmen bu süre bana o zaman oldukça uzun gelmişti. Getirilen kazma ve demir çubukla deliğin ağzındaki taşı çıkardık. Delik bir kişinin girebileceği kadar genişlemişti. Rubar'la ben içeriye girdik, önce üç dört metre kadar aşağıya indik. Yanımızda aydınlatmak için sadece çakmak vardı. Girdiğimiz tünelde eğilerek yavaş yavaş ilerliyorduk. Bastığım zemindeki yumuşaklığı fark ettim. Elimle kontrol edince zeminin yosun bağladığını anladım. Yosunları kaldırıp çakmağı yakınca zeminin kare biçimindeki paket taşlarla döşenmiş olduğunu gördüm. O anda Mardin'de doğup büyüdüğüm sokak geldi aklıma. Arkamda duran Rubar'a, "bak" dedim, bir yandan da görebilmesi için sürekli çakmak yakıyordum. *"Mağaranın zeminine, paket taşlar döşenmiş"* dedim. Ama buna anlam veremedim. Niye bu kadar özen göstermiş diye düşünüyordum. Tünelde biraz ilerledikten sonra sonu gelmeyince geri döndük. Doğrusu biraz korkmuştum. Hem çakmak ışığıyla fazla ilerleyemiyorduk. Tünel yukarıdaki mağaraya hiç benzemiyordu. Havasındaki gizem beni etkilemişti. İçimdeki merak daha fazla artmıştı. Arkadaşların yanına döndüğümüzde Rubar'a bu tünelden kimseye bahsetmemesini söyledim.

Mağaranın kasvetli havasının başlangıçta bende yarattığı tedirginlikten sıyrılmış ve rahatlamıştım. Sanki bir sırrı çözmenin son aşamasına yaklaşmışım gibi bir duyguya kapılmıştım. Aşağıdaki tünelin nasıl bir yer olduğunu ve nereye gittiğini öğrenme düşüncesi bütün benliğimi sarmıştı. Tehlikeli de olsa bir gün daha kalıp aşağıyı kontrol etmeye karar verdim. "Hem operasyon güçleri gelse bile tünele girip saklanırız" diye düşündüm. Düşündüklerimi Rubar'a anlatıp onun da onayını alarak kalmaya karar verdim. Depoya giden arkadaşlar gece yarısına doğru dönmüşlerdi. Silahlar ele geçmemişti. Rubar'a *"herhalde Bahattin daha teslim olmamış"* dedim.

O gün orada kaldık. Gündüz herhangi bir şey olmadı. Türk ordusu çevremizdeki stratejik tepelerde vardı, ama bulunduğumuz mağaraya herhangi bir yönelimleri olmadı. Akşam olunca bir grup arkadaşı ovadaki bir köye gönderdim. Onlara köyde aydınlatmayı sağlayacak pil, fener, fanus vb ne bulurlarsa, alıp getirmelerini söyledim. Giden arkadaşlar gece yarısı dönmüş ve istediğimiz malzemeleri getirmişti. Zaman kaybetmeden tünele inmek için hazırlıklara başladık. Rubar'a, Rızgar ve Barış'ın da gelmesini söyledim. Yanımıza bol miktarda pil, iki el feneri ve bir fanus alıp tünele indik. Diğer arkadaşlara, *"biz silahlar için depo yapmaya gidiyoruz"* dedik.

Tünelde ağır ağır yürüyorduk. Girişte dar olan mağara içlere doğru gittikçe genişliyordu. Bir yerden sonra eğilmeden ayakta rahatlıkla yürüyebiliyorduk. Mağaranın duvarlarında sağlı sollu düzenli aralıklarla yapılmış yağ kandilleri vardı. Gördükleri karşısında nefeslerini tutmuş şaşkın şaşkın yürüyen Rızgar ve Barış'a, *"bakın, bu kandillerin içine koydukları yağı yakıp mağarayı aydınlatıyorlarmış"* dedim. Mağaranın içinde yaklaşık on dakika yürüdük. Ama halen sonuna ulaşamamıştık. Biraz daha ilerledikten sonra oda biçiminde yapılmış bir yere girdik. Elimdeki fenerin ışığıyla mağarayı kontrol ediyordum. O kadar güzel yontulmuştu ki yapanların ustalığını görmemek mümkün değildi. Oda, bir kutuyu çağrıştırmıştı bana. Şaşırmıştık. Hiçbirimizin ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Gördüğümüzü anlamaya, yorumlamaya çalışıyorduk. Ama burası mağaranın sonu değildi. Odadan başka yerlere giden üç tane tünel vardı. Kendimi mağaranın etkisinden kurtarıp diğer üç arkadaşı yanıma çağırdım. Onlara "*bakın burası sıradan bir mağara değil. Şu ana kadar gördüklerimiz bunu gösteriyor. Ama burada gördükleriniz hakkında yukarıdaki arkadaşlara hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Zamanı geldiğinde ben onlara açıklarım. Ayrıca ovaya inmemize gerek kalmadı. Burada kalacağız. Türk ordusunun burayı bulması mümkün değil. Şimdi geri döneceğiz. Yarın gelip diğer tünelleri de kontrol edeceriz"* dedim. Yaşadıkları şaşkınlıktan kurtulmadıkları için söylediklerime karşılık, *"tamam"* diyebildiler sadece.

Bulduğumuz mağaranın verdiği güvenle operasyonun verdiği kaygı yok olup gitmişti. Artık kendimizi koruyabileceğimiz bir yer bulmuştuk. Beni asıl düşündüren mağaradaki tünellerin nereye gittiğiydi. Yaşadığım yoğun merak uyumama izin vermiyordu. Bazen hayıflanıyordum. "Keşke bu mağarayı daha önce bulmuş olsaydık" diye. *"Hem Diyar onlar şehit düşmezdi hem de operasyon güçlerine darbe vurabilirdik."*

Bunları düşünürken nasıl uyuduğumu hatırlamıyorum. Uyandığımda saat sabahın sekizini gösteriyordu. Rubar'a dışarıdaki nöbetçilerle telsiz bağlantısı kurup kurmadığını sordum. O da, bağlantı kurduğunu ve çevrede bir şey olmadığını söyledi. Sonra yanıma sokularak kısık bir sesle, *"aşağı inmeyecek miyiz?"* diye sorunca onun da benim gibi merak içinde olduğunu anladım. Ona, *"Barış ve Rızgar'ı al gel gidelim"* dedim.

İlk gün bulduğumuz odadaki tünellerden, ortadakine girip yürümeye başladık. Bir süre sonra ikinci bir oda ve başka yerlere giden üç tünel. Bir labirentin içinde olduğumuzu düşünüyordum. Bu odanın yapımı birinci odanınkiyle aynıydı. Kaybolma korkusu girdi içime. Küçükken annemin anlattığı masallarda vardı. Birisi bir mağaraya giriyor ve artık içinden çıkamıyor, kayboluyor. Yaşadığım korku beni geri çevirecek kadar güçlü değildi. Sadece tedbir almada benim için bir uyarıcı olmuştu. Rubara dönerek, *"geçtiğimiz yerlerde duvarlara çarpı şeklinde işaret bırakmasını yoksa mağaradan geri çıkarken zorlanabileceğimizi"* söyledim. Böylece geçtiğimiz yerlere kısa aralıklarla işaret bırakıyordu.

İkinci odadan sonra girdiğimiz tünel o kadar genişti ki, üç arkadaşla yan yana, ayakta yürüyorduk. İlerledikçe daha da genişliyordu. Tünelin sonunda büyük bir salona girdik. Gördüklerim karşısında hayrete düşmüştüm. El fenerini salonda gezdirdikçe soluk ışıkta görünen yapı, yaşadığım şaşkınlığı iki katına çıkarıyordu. Büyülenmiştim. Mağaranın donuk ve soğuk sessizliğiyle bütünleşmiştim. Kendi kendime, "dağın altında böyle bir yerin olması inanılır gibi değil. Gözlerimle görmeseydim buna kesinlikle inanmazdım" diyordum. Ürkmüştüm. Ağır adımlarla salonun ortasına doğru yürüdüm. Karanlığın gizlediği muhteşem yapıyı keşfettikçe şaşkınlığım daha da artıyordu. Sahne gibi olan geniş bir yerden sonra arkaya doğru yükselen basamaklar vardı. Bunlar oturma yerleri olmalıydı, oturma yeri sütunlarla ikiye bölünmüştü. Sütunlar önden arkaya doğru eşit aralıklarla dizilmişti. Yüzeyleri o kadar güzel süslenmişti ki elimi yapılan işleme üzerinde bir süre gezdirdim. Yüzeydeki işlemenin güzelliğini hissedebiliyordum. O kadar ustaca yapılmıştı ki soluk ışıkta bile bunu fark edebiliyordum. Sütunları tek tek kontrol ederek arkaya doğru gittim. Basamakların bitiminde mağaranın duvarına bitişik yapılmış iki katlı localar vardı. Bu localardan bazıları çökmüştü. Localara bakarken yıkıntılar arasında mavi-kırmızı ve yeşil renklerle boyanmış sıva parçalarını fark ettim. Fenerle locaların duvarlarına baktım. Üzerlerinde herhangi bir sıva belirtisi göremedim. Mağaranın tavanından düşmüş olabileceğini tahmin ederek feneri tavana tuttum. Sıva parçaları tavandan dökülmüştü. Mağaranın tavanı bu üç rengin karışımından oluşan ve kirece benzeyen bir madde ile sıvanmıştı. Kendimi gördüğüm yapının güzelliğine o kadar kaptırmıştım ki bir zaman tüneline girip binlerce yıl geriye gitmiş gibiydim. Aşağıda ellerindeki ışıklarla çevrelerine bakan arkadaşlara bakarken, tarih kitaplarında okuduğum, arenalarda dövüşen gladyatörler canlandı gözümde. Ama bu sahnede ölüm dövüşü olmamıştı. Aksine insanlar yaşamak için sabırla çalışarak yarattıkları bu eserle ölümsüzleşmişlerdi. Zamanın kemiriciliği bile yok edememişti bu gerçeği.

Sahne yerindeki arkadaşların şaşkınlık ifadeleriyle dolu olan konuşmaları beni kendime getirmişti. Seslerini rahatlıkla duyabiliyordum. Bu, bana günümüzdeki akustik tiyatro salonlarını hatırlattı. Sonra sahneye arkadaşların yanına indim. Onlar da benim gibi gördükleri karşısında büyülenmişlerdi. Salondan ayrılıp mağaranın içinde gezmeye devam ettik. Her gittiğimiz yerde farklı yapılarla karşılaşıyorduk. Sıra sıra düzenli yapılmış onlarca oda vardı ve bu odaların önünde oyularak yapılan arklardan su akıyordu. Bu suyun nereden geldiğini çok sonraları bile öğrenemedik. Saate baktığımda yaklaşık altı saattir mağarada olduğumuzu fark ettim. Unuttuğum zaman olgusunu hatırladığımdan olmalı ki, dolanmaktan yorulduğumu hissettim. Rubar'a, *"gidip bir odada oturalım"* dedim. Karşımıza çıkan ilk odaya girdik. Odanın içinde duvar kenarlarında, yaklaşık bir metre yüksekliğinde sedirler yapılmıştı. Sedirin üzerine oturup tabakamı çıkardım. Ünlü Xurs tütününden bir sigara sarıp yudumlamaya başladım. Bir yandan sigarayı yudumluyor, bir yandan da odanın içini kontrol ediyordum. Rubar ve Rızgar da sigara yakmıştı. Bir an sigara dumanının bir yerlerden dışarı çıktığını fark ettim. Rubar'a dönerek, "Dikkat ettin mi sigara dumanı odanın içinde durmuyor" dedim. Fenerin ışığını dumana tuttum. Duman tavana doğru çekiliyordu. Kubbe biçiminde yapılmış tavana fenerin ışığını tuttuğumda bir yumruğun girebileceği büyüklükte açılan deliklerden dumanın dışarıya çıktığını anladım. Rubar'a, *"burası özel yapılmış, herhalde şehri yaptıran kral burayı özel kendisi için yaptırmış olmalı"* dedim. Bir süre orada dinlendikten sonra kalkıp mağaradaki yolculuğa kaldığımız yerden devam ettik.

Karşılaştığımız yapıyı mağara kelimesiyle ifade etmek yeterli gelmiyordu. Dağın içi oyularak yapılan bir şehrin içindeydik. Ve hergün şehrin bir başka yerini keşfediyorduk. İkinci gün bulduğumuz anıt mezarlarından sonra üçüncü gün şehrin çarşısını ve bir odanın içinde duvara kazılan şehrin planını bulduk. Bulduğumuz plana göre şehrin üç girişi vardı. Birincisi; bizim girdiğimiz yer. İkincisi; Bloka suyunun çıktığı mağara, üçüncü giriş ise, Bloka köyündeki kilise idi. Bu şehir Bloka köyünde yaşayan Asurilerin ataları tarafından kurulmuştu.

Kızıltepe alanına ilk geldiğim günlerde gittiğim bir köyde yaşlı bir ninenin Asurilerle ilgili sözlerini hatırladım; Bloka ve Grê Şeran'da yaşayan Asurilerden söz etmişti. Onlardan bahsederken *"Müslüman değillerdi, ama iyi insanlardı"* demişti. O zaman yaşlı ninenin sesindeki ezikliği ve gizli pişmanlığı fark etmiştim. Çünkü Kızıltepe çevresinde ovayla dağlık alanın birleştiği yerde yaşayan Asuriler sırf Müslüman olmadıkları için dışlanmışlardı, hor görülmüşlerdi ve katliamlara uğramışlardı. Bu insanlar yaşayabilmek için bir şehir kurmuşlardı. Yeryüzünde devam ettirme şansı bulmadıkları yaşamı yer altında sürdürmeye çalışmışlardı. Yaşam arayışları onlara ölümsüz bir miras bırakmıştı. Tesadüfen bulduğumuz bu şehir, bunun en güzel ve inkar edilmez kanıtıydı. Asuri halkının yer altında gizli kalan tarihinden küçük bir parçaydı bu şehir.

Defterime çizdiğim şehrin planını incelerken daldığım düşüncelerden Rubar arkadaşın sesiyle sıyrıldım. Ona yanıma oturmasını söyleyip, konuşmasına fırsat vermeden, "*Türk ordusu Bloka köyünü ne zaman boşalttı?"* diye sordum. O da, *"geçen yıl"* dedi. *"Sen o zaman bu bölgedeydin, köyde Asuriler var mıydı?"* diye sordum.

Rubar arkadaş hem bu soruları niye sorduğumu anlamaya çalışıyordu hem de kısa cevaplar veriyordu.

"Köy zaten Asuri köyüydü boşaltıldığında yanlış hatırlamıyorsam sadece on-on beş aile kalmıştı. Birçoğu daha önce baskılardan dolayı Avrupa'ya göç etmişti" dedi.

Rubar arkadaşın söyledikleri içimde derin bir öfke uyandırmıştı. Bu insanlar yaşadıkları yerden kopmamak için dağın içini oymuşlardı, ama sonunda binlerce yıldır yaşadıkları bu topraklardan sökülüp atılmışlardı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra çıkardıkları fermanla bir buçuk milyon Asuri ve Ermeni'yi katledenler, bugün de aynı şeyi tekrarlıyorlardı. Şimdi de bizim halkımızı katletmeye çalışıyorlardı. Gerginleşmiştim. Nefes alışverişlerim bile hızlanmıştı. Oturduğum yerden kalkıp mağaranın içinde volta atmaya başladım. Rubar arkadaş düşüncelerimi okumuş gibi, *"belki geçmişte Asurilerle Kürtleri birbirlerine kırdırttılar, ama bu sefer bunu başaramadılar. Çünkü Asuri halkının gençleri de saflarımıza katılıyor artık"* dedi ve nöbetçileri kontrol edeceğini söyleyerek yanımdan ayrıldı.

Biz mağarada bulduğumuz şehrin verdiği rahatlıkla kalırken dışarıda operasyon bütün hızıyla devam ediyordu. Mağarada kalışımızın onuncu günüydü. Öğlene doğru Rızgar gelip, *"Mağaranın önünde asker var"* dedi. Rubar'a hemen dışarıdaki gözcülerle telsiz bağlantısı kurmasını söyledim üst üste yapılan çağrılara cevap alamamıştık. Bir arkadaşı yanıma alıp mağaranın girişine gittim. Askerlerin kendi aralarında yaptıkları konuşmaları duyabiliyordum. Bir ihbar olmalıydı yoksa buraya boşuna gelmezlerdi. Dışarıda gözcü olan Devran ve Dr. Fahri arkadaşlarla bağlantı kuramadık. Kendilerini sağlam bir yere ulaştırmalarını umarak hemen geri dönüp bütün grubu o güne kadar gizlediğimiz şehre götürdük. Hepsi gördükleri karşısında donup kalmışlardı. Derinden gelen patlama sesleri bütün düşünceyi mağaranın önündeki asker üzerinde yoğunlaştırmıştı. O gün öğleden akşama kadar dışarıdan gelen patlama sesleri, şehrin içinde yankılanıp durdu. Şehrin girişine diktiğimiz nöbetçilere her saat başı, "ne oldu? Bir şey var mı" sorularını sorarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. İşin içinde bir ihbarın olduğundan emin olmuştum. Şehri bulacaklarına ihtimal vermiyordum, ama dışarıda kalan Devran ve Dr. Fahri arkadaşlar beni kaygılandırıyordu.

Askerlerin geldiğinin üçüncü günü öğleden sonra şehrin içini ağır bir benzin kokusu sarmıştı. Tabii bu kokunun sebebini anlayamadık. Bir ara o ana kadar aralıksız devam eden patlama sesleri durdu. Bir şey bulamayınca gittiler diye düşünüyordum. Yarım saat süren sessizliğin ardından üst üste şiddetli patlamalarla kaldığımız salon dumanla doldu. İçeriye gaz bombaları atılmıştı. Şehrin girişinde bekleyen Rubar arkadaş gazın etkisiyle öksüre öksüre yanıma geldi. Gazdan etkilenen gözlerinden yaşlar dökülüyordu. *"Yukarıdaki mağaraya gaz bombası atıyorlar"* dedi. Gaz bombasının dumanı bizi de etkilemeye başlamıştı. O anda daha önce oturup sigara içtiğimiz oda geldi aklıma. Hemen bütün arkadaşları alıp o odanın içine girdik. Şehrin içinde öyle bir görüntü oluştu ki hayrete düşmemek elde değildi. Gaz bombalarının dumanı bir yere kadar geliyor, diğer tarafa geçmiyordu. Dumanın önüne camdan bir bent yapılmış gibiydi. Bir süre sonra duman şehirden tamamen çekildi. Geceye hükmeden sessizlik gündüze de hakim olmuştu. Rubar arkadaşın yanına gidip, *"askerler gitti mi yoksa bize oyun mu oynuyor?"* diye sordum. O da, *"olabilir, bu akşamda burada kalalım yarın gidip kontrol ederiz, bir şey yoksa çıkarız"* dedi. Söyledikleri mantıklı gelmişti. Bir gün daha şehirde kalmaya karar verdik.

Gece saat on iki civarında nöbetçiler beni uykudan uyandırıp şehrin içinde birisinin *"heval!"* diye bağırdığını söylediler. Dikkatlice dinleyince ben de duydum. Birisi bağırıyordu, *"hevaaal, hevaal!"* diye. Ses çok derinden geliyordu. Nöbetçilere *"hele bakın bütün arkadaşlar burada mı?"* dedim. Bir arkadaşın kaybolmuş olabileceğini düşündüm. Fakat, *"herkes burada eksik yok"* demeleri üzerine *"peki kimdir bu?"* dedim kendi kendime. Ses gittikçe bize doğru yaklaşıyordu, *"hevaaal... hevaaal..."* daha fazla dayanamayıp nöbetçiye karşılık vermesini söyledim. Verilen karşılığı duymuş olmalı ki, bize doğru gelmeye başladı. Sesin sahibinin elindeki fenerin yansımasını fark edebiliyorduk. Nöbetçi elindeki feneri gelenin üstüne tutunca, Devran arkadaşın karşımızda durduğunu gördük. Devran arkadaş bizi görünce bağırmaya başladı; *"siz şehit düşmemişsiniz, yaşıyorsunuz..."* kolundan tuttuğumda titrediğini fark ettim. Onu bir yere oturtup su içirdik. Ona buraya nasıl geldiğini sorunca, dışarıda olup bitenleri anlattı. Operasyon güçlerinin mağaranın girişine kadar yol getirdiğini, mağaranın birinci ve ikinci bölmesini dinamitlerle patlatarak bozduğunu üçüncü bölmenin ağzını da toprakla kapattığını anlatırken birden durdu; karşısında ayakta onu dinleyen Barış arkadaşa, "*Heval ben heyecandan unuttum. Dr. Fahri arkadaş dışarıda beni bekliyor, onu çağır gelsin"* diyerek konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Askerler gidince biz de gelip mağarayı kontrol ettik. Elimle toprağı eşelerken bir delik buldum ve içine girdim. Fenerle çevreme bakınırken ayak izlerinizi gördüm ve ondan sonra buraya kadar geldim" dedi.

Operasyon mart ayının sonuna doğru hızını kaybetmişti. Her ne kadar bazı stratejik tepeleri tutmuş olsalar da bu bizi etkilemiyordu. Arayıp da bulamadığım sorunun cevabını çok sonraları öğrenecektim. Mağaraya geldiğimizin ikinci günü köye gönderdiğim Rızgar arkadaşa, Kızıltepe merkezinde bulunan birime not yazıp çağırmasını söylemiştim. Notta buluşma yeri olarak "paris noktası" veriliyor. Milis notla yakalanınca askerler gelip mağaraya baskın yapıyor. Operasyon içinde ihanete giden Bahattin, Kızıltepe ovasında bir süre dolaştıktan sonra teslim oluyor. Operasyon güçleri onu kaçtığı noktaya götürüp infaz ediyor.

Mezopotamya'nın en eski halklarından olan Asurilerin kendilerini katliamlardan kurtarmak için büyük emek ve sabırla dağın içinde kurdukları şehir bizi de korumuştu. Kana, sömürüye ve katliama dayalı kirli tarihlerinde kendileri için gurur kaynağı olarak gördükleri Malkaçoğlu adındaki şahsiyetin ismiyle yaptıkları bu operasyonu, direnenlerin binlerce yıl önce kurdukları yer altındaki bir şehirde geçirmiştik.

Kışın soğuğu yerini baharın canlılığına bırakıyordu. Yeni başlangıçlar yapmak için tabiat ana bahar mevsimini bizim için seferber etmişti. Şehirden çıkıp dağlara doğru yürümeye başladık. Artık sıra bizdeydi.

Kara ÖMER

MEDYA SAVUNMA BÖLGELERİMİZ HALKIMIZIN DEMOKRASİ ALANLARIDIR

Baştarafı sayfa 28'de

Kürtler açısından ortaya çıkan fırsatları lehlerine değerlendirme koşulları bugün her zamankinden daha fazla vardır. Çünkü bazı parçalarda zayıf kalsa da, Kürtler demokratik devrimlerini yaparak güç haline gelmişlerdir. Özellikle Kongremizin dayandığı siyasal mirasın dün ve bugün yürüttüğü mücadele Kürtlere her parçada büyük imkanlar sunmaktadır. Bu büyük güce dayanılıp Kongremizle uyumlu ve ortak politika izlenmesi halinde, Güney Kürdistan'da ortaya çıkacak her gelişme Kürtler lehine sonuçlandırılabilir. Genel Yönetim Kurulumuz Irak'ın demokratikleşmesi ve Kürdistan'ın özgürleşmesi için ulusal demokratik çizgide politika izlemeyi bundan sonra da sürdürme kararlılığını ortaya koymuş; Kürtlerin birlik ve demokratikleşme içinde yaratacakları Demokratik Kürt Federasyonu'nu bu amaca ulaşmada önemli bir adım olarak görmüştür.

Toplantımız Türkiye'nin Güney Kürdistan ve Irak politikasını da değerlenmiş; bu politikanın tehdit ve Güney'e girmek yerine, demokratikleşerek bölgeyi, Irak'ı ve Güney Kürdistan'ı etkileme olması gerektiği üzerinde durmuştur. Türkiye'nin Güney'e girerek Halk Savunma Güçlerimize yönelmesi halinde, savaşın Güney'le sınırlı kalmayıp kaçınılmaz olarak tüm Türkiye'ye yayılacağı tespitini yapmış, Halk Savunma Güçlerimizin bu olasılığı dikkate alarak hazırlıklarını tamamlamasını karar altına alınmıştır.

Kongremiz Kürt sorununun çözümsüzlüğünün bölgedeki tüm sorunların kaynağı olduğunu her fırsatta söylemektedir. Kürt sorununu çözemeyenler, Kürtler üzerinde egemenlik sürdürmek için dış güçlere dayanmaktadır. Bugünkü Irak rejiminin çıkmazı da Kürt sorununu demokratik bir tarzda çözememekten ileri gelmektedir. Bu rejim ve demokratikleşemeyerek Kürt sorununu çözemeyen tüm rejimler, bir müdahale olsun ya da olmasın, demokratikleşerek Kürt sorununu çözmek zorunda kalacaklardır. Dış güçlerin bölgeye müdahalesinin zemini ortadan kaldırılmak isteniyorsa, bunun yolu demokratikleşerek Kürt sorununu çözmekten geçmektedir.

Yönetim Kurulu Toplantımız tüm bölge ülkelerine Kürt sorununu demokratik yoldan çözüme kavuşturma çağrısı yapma kararı da almış, bunun için Kürtlerin ve tüm bölge ülkelerinin katılacağı bir Ortadoğu Kürt Konferansı yapılmasına destek vereceğini bir kez daha tekrarlamıştır.

Olası bir saldırı halklarımızın özgürlüğüne ve demokrasisine saldırıdır

Bölgeye yapılacak bir müdahalede, Türkiye başta olmak üzere bazı güçlerin Halk Savunma Güçlerimizi tasfiye etmek isteyebileceği üzerinde de durulmuştur. Bölgede ve tüm ülkelerde demokrasinin güvencesi olan Halk Savunma Kuvvetlerimizin böyle bir müdahale sırasında hedef olmaması ve hedef alındığı taktirde kendini savunması tarihi önemde görülerek bazı kararlara varılmıştır. Bu kararların en önemlilerinden birisi de Medya Savunma Bölgeleri'nin oluşturulması ve ilanıdır. Bundaki amaç, bir müdahale sırasında bu bölgelerin hedef olmaktan çıkarılmasıdır. Eğer bugün ya da yarın, bu savunma bölgelerimize bir saldırı olursa, Savunma Kuvvetlerimiz anında karşılık verecek ve kendini sonuna kadar savunacaktır. Bu savunma bölgeleri ve Halk Savunma Kuvvetlerimiz tüm Kürdistan'da ve bölgede özgürlüğün ve demokrasinin savunucusu bir güçtür. Olası bir saldırı, halklarımızın özgürlüğüne ve demokrasisine saldırıdır. Bu bildiriyle ilan ettiğimiz Medya Savunma Bölgelerimiz, Güney Kürdistan dahil, halkımızın demokrasi alanlarıdır. Kürt demokratikleşmesi de, bölge demokratikleşmesi de gücünü buradan almaktadır.

Toplantımızın en fazla tartıştığı konulardan biri de örgüt ve pratikleşme sorunlarımızla örgütlerimizin taktiğe girme düzeyi oldu. VIII. Kongremizin ortaya koyduğu strateji ve taktik her alanda daha fazla kazanma ve gelişme imkanı verdi. Bu stratejik değişiklik de Ulusal demokratik mücadelemiz açısından bir devrim niteliğindeydi. Bununla mücadele imkanları azalmadı, aksine daha fazla arttı.

Ancak örgüt ve taktik olarak sürece yeterince cevap verilemeyince, kazanımlar ve gelişmeler sınırlı kaldı. Örgüt olarak daha etkin olabilseydik, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve her alandaki çalışmalar bugünkünden daha fazla ileri götürülebilirdi. Toplantımız bu yetersizliğin nedenini, uluslararası komplodan sonra örgüt içi ve dışından gelen saldırılara karşı mücadelenin yanı sıra, demokratik eylemliliklerin yaratttığı gelişmelerin örgütümüzde ve halkta ortaya çıkardığı belirli bir rehavet olarak tespit etti.

Başkan Apo, 21. yüzyıl Kürt stratejisi olan özgür birlik çözümü ile örgütümüzün ve halkımızın önüne daha kapsamlı amaçlar ve mücadele imkanları koymuştur. Gerekleri yerine getirildiğinde, bu stratejiyle her zamankinden daha fazla kazanılacaktır. Örgütlerimiz içinde orta yolculuğa son verilerek örgütsel ve siyasal çizgi mücadelesi yürütülür ve iyi öncülük yapılırsa, halkımız mücadeleye her zamankinden daha fazla girecektir. Nitekim halkımız öncülük edildiği taktirde mücadele edeceğini her fırsatta ortaya koymuştur.

Halkımız Türkiye ve Kürdistan'da en çok da rantçılıktan şikayet etmektedir. Başkan Apo'nun nefes nefese çalışarak değer yarattığını bilen halkımız, değerlerin üzerinde yaşamayı düşünen değil, değer üzerine değer katan kadrolar ve örgütle barışık olmakta ve kendini mücadeleye katmaktadır. Toplantımız bu temelde örgütlerimizi ve kadrolarımızı örgütsel ve siyasal çizgi mücadelesiyle kendini güçlendirerek daha etkin ve verimli olmaya çağırmaktadır.

Ortaya çıkan kazanımların halkın mücadelesiyle yaratıldığının altını çizen Toplantımız, bundan sonraki kazanımların da halkın mücadeleye katılmasının yanında onu sahiplenerek gerçekleşeceğinin bilinciyle, tüm halkımızı demokratik özgür birlik çizgimizin yürütücüsü olmaya çağırmaktadır. Kongremiz halkımızın siyasal bilinci ve tecrübesinin kendini yönetecek ve yönlendirecek düzeye geldiğine inanmaktadır. Bu nedenle halkımızın gençlik, kadın ve emekçi doğal önderlerinin yeni dönemin gerçek önderleri ve sürükleyicileri olması gerektiğini vurgulamıştır. Zaten demokratik özgür birlik çizgimizin esaslarından biri de mücadeleyi gerçek sahipleri olan geniş kitlelere mal etmektir. Bu konuda önemli gelişmeler de yaratılmıştır. Halkımız örgütlülüğünü ve mücadelesini geliştirerek Başkan Apo'nun bu emrini yerine getirmelidir.

Demokratik özgür birlik çizgimiz bölgede ve dünyada dostlarımızın mücadeleye daha etkin katılımını sağladığı gibi dostlarımızı çoğaltmıştır. Yeni siyasal çizgimiz yalnız Kürtlerin değil, tüm bölge halklarının ve ilerici insanlığın da çizgisidir. Bu nedenle başta bölge halkları olmak üzere tüm dostlarımızı ve uluslararası demokratik güçleri halkımızla birlikte Türkiye'yi ve bölge ülkelerini demokratikleştirmede omuz omuza mücadeleye çağırıyoruz.

Kongremizin ideolojik ve siyasal çizgisi aynı zamanda insanlığın tüm olumlu değerleri ile bütünleşme ilanıdır, ondan güç alma ve ona güç verme çizgisidir. Bu nedenle toplantımız uluslararası tüm güçleri halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesini anlamaya ve doğru tutum almaya da çağırmaktadır.

Sonuç olarak Toplantımız ülkemizde ve bölgemizde önemli siyasi gelişmelerin yaşandığı bir süreçte kapsamlı tartışmalar yapmış, Özgürlük ve demokrasi mücadelesini ilerletecek kararlar almıştır. Kongremiz bu yönüyle önümüzdeki süreçte de gelişmelere damgasını vuracaktır. Bu temelde halkımızı ve dostlarımızı Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'da demokrasi ve özgürlüğü geliştirerek tüm dünyada özgürlüğü ve demokrasiyi yükseltmeye çağırıyoruz.

– Yaşasın çağımızın özgürlük ve demokrasi önderi Başkan APO!
– Yaşasın halklarımızın özgürlük ve demokrasi güvencesi KADEK!
– Yaşasın Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz!

19 Eylül 2002

BİR DİRENİŞ ÜÇLEMESİ

"Bir ülkeyi çarmıhından indirmek için beşinci mevsim ikliminden çıkagelenler"

"Her yerde olup, hiçbir yerde olmayanlar... Bir başka deyişle, toprağın sırtına tırnaklarını geçirircesine dağlara tutunanlar. Dağları bir gerilla gibi yaşayanlar onlar! Bir direniş öyküsünün kahramanlığa sürüklediği insanlar, işte onlara dair..."

Güney Kürdistan'a özgü, sıcak bir sonbahar günü tanıdık onları. Gerillanın gece ateşleri başlarında türküler söylediği, hüzün taşımayan '95'in güz mevsimindeydi zamanın durmak bilmez sarkacı. KDP ile hınca hınç süren bir savaşın orta yerindeydik. Ama yine de hüzün taşımazdı, ne sonbahar ne de bir başka mevsim onların yazılmayan tarihlerinde. Biz yeni soluyorduk dağların kekik kokan rüzgarlarını. Çay yokluğunda, menengiç kahvesi ikram edilen, yoldaşça sımsıcak bir hoş geldin ile karşılanmıştık. Cudi tepesinin Zap'a açılan eteklerindeydi, bu akşam vaktindeki kucaklaşma. İlk Ali idi. Sonra Mazlum ve Doğan'dı karşılaştığımız ve yoldaş sıcaklığını duyumsadığımız. Şimdi o günler çok uzaklarda, yıllar öncesinde bırakılan birer tozlanmış fotoğraf gibi, ama anıları halen sımsıcak yüreğimizin en değerli köşelerinde. O zamanın koridorlarından bugüne akan, gerillasal efkarı sırtında taşıyan, anılar yüklüydü umut yolculuğu. Ve Onlar savaşların çatallaştırdığı yol ayrımlarında vedalaştılar birbirleriyle. Ve çok sonraları yine, direnişin en kuzeyinde yolları bir kez daha ve son kez kesişiyordu. Upuzun bir hikayeydi, dağların öteki yüzü. Herkesin olduğu gibi, onların da bir hikayesi vardı bu uzun dağ öykülerinde. Nasıl anlatmalı ki onların öykülerini... Silinip gitmesin kentlerin ve dağların üzerinden. Kent sokaklarına ve dağ doruklarına, nasıl kazımalı adlarını onların. Hangi kum saatini ters çevirelim ki dönülmezliklerini kaldıralım ortadan. Bir daha dokunup, bir kez daha kucaklayalım. Ve yeniden başlayalım her şeye. Onların öyküsünü, yazılmayan bir tarih olmaktan kurtaralım. İşte bir ülkenin en güneyinden, en kuzeyine dek süren uzun bir hikayenin önsözü...

...ve MAZLUM;

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Arguvan, Malatya, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994 sonbaharı**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ocak 2000 Ali Boğazı-Dersim**

Yeni zamanlarda, insanlar doğdukları yeri değil, yaşadıkları yeri memleket diye mekan tutarlardı. Belki de bu, yaşanan son yarım yüzyılın göç gerçeğini kanıksanmadan kabullenilen bir coğrafyada yaşadığımızı hatırlatır herkese. Aslında bu ülkede yaşayan halkların yadırgamadığı bir şey bu. Göç yolları denen aşina yollar... Ve bu yüzden midir bilinmez, Mazlum da kendini daha çok Malatya Arguvanlı değil Mersinli sayardı. Babasının Kürt, annesinin ise Türk olduğunu anlatırdı hep. Sanayileşme ile nesli tükenen bir mesleğin ustasının, bir yorgancının oğlu olduğunu söylerdi. Ve her gerilla gibi biz de O'nun anlatımlarından öğrenmiştik bunları. Portakal bahçelerinde geçen geçmiş zaman öyküsünü böyle duymuştuk Mazlum'dan. Bir de portakal kokan avutulmamış çocukluğunu. Belki de bu yüzdendi herkesin bir parça asi çocukluğunu O'nda bulması. Baş eğmez bir haylazlığı bizlere duyumsatması bundandı. Avutulmamış çocukluğumuzdu belki de. Babasını zamansız yitirmesi çizgilemişti dağlar öncesi geçmiş zaman hikayesini. Bu yüzden, meslek lisesini terk edip bir başına evin bütün yükünü omuzlamak düşmüştü payına... Bundan sonrasını, ezilenlerden yana bir yaşam sürmenin sorgusunda, dağların aydınlık yüzüne dek kentinin defterini böyle tutacaktı. '90'lı yıllar gelip çatınca, birçok insan gibi kabaran toplumsal dalgalanmanın yarattığı bir atmosferi soluyordu artık. Her nefeste iliklerine kadar sarıp sarmalayan, köpükleri giderek kızıllaşan bir dalga. Ve her geçen gün, kendinden yana daha fazla şeyler bulduğunu söylüyordu o zamanlara dair. Hiç unutmadım, bir konuşmada *"o günler bir başka"* demişti. Ve o günlerden her bahsettiğinde, aynı mahallede aynı düşünceleri paylaştığı arkadaşlarıyla bir evin çatı katında düzenledikleri küçücük o mekana, arkadaşlarına (Tarık, Pir, Munzur, Doğan, Kadir, Korkmaz, Deniz, Taylan, İhsan, Sinan ve Gülnaz) dalar giderdi. *"Biz yüreğimizi orada kaptırdık dağlara"* derdi hep. Gizli gizli kitap okumaya çalıştıkları bu yerde boy vermişti belki de dağların hasreti, kim bilir? Ve bu hasret '94'ün sonbaharının azalan sıcak günlerine dek sürmüştü. Sonrası dağlardı artık. Ve Toroslar'ın karlı doruklarına bakıp iç geçirmeden, her şeyi ile dağların bir parçasıydı artık... Ve o dağlar, gülünü dikenlerinden tutarak yaşamasını öğretecekti. Her şeyi ile bunu istiyordu, adını çağdaş Kawa'dan alan Mazlum.

Hiçbir yerde gereğinden fazla kalmadan, dağları mekan tutuyordu. Ve o bir gerillaydı artık. Güney Kürdistan'da gerillanın tutunma mücadelesinin en sıcak zamanlarına tanıklık ettiğini bilmiyordu belki de o zamanlar. Kuzey köyleri bir bir sürgün edilirken ve toprak damlı evler ateşe verilirken yaşamıştı bir savaşın dönüşen mevzilenmesini. Ve bütün saldırıları amansızca göğüsleyenlerden yalnızca biriydi Mazlum... Türkiye'ye Kürdistan'da yürütülen mücadelenin sıcaklığını taşımak için oluşturulan bir gruptaydı. Önce Metina'da, sonra Zap'ta Şoreş ve Cudi tepelerinde bu çalışmaların yürütüldüğü kamptaydı. Onunla yalnızca Cudi tepesini paylaştık o zamanlar. Doğan ve Ali ile de.

1996 haziranı gelip çatınca bu çalışma grubunun ilk Kuzey seferi gelip yerleşmişti gündemimize. Herkes gibi Mazlum da Koçgiri'ye gidenler arasında olmayı istiyordu. Gerilla daha henüz Karadeniz'e girmemişti. En uzak hedef Koçgiri'ydi o zamanlar. Düzenlemeler olduğunda Tarık, Pir, Munzur, Doğan, Kadir, Korkmaz, Taylan, Deniz, Gülnaz, İhsan ve Sinan gidecek olanlar arasındaydı. Kurumlar vadisi denen yerde uğurladık bu Kuzey'in ilk yolcularını. Kalmak o kadar zordu ki... Haziran da ölmenin zor olduğu zamanlardaki gibi. Kışa kadar ayrı alanlarda geçirdik pratik süreçleri. Ve bu Onunla ilk ayrılığımızdı. Takvim yapraklarında bir bir eskidi zaman. '97'nin ısınan atmosferi, yine savaşın ölüm kadar soğuk çehresi altında boy veriyordu bahar yağmurları. Kış kampı ardından KDP ve TC devletinin ordu güçlerinin saldırı hazırlıklarını biliyorduk. Tüm gerillalar gibi biz de mevzilerimizi çoktan almıştık bile. Fırtına öncesi bir sessizlikti sanki yaşanan. Saldırılar başladığında direniş mevzilerindeydik. Ve hala ilk yaz yağmurları düşüyordu toprağa. Mazlum ilk yarasını o zaman almıştı, boynunu sıyırıp geçen bir mermi ile. Çatışmalar durup özel savaş güçleri geldikler gibi çekip gittiklerinde bir kez daha gerilla güçleri rüştünü ispat ediyordu, dosta da düşmana da. Bir yıl geçmişti Kuzey'e gidenlerin üzerinden. Ve Kuzey'e Anadolu'ya yürümek. Giderek solan bir gül gibi içimizde solgun bir umut gibiyken, yolculuklar hiç beklenmedik, artık düşünmediğimiz ve düşlemediğimiz bir zamanda karargaha çağrılmıştık. Yollar açılıyordu şimdi önümüze. Verilmiş sözlerimiz vardı. Ve bu sözleri yerine getirmenin zamanı gelip çatmıştı gerillanın seyir defterinde. Yazılacak bir dağ öyküsü... Geç kalmış bir yolculuk düşmüştü herkes gibi Mazlum'un payına. Kasım ayının başlarında Haftanin'den bir başka deyişle Güney'den Kuzey'e yelken açılıyordu artık. Mevsimin zorlaştırdığı şartların her geçen gün kendini daha fazla hissettirdiği bir atmosferde Amed'e ulaşmıştık. Ve geceler toprağı dondurup, kaskatı bırakacak kadar soğuk bir zamanı yaşatıyordu herkese. Doğa koşulları daha da ağırlaşınca grubun tamamının hareket riski fazlalaşmıştı. Grubun yarısının Amed'de kalması, diğer yarısı ile yola devam edilmesi karara bağlandı. Mazlum da Amed'de kalan gruptaydı. Eyalet düzenlemeleri olunca Akdağ'a geçtik Mazlum'la. Kara Ömer dağlarına ilk kar düşmüştü. O kış Akdağ'da üslenememiştik. Bir manevra sonrası, tekrar Akdağ'a döndüğümüzde üslenme yerimiz metrelerce kar altında kalmıştı. Bu zorlu geçecek bir kışın ayak sesleriydi adeta. O kış iki çatışmaya girdik. Metrelerce yağan karda çatışarak, onu aşkın arkadaşımızı şehit verdik. Belki de, Ahmet Arif'in *"dövüşenlerde var bu havalarda, el ayak buz kesmiş, yürek cehennem"* dizelerine bu kadar çok anlam vermemiştik. Bir kış böyle geçmişti, kar altında dövüşerek.

Kış bitimine doğru tekrar Ape Musa'dan Akdağ'a döndüğünde, ilk yaz sevinci sarmıştı yine gerillanın yüreğini. Güney yamaçlarından başlamıştı yeryüzünün soğuk beyaz kabuğunun çatlaması. Ve gerillanın ilk yaz heyecanı meşe tomurcuklarının patlamasına dek sürmüştü. Tomurcuklar göğerirken Murat operasyonu başlamıştı. Her gerilla başına üç yüzü aşkın askerin düştüğü savaşta, bir arkadaşımızı kaybetmiştik yalnızca. Buna karşın gerillanın saldırılarında onları aşkın asker vurulmuştu. O zamanlar roketçimiz Mazlum'du. Bir tek roketi boşa gitmemişti neredeyse. Murat operasyonu sona erdiğinde mayıs günlerini yaşıyorduk. Ve sonra haziran gelip dayandı kapılarımıza. Eyalet düzenlemeleri olduğu süreç ayrılık vaktiydi artık. Mazlum Akdağ'da kalıyordu. Biz ise Karadeniz yolcusuyduk. Uzun süre sonra ilk ayrılığımızdı Mazlum'la. Ve yine, çok sonraları beşinci mevsimin ikliminde buluşacaktı yollarımız Onunla. Gerilladaki ikinci yarasını bu ayrılıktan sonra almıştı. Bir köy pususunda, adres sormak bilmeksizin ayağından yaralamıştı bir mermi. Mazlum'un anlatımına göre O'nu bir bayan arkadaş çekip çıkarmıştı mermi sağanağının altından. Aynı yılın sonbaharında Amed'den Dersim'e gelmişti Mazlum. Bir yıl sonra ise *'Kara Şubat'*ın sonrası bahar, beşinci mevsim iklimine doğru demir almıştı. Karadeniz'in beşinci mevsim ikliminin nemli havasını soluyordu artık. Gerillanın geri çekilme arifesinde, Giresun'dan döndüğümüzde karşılaşmıştık ve hasret gidermiştik Mazlum arkadaşla. Ve sonrası, yeni yollar uzayıp gidiyordu önümüzde. Bu sefer Anadolu'ya değil, Mezopotamya'nın kızıl hasretliğine çeviriyorduk güne bakan yüzlerimizi...

Dersim'e ulaştığımızda, yine birlikteydik Mazlum'la. Yıllarını paylaştığı mücadelede iki mermi yarası kalmıştı savaşlardan payına düşen. Ne O, ne de biz, son kış olduğunu henüz bilmiyorduk. Ve bir sonbaharı böyle geride bırakıp, beyaz kostümlerini kuşanan bir mevsime adım atıyorduk artık.

O kış, '38 katliamından kalan bir mağarada kalıyorduk. Çoğu kadın ve çocuk iskeletleri ve onlara ait yılların çürüttüğü eşyaları bulduğumuz, bir mezalim mekanıydı üslenme yerimiz. Ve gerillanın gündeminde yeni stratejik dönüşüm sancıları, yarım kalan bir yürüyüşün nasıl tamamlanacağı vardı. Ocak ayını, 2000 yılının ilk ayını bitiriyorduk neredeyse...

Eğitim bitmiş yemek arası verilmişti ve gerilla sofraları kurulmamıştı henüz. Biz, mağaranın en son kısmında kalıyorduk. Öğle yemeği hazırlıklarındaydık herkes gibi. Sinan'ın çığlığa benzer sesi, ağlamaklı gözleriyle karşılaştık. *"Mazlum düştü!"* demişti yalnızca. Apar topar dışarı fırladık. İnsanın elinden her şey gelebilirdi. Ama o an, bedenimizin derinliklerinde duyumsadığımız ve yüzümüzde bir tokat gibi patlayan insanoğlunun doğaya karşı gücünün yetmeyeceği gerçeğiydi. Buza kesmiş, adeta bir mermer kadar sertleşmiş kar tabakası üzerinden, metrelerce yüksek bir duvar dikliğini çağrıştıran kayalıklardan aşağı, Tar suyunun hemen yanı başında, cansız boylu boyunca yatıyordu Mazlum. Kirli beyaz karda peşinde kızıl bir şerit bıraka bıraka akarsuyun kenarındaydı. Ve Mazlum bizi bırakıp gitmişti, zamanın ölüm kadar durağan bir vaktinde. O günün akşamı bir gerilla güncesine, Mazlum'a dair aynen şunlar yazılmıştı.

"... O şimdi çok uzaklarda. Bize yıldızlar kadar uzak. Nasıl yazsam nasıl anlatsam? Ansızın solan bir karanfil sessizliğinde ıssız bir sonsuzluk gizli. Böyle çekip gitmek, dönülmez uykulara yummak gözlerini var mıydı? Beyazın laneti götürdü O'nu aramızdan. O, düşmandan daha düşman olan. O, kar beyazı ortaçağ lanetlisi. O, soğuk çirkin yüzlü aldı götürdü seni. Böyle gitmek avuçlarımızdan sıyrılıp kanat açmak sonsuza. Yakışmadı. Yakıştıramadım sana..."

...ve DOĞAN;

Adı, soyadı: **Kader ERGİN**
Kod Adı: **Doğan-Cudi**
Doğum yeri ve tarihi: **Kayseri, ...**
Partiye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 2000, Kutu deresi-Dersim**

Askeri darbenin üçüncüsü olalı yıllar geçmişti. Ülke tarihinin bu en acımasız ve en büyüğü sayılan '80 cuntasının, ye-

rini çok partili (!) bir sisteme bıraktığı YÖK'lü ve asker-polis güçlerinin geniş yetkilerle donatıldığı yıllar. Cezaevleri direnişlerinin en önde çarpıştığı ve verdiği yanıt çıkagelmişti dağlardan. O zamandan arta kalan gazete küpürleri geçiyor insanın gözünden. "Bir avuç eşkıya", "72 saatte işlerini bitiririz", "baharda bitireceğiz" söylemlerine terk etse de, bitmeyen bir çoğalma ile sarmıştı dağları gerilla. Mültecileşen bir devrimciliği reddedenler, direnişi kuşanıp çıkmışlardı dağ başlarına. Germenek ve Kızıldere'de yarım kalan dağ öykülerini kaldığı yerden sürdürenlerdi onlar. Ve dağ öyküleri, her şeye rağmen kaldığı yerden devam ediyordu.

Bir ülkenin üzerine karabasan gibi çöken cuntalı yıllarda ilk sehpalarda Necdet Adalı ile başlamıştı direniş. Sonrası ***Mazlum Doğan, Dörtler, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ali Çiçek, Akif Yılmaz*** ve ***M. Fatih Öktülmüşlerle*** zindanlardan yükselmişti direniş dalgası. Ve daha nicelerinin gövdelerinden yükselen dalga, Eruh-Şemdinli'den karaya vuruvermişti işte. Direniş dağlarda söylenen türkülerdeydi. O direnişin kızıllaştırdığı bayrak dağ başlarında dalgalanıyordu artık.

İşte bu direniş atmosferi varoşlardan dağ köylerine, fabrikalardan amfilere dek önü alınmaz bir yangın misali kasıp kavururken, yeni umutlar vaadediyordu bir coğrafyanın darbe yorgunu insanlarında. Bu yeni umutlar ve arayışlarda, herkes tank paletleri arasına sıkışmış, ezilmiş bir şeylerini arıyordu sanki. Geçmişte kendine ait olan, ama elinden alınmış bir şeyleri bulmak ister gibi.

Bir kıpırdanış almış yürümüştü başını. Her şeyi bitirdik diyenler bile, bu kıpırdanışa inanmak bile istemiyorlardı o zamanlar. Ama halk, küllerinden yaratıyordu kendini. Bir dirilişin kabuğunu çatlatan sarsıntılardı bu kıpırdanışlar. Ve kör bir sessizliğe boğulmuş kuyularda unutulmuş insanlar, çevrelerini saran kör karanlıkları yırtacak gücü buluyordu kendinde. Biri çıkıp *"anne bak kral çıplak!"* demişti işte. Ve bir kez daha kralın çıplak olduğunun farkına varıyordu insanlar. Her on yılda bir yapılanları askeri darbelerin örtemeyeceği bir türden utanılası bir çıplaklık...

Kovuşturmaların ve tutuklanmaların amansız girdabında insanlar, ilk defa fısıldamışlardı birbirlerine, kralın çıplak olduğunu. Sonradan çığlığa dönecek ilk fısıldayışlardı daha. Üniversite kampüslerinde, amfilerde de yankı bulan fısıldayışlardı bunlar. '80'li yılların ortalarını gösteriyorken zaman İstanbul'a biri geldi. Sıradan, alelade herkes gibi.

Kayserili bir Çerkez idi. Gerçek ismi Kader'di, İstanbul'a gelen yolcunun...

Fısıldayışların artarak çoğaldığı yıllarda çıkagelmişti İstanbul Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne. Devrimci yurtseverlerle bir toplumsal dalganın hemen arifesinde öğrencilik yıllarında tanıştı. '80 öncesinin devrim rüzgarlarından herkes gibi Doğan da az çok nasibini almıştı. Ve o zamanlar özgürlük arayışlarının sancıları ile tüketmişti öğrencilik yıllarını.

O zamanların Nevşehir firarilerini evinde saklayan yine Oydu. Yıllar öncesinde kalan bu olayı bir gazetede "Yılmaz Güney'i, Mahir Çayanları evinde gizledi" öyküsünü okuduğumuz sırada paylaşmıştı bizlerle. *"Bu firari serüven, mücadelede bana o güne dek tanımadığım bir güveni kazandırdı"* demişti hatırladığım kadarıyla.

Kampüslerde, amfilerde ulusal sorunun bilmem kaçıncı defa, harıl harıl en fazla tartışıldığı zamanlardı o günler. Kürdistan'da gelişen savaş, Siyasal'ın koridorlarına bütün ağırlığı ile abanmışken, dağlar özlenirdi. Dağların hasreti de işte o zamanın takvim yapraklarında düşmüştü yüreğine. Sanal iklim teorileri ilk kez ete kemiğe bürünüyordu şimdi. Deniz aşırı düşler kurulmadan, uzanıp dokunacak kadar yakındı şimdi Cudi, sonra Gabar ve niceleri. Sierra Maestra'dan daha yakın dağ başlarında idi. Ernesto Che Guevara'nın izini sürenler vardı Tendürek'te...

1990'lı yılların başlarında karar vermişti ulaşmaya dağlara. Kısa süreli gözaltılar, kavuşturmalar, işkenceler... Ve ardından da dağların kızıllaşan anaforuna kapılmıştı. Karşı konulamaz bir özgürlük tutkunu, özlediğini kentlerde değil dağlarda arayacaktı artık. Dağları tutmalıydı şimdi. İlk Akademi'ye gitti Doğan. Başkan Apo'yu görmenin şansına sahip olmuştu. Bir devrim önderini görmenin bilincindeydi. Akademi sonrası '94 sonralarına dek Botan'da kaldı. Botan'ın efsanevi dağı Cudi'nin adını almıştı, '96 sonlarına kadar. *"Bu yıllar, dağların kentlerden görünen yüzünü değil, öteki yüzünü tanımakla geçti"* diye tanımlamıştı Botan günlerini. Kent türküleri değil, dağ türküleri bağdaş kurmuştu şimdi gönül ocağına.

1995'in savaş yorgunu sonbaharında karşılaştık Onunla. Cudi tepesinin hemen altındaki boğazda gördük ilk birbirimizi. Acemi bir gerilla berberinin belki de ilk kurbanı idi Doğan. Orantısız kesilmiş saçlarının altında, şaka ile kendisine takılan arkadaşlara aldırmadan, gülen yüzüyle tanımıştım O'nu. Kışı '96 baharına dek birlikte geçirdik. Düzenlemeler sonrası 11 arkadaş Koçgiri'ye giderken biz ve Doğan, Güney'de kalıyorduk. Bir grup arkadaşla Hakkari-Çukurca hattına geçtik. Ve o ilk yaz Kuzey'e gidenlerin haberleri gelmişti. Kötü haber çabuk geliyordu. Munzur ve Doğan şehit düşmüştü. Sonradan mide kanaması sonucu Pir'in de şehit düştüğünü öğrendik. Bilincimize kabul etmediğimiz, inanmak istemediğimiz haberlerdi bunlar. Herkes gibi O da etkilenmişti bundan ve ismini bu yüzden değiştirip "Doğan olsun" demişti. Değişmek isteğiydi belki buna neden olan. Çok sonraları Samsunlu Doğan'ın esir düştüğünü öğrenecektik. Sonrası hep Doğan kalacaktı O'nun ismi. Dağlar Doğan'sız kalmayacaktı...

1996-97 kışı Şive vadisinde ondan önce de Rubar tepesinde birlikte geçen günler kovaladı birbirini. Ondan önce de Ertuş kuşatmasında. '97'nin işgal saldırılarının arifesinde bir kez daha ayrılmıştı yollarımız. Biz, Barzan bölgesine giderken O'nun, Amediye tarafına geçtiğini öğrendik. Ve '97 yılını her cephede olduğu gibi işbirlikçilerle ve ordu güçleriyle tutuşulan cenkle tüketti gerilla. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti o yıl. Bir sonbahar günü beklenmedik düzenlemelerle biz Kuzey'e giderken, kasım ayının henüz başında Metina'da karşılaşmıştık Doğan'la. Bilmem kaçıncı defasında suni hudutları aşarken Onunla aramızda sanal kırmızı kalın bir çizgi uzanıyordu kağıt üzerinde. Metina'da ayrılık vaktinde BKC kullanıyordu. Bölükteki arkadaşlar bizi şaşırtacak derecede övgüyle söz etmişlerdi Ondan. Değişmiş miydi bilmiyorum. Ama değiştirdiği bir şeyler vardı ve bu kesindi. '98 baharından yazına akan bir zamanda O da Kuzey yolcusuydu artık. Yıllardır ölümüne istenen bir hasreti dillendirmek için düşmüştü yollara, sırtına vurduğu umutlarıyla. Anadolu girmişti düşüne, iflah olmaz bir yolcuydu artık.

Ayrı geçirdiğimiz bu süreçlerden birinde, ayağından yaralandığını duymuştum. Ama buna karşın, zorlu dağ yollarına düşecek kadar bir sevdalanmaydı Onunki.

Dersim'e ulaştığında sonbahar rüzgarları esiyordu Munzurların doruklarında. O kış Akvanos'ta kaldı Doğan. '38'den kalma direniş öykülerinin mesken tuttuğu mekanlardan biriydi burası. '99'un kara şubatını, o lanetli günü burada yaşamak düşmüştü payına. Aynı yılın baharında yine yollar düşmüştü güncesine. Geçen binyılın son haziranında ulaştı, yıllardır hasretini çektiği coğrafyaya. Doğan'a verdiği sözü yine Doğan olarak tutuyordu Kayserili. Tokat'a ulaştığında Ayhan arkadaşı yitirmiştik. İkisi de Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden tanıyorlardı birbirlerini. Karadeniz'de herkes ayrı bir yerdeydi. Bir kısım Samsun'da, bir grup Ordu'da iken biz de, Giresun'daydık o zaman. Giresun'dan döndüğümüzde geri çekilme kararı açıklanmıştı. Ve biz Karadeniz'de hiç biraraya gelmedik, göremedik birbirimizi. Geri çekilme telaşı sarmıştı herkesi. Üç ay önce geldiği Dersim'e dönüyordu Doğan. Bu üç ay sanki, yarım kalmış bir türküydü dudaklarında. Yılların hasretliğini sığdırdığı beşinci mevsim ikliminde yaşanan topu topu üç aydı yalnızca.

Geri çekilme grupları yolları, dövüş gibi adımlarken biz Dersim'de kalıyorduk. Operasyon denen saldırılar peş peşe gelirken üzerimize, ayak üstü yapılan bir kaç sohpet imkanı bulabilmiştik yalnızca. Alelacele zamana karşı yarışırcasına yapılan düzenlemelerle biz, Munzur çayının batı yakasına geçerken, Doğan diğer yakasında kalmıştı. Bir mağarada gece ateşlerinin aydınlatmaya çalıştığı loş bir karanlıkta, son kez kucaklaşıp ayrılmıştık bir gece vakti. Birbirimizi son kez gördüğümüzü bilmeden... bilemeden...

Bir kış ayrı geçmişti. Dağlara verdiğimiz yeni sözlerle, yeni bir binyıla umudumuzu sırtımızda taşıyarak girmiştik. Ve bu yeni bir binyılın ilk ağustosu tüketilirken duygularımızı dalgalandıran çatışma haberleri geçti haber ajansları. Roz deresinin üzerindeki Konferans deresinde kuşatma altında kalmıştı arkadaşlar. Bu kuşatmanın ilk gününde Botan, Pınar, Kahraman ve Doğan arkadaşlar düşmüşlerdi toprağa. Kuşatmanın ikinci günü ise, Dılsoz ve Dersim arkadaşlar tohum olup saçılmışlardı toprağa. İnsanın inanası bile gelmiyordu. Niceleri gibi sarılmak tutkuydu toprağa. Belki de, yalnızca onlara mahsustu.

Gerçek adı Kader'di... Çerkez'di... Ve benim için Botan'ın efsanevi dağı Cudi'yle adı eşti... Biraz çocuk, biraz adam ve belki de bir bilgeydi...

...ve ALİ;

Adı, soyadı: **Zeki ALBAYRAK**
Kod adı: **Ali**
Doğum yeri ve tarihi: **Rize, ...**
Partiye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Nisan 2001 Beyazdağ-Dersim**

Anadolu ve Kürdistan'da gelişen devrimci mücadelenin en aktif zamanlarının tanığı olmak, hiçte azımsanmayacak bir şey. Hele hele bu yükseliş atmosferini bir devrimci olarak solumak, çok daha paha biçilmez olsa gerek. Her cunta sonrasının karabasan karanlıklarına halkın verdiği yanıtların içinde olmak, bunun bir parçası olarak aydınlıklardan yana saf tutma inatçılığını göstermek, O'nun harcıydı belki de. Yıllara meydan okuyarak bugünlere beşinci mevsim ikliminden çıkagelenlerden biriydi O... Bir tarihi yaşamına sığdıracak kadar mücadeleci. Mültecileşmemiş olan ülke acıları, mültecileşmeden tattığı bedeni bal olan bir ülkenin insanı.

Rize'liydi. Bu yüzden "Laz Ali" diye bilinirdi gerillada. Bir beşinci mevsim çocuğu. Geçmişi, mücadele tarihi kadar eski olan biri. İstanbul İktisat Fakültesi mezunuydu Ali. O sımsıcak İstanbul günlerinde geçmişti öğrencilik yılları. Türkiye İşçi Partisi'yle başlamıştı her şey. Onun içinde saf tutmuştu. İspanyol paça pantolonu, geniş ve uzun yakalı gömleği, küçük bir omuz çantası ve omuzlarına dek uzanan uzun saçlarıyla varoşları ve fabrika yollarını aşındıran genç bir devrimci olarak, yaşanan zamanları paylaşmıştı bizimle. Ve belki de o yılları bizlere, yeni kuşak devrimcilerine en iyi duyumsatanlardan biriydi Laz Ali. O dönemlerin ruhunu bizlere taşıyan, yılların eskitemediği bir taşı gibi. O dönem fazlaca bahsetmediği kısa süreli bir cezaevi süreci geçirmişti. Ve çok sonraları devrimcilik yaşamında '90'lı yılların başına dek "iktidar yolu" hareketinde yer almıştı.

1980 cuntasının deli gömleği giydirdiği bir toplum, '84 sonrası yine unutulmuş bir coğrafyada parçalanıyordu. Zayıf halka teorisi bir kere daha ispat ediliyordu dosta ve düşmana karşı. '80'li yılların sonunda çözülen reel sosyalist blok, herkes gibi Ali için de bir sorgu anlamını taşıyordu. Sorgulanması gereken bir geçmiş dikmişti, yaşananlar önüne. *"Aşılması gereken bir şeyler olduğunu biliyordum"* demişti bir sohbet esnasında. Ve bu arayışlar onu, yeni yeni kabaran toplumsal dalganın içinde bulmasına neden olmuştu. Ama bilinci ve yüreği ile girdiği doğu rüzgarların dalgalandırdığı bir halk denizindeydi şimdi. Türkiye İşçi Partisi'yle başladığı devrimci yaşamını, *Kürdistan İşçi Partisi*'nde sürdürme kararı alıyordu.

1990'lı yılların başlarında, Alternatif dergisinde İshak Kaçkar imzalı yazılarıyla tanıdık O'nu. Gebze direnişinde yine oradaydı Laz Ali. DHP'nin konferanslarında da yer almıştı o zamanlar. '94 yılı gelip çatınca, operasyonlar birbiri ardına gelmeye başlamıştı. Üç ihanetçinin neden olduğu operasyonlardı bunlar. '94 yazında bir ülkenin yaşanmaz hale getirilmek istendiği günlerde, kentlerden dağlara açılan kapıların eşiğindeydi Laz Ali. '94'ün "denizi kurutmak" için gerçekleştirilen karşı devrimci saldırılarının ortasında çıkmıştı dağlara. Hiçbir şeyle eşit olmaksızın düşülen yolculuklar zamanında.

İlk kez '95'in güz mevsiminde Zagroslar'a özgün gerilla elbiseleri, traşlı yüzü ve özenle taranmış kısa saçlarıyla tanıdık O'nu. Merkez Karargah'ta basın-yayın birimindeydi, büyük telefonun katır yokluğundan üç sırtta taşınıp, talimatların el yazısı ile çözülüp daktilo edilip çoğaltıldığı günlerde. KDP ile tutuşulan cenk bitiyorken, Cudi tepesinde toplanmıştı Türkiye çalışmaları grubu. Akademi'ye gidecekler belirlenecekti. Ali de bu grubun içerisindeydi. Kış mevsiminin ayak sesleri işitilirken uğurlamıştık Akademi'ye gidenleri, öneriler kabul edilmişti çünkü. Onları bir sonbahar günü Cudi tepesinden uğurladık Önderlik Sahası'na. '96'nın sonlarına doğru, tekrar Güney'e ve oradan da büyük İskender'e bile geçit vermeyen Zagroslar'a geçecekti Ali. Önderliği görebilmenin şansına sahip olmuştu. Bu O'nun için paha biçilmeyecek türden bir fırsattı. Kendi deyimiyle *"yeterince iyi değerlendiremedim bu fırsatı"* demişti bir keresinde.

1997 baharı yaşanırken, Zagroslar'dan bir grup düşüyordu yollara, kimsenin bilmediği bir kervan. Bir Karadeniz grubu. Biz yalnızca gittiklerinden çok sonra öğrenebilmiştik grubun varlığını. Serhat eyaleti üzeri Artvin'i hedefleyen bir yol serüveni. Ve bu umut katarında Laz Ali de yer tutmuştu. Ancak geçiş sırasında yakalanarak aylarca esir tutuldular bir geçiş ülkesinde. Gergin geçen bir süreç sonrası serbest bırakıldıklarında, bir Artvin düşü daha sona erse de; bıkmadan, usanmadan aynı sevda peşinde iz sürmeye devam ediyordu Ali. '98'de Botan'da solurken dağların barut yanığı havasını, Kuzey'e açılıyordu yolların kapıları. Yitirilmiş umutlardan ördüğü papatya tacını başına takarak bir kere daha aynı umutla çıkıyordu Anadolu yollarına. Ve bu sefer bir bir dağları ovaları ve nehirleri aşarak ulaştı Dersim'in direniş ekili topraklarına. Ve Dersim'e ulaştığında sonbaharı yaşayan bir coğrafya bulmuştu karşısında. Zaten hep mevsimlerle ölçüyorduk dağların zamanını, her zaman ve her yerde mevsimlerin umarsız yokuşlarında ya da inişlerinde kayıtlanmalıydı yaşananlar. Her gerilla nasıl kayıtladıysa O da öyle tutmuştu mevsimlerin çetelesini. O kış Doğan'la birlikte Akvanus'taki kampta kaldı Ali. Sonrası, bir kışın kapıları bahara açılmışken bir başka mevsim iklimin yollarına düşülme vaktiydi. Yıllardır ölesiye istenen bir serüven, bir savaşın en sıcak zamanlarında yaşamalıydı şimdi. Haziran günleri tüketirken kendini Tokat'a ulaştırmıştı Ali...

Doğan ve Mazlum gibi Ali de yalnızca üç ay soluyabilmişti beşinci mevsimin iklimini. Onca zorlanmaya karşın dağları ve nehirleri aşa aşa, ayları bulan yolculuklarla direnişin en kuzeyine ulaşma iradesi, herkeste hayranlık uyandıran bir kararlılıktı Onunki... Stratejik dönüşüm ve geri çekilme başladığında Dersim'e doğru başlamıştı bir gerilla yolculuğu. Onunla bu gerilla kervanında birlikteydik. Dersim'deki düzenlemeler sonucu yine Dersim'de kalıyordu. Mazlum'un şehit düştüğü kış kampında birlikteydik. Ve kış ardından geri çekilmenin süreciği beklentisiyle başlayan bir pratik süreç bittiğinde Dersim'deki üçüncü kışına giriyordu Laz Ali. Nisan yağmurları başladığı zamanlar ayrıldık kamptan. Kıştan çıktığımız 2001 baharı planlamamıza uymayan gerçekler yüzünden daha erken dağılması gerekiyordu grupların. Biz Pertek'e giderken O da Hozat'a gidecekti. Bir akşam üzeri, vedalaşıp ayrıldığımızda son kez birbirimizi gördüğümüzü henüz bilmiyorduk.

Bir yıl önce ***"Ayaklanma Üzerine"*** adını verdiği çalışmasını tamamlamıştı. Yine "***Selene"*** adını taşıyan bir şiir kitapçığını sonlandırmıştı önceki yıl. Ve durmadan yazmayı sürdürdü. Geçen 2001 kışında başlayıp ***"Barışı Çalmak"*** adını verdiği geleneksel doktrin eleştirisini kapsayan çalışması henüz bitmemişti daha.

Zamanın takvim yaprakları 26 Nisan'ı gösteriyordu. Hozat'dan Dersim merkeze uzanan Beyazdağ'ın Çet'e bakan yüzünde, donup kaldı bir yaşam. Sarp bir kayalıktan düşmüştü derin derenin içine. Düştüğünde kimsecikler yoktu yanında. Kimseler görmedi düştüğünü. Gelen ses üzerine yöneldiklerinde, boylu boyunca dere yatağında yüzü koyun bulmuşlardı Ali'yi. Etrafında saçılmış defter yaprakları, barışa hasret birer güvercin beyazlığında sarmıştı dört bir yanını. Yoldaşları sırtlayıp düz bir yere taşımışlardı O'nu. Bilinci yerinde, ama konuşamıyordu; gece boyu sabaha dek bir anne şefkatinde bir yoldaş sıcaklığında nöbet tutmuşlardı, yoldaşları başucunda. Giderek şişti zayıf bedeni. Bunun iç kanama olduğunu bilmek daha da canını acıtıyordu yoldaşlarının. Ama umarsızca yaşanacak bir şeye bir kere daha böylesine tanık olmaktı göğüs kafeslerini ablukaya alan. Kısık bir sesle kendini zorlayarak konuşabilmişti ancak. Bir dua gibi tekrarlayabildiği kadar yinelemişti aynı sözleri;

ölüm hoş geldi sefa geldi...

Kaç kez yinelemişti kimseler sayamadı. En son sözleri yine bir devrimcinin duası olan sözlerdi. Ta ki, karanlıkların yeryüzünden elini eteğini çektiği gün doğumu sancılarına dek... Güneşin yeryüzüne dokunduğu, sabah serinliğinin hükmünü sürdürdüğü, bir beyaz dağ sabahında dönülmez yolculuğuna uğurladık O'nu...

Gecelerin soğuğunu
kırarak yürüdük
sabah serinliğinde
kucak açtı bize Munzur
Munzur eşkıya gönlüm benim
bir kuş cıvıltısı olmak var ya şimdi
zozanlarında
ya da kayalıklarında
kekik kokusu yüklenmiş
bir kervan
çoban yıldızının
şavkına çatmışız
silahlarımızın namlusunu
şafağı paylaşıyoruz
ve tabakamızdan
bir tütün sarar gibi
sevdamıza yanan
cigara ateşi gibi
gelmekte
ve gitmekte olanı
tartışıyoruz...

Kırık Dere Vadisi/Munzur
M. Taylan

1 Eylül sürecinin beşinci yılı

ONURLU VE DEMOKRATİK BARIŞI GERÇEKLEŞTİRME YILI OLACAKTIR

Baştarafı sayfa 2'de

Sosyalist güçler açısından da benzer bir durum söz konusudur. Onlar da marjinal konumdalar, siyaset yapmaktan çekiniyorlar. İttifakın temel ihtiyaç olduğu bilinci giderek gelişiyor. Seçimler açısından şöyle bir durum önemliydi; sol demokratik bir koalisyon hükümetini ortaya çıkartacak bir seçim ittifakı yaratarak seçimlere girmek, başarı kazanmak açısından önem taşıyordu. Bunun koşulları vardı. Sosyalist, mümkünse sol ve sosyal demokrat güçlerle bir demokrasi hareketi geliştirecek, etkili demokratik mücadele verecek bir ittifak oluşturmak, seçimlere bu biçimde girerek seçimleri bu temelde bir demokrasi mücadelesi haline getirmek, önemli sonuçlar yakalayarak demokrasi mücadelesini o temelde ilerletmek doğru olandır.

Partiler açısından somut olarak değinilmesi gereken bazı hususlar var:

Türkiye siyasetinde son süreçte yaşanan gelişmeler temelinde dağılan sadece DSP olmadı, milliyetçi sol –ki Ecevit buna ulusal sol dedi– tükenmedi, onunla birlikte milliyetçi sağ da tükendi. Mevcut durumda MHP, aşılan bir güçtür, meclise girip giremeyeceği bile belli değildir. Geçen dönem hem sağı hem de soluyla birlikte bir milliyetçi ittifak dönemiydi. Liberaller de arada bir harç görevi gördüler, onların eksikliklerini tamamladılar. Mevcut durumda bunların çözüldüğü gözleniyor. DSP'nin mevcut haliyle meclise girmesi imkansız görünüyor. MHP de ciddi biçimde zorlanacağa benziyor. Bazılarının öngördüğü gibi büyük bir güç kazanamadı, tersine oylar daha çok AKP'ye kaymış durumda.

AKP, döküntüleri de toplayarak kendini güçlendirmeye çalışıyor. Aslında bazı çevreler şimdi politikayı AKP'de yapmak ister gibi görünüyorlar. Askeri çevreler, çeşitli güç odakları, kendilerini bunun içerisine koyuyorlar. Hatta bazı istihbarat çevreleri açısından da bu belirtilebilir. Muhtemelen bu partiyi o biçimde denetlemek istiyorlar. Siyasette bir rol oynayacaksa da bu biçimde denetim altında tutmayı planlıyorlar. Öyle olmayacaksa da, AKP'nin rejimi tehdit eden konumunu bu biçimde dengelemek, üzerinde denetim geliştirmek istiyorlar.

DYP, bazı ittifaklarla meclise girmeye çalışıyor. Küçük partilerle yaptığı ittifak sonucu muhtemelen oy oranını artırarak barajı aşabilir. Onun dayanmak istediği nokta, daha çok diğer partilerin yaşadığı çıkmaz içerisinde kendisini ehveni şer olarak iktidara taşımaktır. Özellikle askeri, siyasi ve duyarlı çevreler tarafından, faşist veya İslami gericiliğin rejim açısından yarattığı tehdidi de kullanarak kendini iktidar yapmak istiyor. CHP hizip düzeninde olmayı aşamadı. Bazı duyarlı çevreler Kemal Derviş ile CHP'ye rol oynatmak istiyorlar, ama sosyal demokrasi bir araya getirilemedi. ANAP ve YTP solu ve sağıyla biraz liberal kesimi oluşturuyorlar. Kendi aralarında ittifak yapabilirler. Eğer bunu yapmazlarsa seçimde meclise girmeleri zordur. ANAP'ın ittifaka kesinlikle ihtiyacı var. Özal'ın dört eğilimi ANAP'ta çözülmüştür; İslami çevreler, MHP'li çevreler ayrılarak kendi yerlerine gidiyorlar. ANAP, liberal demokratik çizgiye oturuyor ve bu durum onu iyice daralttı. Bu konumuyla meclise girmesi zor görünüyor. YTP açısından da durum öyledir. Onlar da bir havayla DSP'den çıktılar, Kemal Derviş'i de yanlarına alarak meclise girmeyi ve yeni dönemin iktidarında rol oynamayı düşünüyorlardı, ama mevcut konumları böyle bir hedefi gerçekleştirmeye elvermiyor.

Dünya barışını kazanmak insanlığın geleceğini kazanmaktır

Türkiye'nin yönü, aslında sol demokratik bir iktidardan yana idi. Bu olmazsa ortada, işleri idare eden bir ittifak ya da iktidar bloğu oluşacak veya seçimler gerçek bir çözüm üretmeyecek, Türkiye'yi bir iktidara taşırmayacak ve ortaya çıkacak belirsizlik Türkiye için daha kötü olacaktır.

Mevcut durumda Türkiye, çok önemli bir mücadeleye sahne oluyor. Bu mücadele seçimle birlikte bir sonuca ulaşarak Türkiye'nin içerisine gireceği yeni süreç bir belirginlik mi kazanacak, yoksa seçimden sonra da benzer biçimde mi sürecek? Mevcut durumda yürütülen mücadele ve ulaşılacak sonuçlar bunu belirleyecektir. Her halükarda en gerici olan yan, aslında aşılmıştır; MHP aşıldı, solda görünüp en gerici sağ çevrelerle ittifak kuran solculuk olarak DSP aşıldı. Bunu görmek önemlidir. Önümüzdeki süreçte Türkiye'de hiçbir iktidar, geçmiştekiler kadar gerici olamaz. Türkiye böyle bir konuma getirildi ve bu durum bütün bölgeyi etkileyecektir. Daha bu günden etkilemektedir. 2-3 Ağustos kararları İran, Irak ve Suriye üzerinde anında etkide bulunmuştur. Mevcut seçim mücadelesi sonucunda şimdiki hükümeti demokratik düzeyde aşacak yeni bir hükümetin kurulması, bölgenin diğer alanlarını daha ileri düzeyde ve hızla etkileyecektir. Bu anlamda demokrasi ve barış yönünde gelişmeler olacaktır. Önümüzdeki sürecin bu yönde evrilme olasılığı temel olasılıktır.

Bu hangi düzeyde olacak? Çok yoğun, hızlı ve köklü bir değişim temelinde mi olacak, yoksa çok sancılı, eğreti ve zayıf biçimde mi gelişecek? Bunu, sürece öncülük etmesi gereken güçlerin mücadeleleri belirleyecektir. Bu güçlerin etkili politika yürütmeleri, gerekli ittifakları oluşturarak kendilerini örgütlemeleri, pratikleştirmeleri ve pratikte bu mücadele sürecini etkili bir biçimde geliştirmeleri belirleyecektir. Bu durum, ciddi bir demokrasi mücadelesinin hızla geliştirilebilmesi için bunu yürütecek öncüye ihtiyaç duyuyor. Bu öncülüğün doğru ve etkili bir biçimde yapılması gerekiyor.

Bu noktada Kürt ulusal demokratik hareketi başat bir rol oynuyor. Hem stratejik konumuyla hem de yürüttüğü mücadele ve sağladığı konumla böyle bir öncülüğü herkesten fazla yürütme gücüne sahiptir, böyle bir öncü olmaya adaydır. VIII. Kongre ile ulaştığımız karar düzeyi, kongremizi pratikleştirme düzeyimiz tamamen böyle bir öncülüğü öngörüyor. Kongre çizgimiz, barış ve demokratik değişim çizgimiz, tamamen böyle bir öncülüğü ifade eden bir çizgidir. Bunun pratikleştirilmesi, her alanda politikaya dökülmesi fiili olarak böyle bir öncülük yaratacaktır. Bu da 1 Eylül sürecinin beşinci yılında hem Kürdistan'da hem de bölgede barış ortamının daha fazla gelişmesi anlamına geliyor. Gerekirse savaşla da yürütülecek barış mücadelesinin daha çok gelişmesi, demokratik çözüm arayışlarının daha da ilerlemesi, demokratik değişim çabalarının daha da yoğunlaşması söz konusu olacak, böylece Türkiye de, bölgenin diğer toplumları da demokratik değişim yönünde fiili olarak adımlar atacaktır. Ortadoğu'dan başlayarak onurlu ve demokratik bir barışı geliştirmek, dünya barışını sağlayacak, bu insanlığın geleceğini kazanmak anlamına gelecektir.

Böyle bir döneme geldik. Kendimizi pratikleştirme çalışmalarımız, tamamen bölge toplumlarını demokratikleştirme çabasıdır. Bu çalışma, en barışçı çabadır; bölge barışını en çok gözeten, barışı kazanmak için yürütülen bir mücadeledir. Bu anlamda beşinci yılda barış mücadelesini daha etkili geliştirme görev ve sorumluluğu ile yüz yüzeyiz ve bunu daha bilinçli, örgütlü ve etkili bir biçimde geliştireceğiz.

Bu temelde 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle başta Kürdistan için olmak üzere bölge ve tüm insanlık için daha onurlu, adil ve demokratik bir barış diliyoruz.

AYDINLANMA VE AYDINLATMA ÇALIŞMALARI TARİHSEL BİR SÜRECE GİRERKEN TAKTİĞE GİREREK CEVAP VERELİM

Baştarafı sayfa 11'de

Bu konuda çok ertelemeye gerek yok. Doğru bir duruş, tavır, tarz sahibi olmak, yetersizlikleri de böyle bir yaklaşım içerisinde gidermek en doğrusudur. Bu temel noktadan yakalayarak çözüme götürmek, bütün hazırlıkları tamamlamak, giderek eksikleri takviyelerle, eğitimlerle, çeşitli projelerle, birçok düzeyde örgütlenmelerle gidermek gerekir. Bu anlamda kendisinin etrafında yaygın ilişkiler, örgütlenmeler, kendisini besleyecek kaynaklar, yine kendi gerçek kaynağıyla buluşma, onunla bütünleşme, ondan beslenme, ona dayanarak kendisini bütünleştirme esas alındığı oranda doğru bir yayının, yansıtma politikasının, etkileme ve aydınlatmanın geliştirileceği açıktır.

Kürt reformu ve Rönesansı basın-yayın aracılığıyla kendi gerçekliğini bulur. Yine kitlelerin eğitilmesinin önemli oranda, basın-yayın organları aracılığıyla gerçekleştiği bilinmektedir. Çalışmaların yaratacağı sonuçlar doğru hesaplanıp, çizgi ve anlayışa göre yapıldığı oranda sonuçları ve etkileri de büyük olacaktır. Çalışmanın büyük olduğu, önemli görüldüğü her kesimin de kendisini etkili kılabileceği bir ortam varken, buna göre kendisini şekillendirme, kendini büyütme, eğitme, kendisinde eğitimi gerçekleştirerek insanları eğitmeyi esas alma, en doğru ve tercih edilecek yoldur. Başka türlüsünü tercih etmek, şimdiye kadar olanı tekrar etmektir. Geçmiş alışkanlıklara takılmaktır. Ve alışıla gelmiş tarzı, yenilik ve yaratıcılık yaratmayan tarzı tekrarlamaktır. Bunların sürece denk düşmediği, güncel gelişmeleri karşılamadığı, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nu yansıtmadığı, aydınlatma, reform ve Rönesans çizgisini Kürt toplumu içinde, Ortadoğu düzeyinde etkili kılmadığı çok açık görülmektedir. O zaman bir örgütsel düzeltmeye, tarz ve tempo, anlayış ve zihniyet düzeltmesine ihtiyaç vardır. Bunlar işin temel ve çıkış yapacak noktalarını oluşturmaktadır. Bütün bunları bir tarafa bırakıp "ben işe sarılıyorum, işi gerçekleştiriyorum, ben başarırım" demek yanılgı olur. Bu halkalardan tutularak, işe büyük oranda sarılmak, kendisini çalışma düzeni içine koymak, ölçülerini ve disiplini geliştirmek ve zevkle bağlanarak bu halka hizmet için; demokratik gelişme, özgürlük, kimlik ve eşitlik için çalışmak, yine üç kuşak hakları için çalışmak, insan, birey ve toplum olmanın temel gerekleridir. Bu temel değerler, çalışan herkesi büyütebilecek değerlerdir. Statükocu, ertelemeci, kendine göre yaklaşımlar veya yetinmeci yaklaşımlar hızla aşılmalıdır. Bütün kurumların çalışmalarını motive edecek temel gündemler etrafında sürekli yürüyebilecek ve herkesin "benim temel güvencem, garantim başarıdır, başarıya göre çalışırım, iş yaparım, başarı için kendimi eğitirim, kitlenin karşısına çıktığımda insanların beğenisini kazanırım, insanlara hizmet ettiğim kadar, sevgisini ve saygısını kazanırım" temelinde yürümesi ve hareket etmesi çalışmaları kendisini büyütür. Başka seçenekler, geriye çeken, daraltan, oldukça kendisini esas alan yaklaşımların hepsi küçültücü yaklaşımlardır. Bu geri ölçüler, halk tarafından beğenilmediği kadar; güvenilen, sığınılan yerler tarafından da beğenilecek ölçüler değildir.

Avrupa bile birkaç yüzyıllık mücadele sonucunda böyle bir sistem oluşturmuştur. Böylesi negatif kişiliklerle böyle bir sistem oluşturulamaz. Bugün onların bu sistemi içinde kimilerine böyle bir yaşam hakkı verilmiştir. Bunlar yaşamın temel bazı haklarından yararlansalar bile, siyasal, sanatsal, kültürel iradenin, sosyal ve ekonomik alanda ön planda olduğu yerler değildir. Bu bir yanıltma biçimidir. Kültür, medya alanında insanlara sunulan ise, insanları rahatlatan bir biçimdir.

Biz halk olarak bunları yaşayabilecek veya sağlayacak durumda değiliz. Hala yaşam güvencemizi tam oluşturmuş değiliz; inkar ve imha politikası kırılsa bile, hala demokratik kurtuluş mücadelesini bir güvenceye kavuşturmuş, evrensel hukuk ve üç kuşak haklarını ya da doğru yaşama tarzını güvenceye almış durumda değiliz. Mücadele eden bir halk ve hareketiz. DAB da bu mücadelenin yürümesi için hizmet vermektedir. Böyle bir hizmet ve görev anlayışıyla kendi haklarımızı ve ölçülerimizi doğru belirlemek durumundayız. Bizim için hak olan, bireysel özgürlük temelinde bireyselleşmeyi sağlamaktır. Yine toplum özgürlüğünü sağlamaktır. Toplumun mücadelesini ve aydınlanmasını üstlenmektir. Toplumun reform ve Rönesans alanında şimdiye kadar yarattığı dönüşümleri kesin sonuca götürme için çalışmaktır. Bu temelde insanları eğitmek, insanların düşünce ve ruhunu açabilecek, yayın politikasını, sunuş biçimlerini ve ajitasyon-propaganda biçimlerini bulmak ve geliştirmektir. Bu en temel hizmettir; stratejik önemde olan, değer bulan bir gelişmedir. Ortadoğu kimliği için, kendi kimliğimiz için, Türkiye'nin özgürleşmesi ve demokratikleşmesi için biz, bu mücadelenin basın-yayın araçlarını kullanan insanlar olarak böyle bir hizmeti, böyle bir büyüklüğü üstlenmiş durumdayız. Sorumluluklarımız bu düzeydedir. Çalışma kapasitelerimizi buna göre ayarlamamız gerekir. Beyinsel ve düşünsel faaliyetlerimizi buna göre geliştirmemiz gerekir. Kendimizi böyle bir sorumluluk altında işleterek, eğiterek geliştirebilir, başarının sahibi kılabilir ve bu anlamda da taktik sürece doğru giriş yapabiliriz.

Bunun için gerekli birikim ve tecrübelerimiz vardır. Doğru sistemimizi oluşturalım, ölçüler ve örgütsel yaklaşımlarımızı netleştirelim, çalışma dinamizmi, zevki ve ekip anlayışını sağlayalım. İşin gereklerine göre ne varsa, arayıp bulalım ve bu temelde kendimizi dönüştürerek, değiştirerek, büyüterek, eğiterek hangi alanda çalışıyorsak çalışalım, hakkını verelim. Bu yapıldığı oranda başarı kesindir. Başarı, aydınlanma, reform ve Rönesans faaliyetlerinin gerçek değer ve anlamını bulmasıyla sağlanabilir. Kendi cephemizde büyük bir katkı sunduğumuzda, halkımızın ve Ortadoğu halklarının mücadelesine de büyük bir katkı sunarız.

MEDYA SAVUNMA BÖLGELERİMİZ HALKIMIZIN DEMOKRASİ ALANLARIDIR

● KADEK Yönetim Kurulu

Ulusal ve uluslararası kamuoyuna

KADEK Genel Yönetim Kurulu 8-15 Eylül tarihleri arasında toplanarak son siyasal gelişmeleri ve örgütsel çalışmaları kapsamlı biçimde değerlendirdi. Başta Kuzey Kürdistan ve Türkiye olmak üzere, bölgemizde ortaya çıkan siyasal gelişmeleri tartışarak önemli kararlara ulaştı.

VIII. Kongremiz, Başkan Apo'nun Demokratik Uygarlık Manifestosu doğrultusunda siyasal ve örgütsel yeniden yapılanmasını gerçekleştirmişti. Bu aynı zamanda PKK'nin oynadığı tarihi rolü tamamlayarak kendini yeni bir aşamaya ulaştırmasıydı. Böylece KADEK, demokratik kurtuluş döneminin örgütsel biçimi olarak tarihteki yerini aldı.

KADEK, yeni ideolojik kimliği ve politik tarzı çerçevesinde dünya, bölge ve Kürdistan'daki siyasal durumu değerlendirerek yeni bir pratik hamle sürecini başlatma kararına vardı. VIII. Kongremiz, Ulusal demokratik hareketin tüm diğer güçlerden her bakımdan daha hazırlıklı olarak inisiyatif kazanması anlamına gelmekteydi. Dünyada, bölgede ve Kürdistan'da ideolojik, politik ve pratik olarak geleceğe cevap verecek tek güç Kongremiz oldu.

Kongremizin kendini bu düzeyde yapılandırması ilk etkilerini Türkiye'de gösterdi. VIII. Kongre'nin başarıyla tamamlanması, Ulusal demokratik hareketin tasfiye edilemeyeceğinin ilanıydı. Kendisini Ulusal demokratik hareketimizi ve Başkan Apo'yu çürütme üzerine planlayan Ecevit-Bahçeli-Yılmaz hükümetinin sonu geldi. Bu planlama, Kürt sorununda adım atmadan kendini yaşatmayı ve etkin olmayı amaçlıyordu. Ancak çürütemeyenlerin kendileri çürüdüler. Türkiye'nin en temel sorununda politikasız kalmak, daha baştan hükümetin sonunu hazırladı. Kürt sorununda adım atamayanlar, Türkiye'yi her alanda politikasız bıraktılar. Son üç yılda Türkiye'nin hiçbir alanda politik inisiyatif kazanamaması bu politikasızlıktan kaynaklandı. Türkiye'nin önü açılmak isteniyorsa, Kürt sorununda adım atılması zorunluydu.

KADEK'in programlaştırdığı demokratik özgür birlik çizgisi demokratik mücadelenin zeminini güçlendirdiği gibi, Türkiye'yi demokratikleşmeye ve Kürt sorununda adım atmaya zorladı. 2 Ağustos Uyum Yasaları'yla idam cezasının kaldırılması, Kürtçe öğrenim ve yayının önünün açılması özgür birlik çizgimizle çiçeklenen demokratik birikimin ilk meyveleri oldu. Bu yasalar, son 30 yıllık büyük mücadelenin ilk sonuçları olarak görülmelidir. Türkiye bundan sonra demokratikleşme yolunda daha hızlı ilerleyecektir. Bu yasalar 30-40 yıldır mücadele veren devrimcileri haklı çıkarırken, oligarşik güçleri ise mahkum etmiştir. Oligarşik şoven güçlerin temsilcisi ve vurucu gücü MHP'nin diğer tüm partileri PKK'li olarak suçlaması, ortaya çıkan bu gerçeğin ifadesidir.

İdam cezasının kaldırılmasıyla demokratik siyaset rolünü bundan sonra daha fazla oynayacaktır. Bu kararla açık askeri darbelerin ve katl siyasetinin sonu gelmiştir. Yalnız Türkiye için değil, tüm Ortadoğu açısından devrim niteliğinde olan bu gelişmenin sonuçları ileride daha fazla görülecektir. Böylece Başkan Apo ile ilgili kararın tüm Kürt halkını ve Ortadoğu halklarını ilgilendirdiği kanıtlanmıştır.

Kürt halkının ve demokratik güçlerin verdiği mücadele Kürtçe dil ve yayın yasağının aşılmasıyla sonuçlanmıştır. Eski zihniyetin etkileri görülse de, bu adımlar demokratikleşmeye ivme kazandıracaktır. İnkarcılığın ve şovenizmin Türkiye'deki derinliği düşünüldüğünde, bu gelişmeleri zihniyet değişimi açısından çok önemli görmek gerekir. Ulusal demokratik haklar hala yasal güvencelere kavuşmamış olsa da, inkarcı politikanın yenildiği kesindir. Kürt varlığının bir yönüyle kabul edilmesi Türkiye açısından önemli bir gelişmedir. Bu nedenle Başkan Apo, eksik ve yetersiz de olsa, 2 Ağustos kararlarını Türk ve Kürt halkının birliği yolundaki uyum yasaları olarak tanımlamaktadır.

Türkiye her zaman inkarcılığın bölgedeki öncüsü oldu ve kendi inkarcılığını bölge ülkelerine de dayattı. Kürt inkarcılığının sürmesi ve Kürt'ün olmadığı bir bölge düzeni için her zaman diğer ülkelere destek verdi. Kürt kördüğümünün ucunu her zaman elinde tuttu. Bu açıdan idam cezasının kaldırılması, dil ve yayın yasağının kalkması Kürdistan'ın diğer parçaları ve bölge ülkeleri açısından da önemli gelişmelere yol açacaktır. Bu gerçeği dikkate alan toplantımız, İran ve Suriye'de de kimlik, dil ve kültür haklarının elde edilmesi ve varolan imkanların içeriğinin doldurulması için halkımızı ve aydınları göreve çağırmaktadır.

Türkiye'de idamın kaldırılması, Kürt dili öğrenimi ve Kürtçe yayının olanaklı hale gelmesi yalnız Kürt halkı açısından değil, Türkiye halkı açısından da bir kazanımdır. Bu kazanımların içeriğinin doldurulması ve genişletilmesi, Türkiye'de gericiliği ve demokrasi karşıtlarını geriletecektir. MHP'nin bu yasalara karşı tepkisi, gelecekte kendi tasfiyesini görmesi nedeniyledir. Türk ve Kürt halkının birliğinin gerçekleştiği bir coğrafyada, MHP ve benzeri siyasetlere yer olmayacaktır. MHP, Türkiye'de demokratikleşmenin önünün açıldığını görmekte, Türk ve Kürt halkının sol güçler şahsında özgür birliğinin sağlanmasını kendi sonunun başlangıcı olarak değerlendirmekte, bu gelişmelerin mimarının Başkan Apo olduğunu bildiği için saldırı oklarını O'na yöneltmektedir. MHP bu saldırgan tutumuyla demokratikleşmede adım atmak isteyenlerin cesaretin kırmak isterken, Başkan Apo ve KADEK'e saldırarak şovenizmi ayakta tutmaya çalışmaktadır.

Gericiliğin ve şovenizmin bu karşı hamlesini de tartışan Genel Yönetim Kurulumuz, bunu bir savaş çığırtkanlığı ve tahriki olarak değerlendirmiş; bu provokasyona gelmeyeceği yönündeki kararlılığını bir kez daha ortaya koymuş, barış ve kardeşlik çizgisinin temsilcisi olarak, Türkiye'de savaş ortamının tümden ortadan kalkması için üzerine düşecek görevleri yerine getireceğini dile getirmiş, atılan adımların içeriği doldukça ve demokratikleşme geliştikçe yeni adımlar atma kararına ulaşmıştır. Türkiye'nin demokratikleşmesi açısından tarihi bir dönemece gelindiği tespitine uygun olarak liberal, sosyal demokrat ve tüm sol güçlerin tarihi sorumlulukla hareket etmesi gerektiğini ortaya koymuş, devlet içindeki sorumlu ve sağduyulu güçleri de 2 Ağustos'la başlayan sürecin ilerlemesi konusunda üzerlerine düşeni yapmaya çağırmıştır.

"Medya Savunma Bölgeleri'nin oluşturulmasındaki amaç, bir müdahale sırasında bu bölgelerin hedef olmaktan çıkarılmasıdır. Eğer bugün ya da yarın, bu savunma bölgelerimize bir saldırı olursa, Savunma Kuvvetlerimiz anında karşılık verecek ve kendini sonuna kadar savunacaktır. Medya Savunma Bölgelerimiz, Güney Kürdistan dahil, halkımızın demokrasi alanlarıdır. Kürt demokratikleşmesi de, bölge demokratikleşmesi de gücünü buradan almaktadır."

"Her oy Türkiye'yi çiçek bahçesine çevirecek bir güldür"

Toplantımız 3 Kasım seçimlerinin Türkiye'nin demokratikleşmesine hizmet etmesi için Kürt demokratik ve sol güçlerin ne yapmaları gerektiği üzerinde durmuştur. Bu seçimlerin demokrasi mücadelesinde önemli bir aşamayı ifade ettiği ve seçimlere güçlü biçimde katılma ve sonuç almanın demokratik devrimin ilerlemesinde önemli rol oynayacağı açıktır. Demokratikleşme ve Kürt sorununda zamanında adımlar atmayarak Türkiye'yi ekonomik ve siyasal çıkmaza sokan siyasetçilere güven kalmamıştır. Halk dürüstlüğün, onurun, sömürüye ve baskıya karşı çıkmanın sembolü olan sol ve demokratik güçlerden rollerini oynamalarını beklemekte, kendi tecrübeleriyle Türkiye'nin sorunlarına ancak sol bir iktidarın cevap olacağını görmektedir. Nitekim bunu fark eden oligarşik sistem partileri halkın özlemlerini sol söylemlerle sömürmeye yönelmişlerdir.

Sol ve sosyalist güçlerle demokratik Kürt hareketine bu koşullarda önemli görevler düşmektedir. Bu güçler en başta halkın demokrasi özlemlerini sömürmeme görevi ile sorumludur. Bu açıdan DEHAP çatısı altında seçime giren sol demokratik blok tarihi bir rol üstlenmiş bulunmaktadır. Türkiye meclisi her zaman bir sol demokratik bloktan mahrum kalmış, bu nedenle sorunlar çözülmeyerek çıkmaz sokaklara girilmiş, her türlü çürüme bu sol demokratik boşluktan ortaya çıkmıştır. Şimdi bu boşluğu doldurma ve demokratikleşme konusunda Türkiye'nin makus talihini kırma zamanıdır. Bu açıdan başta Kürt halkı olmak üzere, sorunlarını demokratikleşme ile çözmek isteyen tüm kesimler bu seçimlerde sol demokratik blok şemsiyesi altında güçlerini birleştirmelidir. Tüm Kürt halkı düşünce farklılıklarını bir tarafa bırakarak, bu seçimde sol demokratik bloğun zaferle çıkması için birlikte hareket etmelidir. Bu seçim verilen 30 yıllık mücadelenin önemli bir aşaması olmakta; 30 yıllık mücadeleye karşı sorumluluk, bu seçime en başta oy kazandırma temelinde güçlü katılmayı emretmektedir. Başkan Apo bu nedenle her oyu Türkiye'yi çiçek bahçesine çevirecek bir gül olarak tanımlamıştır.

3 Kasım seçimi ezilen diğer etnik ve dinsel topluluklar için de tarihi bir fırsattır. Özellikle Alevilerin bu seçimi Türkiye'nin demokratikleşmesi için iyi değerlendirmeleri kendileri açısından tarihi önemdedir. Alevilerin de tüm sorunları ancak gerçek bir demokratikleşme içinde çözülebilir. Bugüne kadar demokrasinin gelişmemesi, Kürt sorununun çözümsüz kalmasının sonucudur. Bu açıdan Kürtlerle Alevilerin kaderi birleşmiştir. Aleviler bu gerçeği dikkate alarak oylarını DEHAP çatısı altında seçime giren sol demokratik bloğa yönlendirmeli, şimdiye kadar oy ticareti yaparak kendilerini aldatanları bu seçimde sandıkta cezalandırmalıdır.

Ortadoğu ve Türkiye'nin emekçi halkı olan Kürtlerle Türkiye emekçilerinin ittifakı bu seçimin en önemli kazanımıdır. Bir sol demokratik bloğun meclise etkin biçimde girmesi, demokrasi koşullarında hak arama mücadelesini güçlendirecektir. Emekçiler de ekonomik koşullarını, ancak demokratik bir ülkede düzeltebilirler. Bu nedenle emekçileri ve emekçilerden yana tüm aydınları, sosyalistleri ve sanatçıları sol bloğa oy vermeye çağırıyoruz.

Demokratikleşme gelişmeden Kürtlerin varlığını ve haklarını güvenceye almak zordur

Genel Yönetim Kurulumuzun üzerinde en fazla tartıştığı konulardan biri de Güney Kürdistan, Irak ve tüm bölgede yaşanan siyasal gelişmeler olmuştur. ABD'nin Irak'a müdahalesinin gündemde olduğu bu sürecin en fazla da KADEK ve Kürtler açısından önemli olduğu tartışmasızdır. Böyle bir müdahale söz konusu olduğunda, Kürtlerin hazırlık düzeyi ve doğru politikaları, sonucu olumlu veya olumsuz etkileyecektir. Dolayısıyla ortak bir ulusal politika tespiti ve Kürtlerin birliğini sağlayarak böyle bir müdahalenin karşılanması gerektiği açıktır. Bir partinin ya da bir parçanın kendine endeksleyerek bu süreci karşılaması mümkün değildir. Bu açıdan Kongremiz, Güney Kürdistan'da PÇDK dahil tüm örgütlerin demokratik iradelerinin izlenecek politikalara katılmasını zorunlu görmektedir. Ancak demokrasinin gelişmesi ve demokratik yaklaşım Güney Kürdistan'da birliği sağlayacak ve halkın gücünü ortaya çıkaracak, her türlü tehdit ve tehlike, ortaya çıkarılacak böyle bir birliktelikle defedilebilecektir.

Kongremiz Güney Kürdistan'da ortaya çıkan bu yönlü eğilimleri önemli bulmakla birlikte, kapıya dayanan bir müdahaleyi karşılayacak düzeyde görmemektedir. İlkeli ve güçlü bir politika ve birlik oluşturulmadığı taktirde, zayıf yaklaşımların savaş ortamında Kürt halkının çıkarına olmayan yönlere savrulması tehlikesi vardır. Bir müdahale hala gündemdeyken, bu zayıf yaklaşımları aşmamak tarihi bir gaflet olacaktır.

Ortadoğu gerçeğinde söylem ve programdan daha önemli olan, güce ve yaratıcı bir politika tarzına sahip olmaktır. Bunun da birlikten ve düşünce gücü merkezi haline gelmekten geçtiği açıktır. Kürdistan söz konusu olduğunda, tüm parçaların optimal çıkarını düşünmek ve izlenmesi gereken zorunlu politika olmaktadır. En önemlisi de, Kürtlerin haklarını güvenceye alacak bir demokratikleşme programının olmasıdır. Kürtlerin kendilerinden başlayarak demokratikleşmeyi bölge gerçeği haline getirmeleri böyle bir programın esasını oluşturmaktadır. Kürtler kendi bulundukları parçada demokratikleşmeyi geliştirmeden, bağlı bulundukları ülkeyi ve bölgeyi demokratikleştirmede inisiyatif kazanamazlar. Bu çerçevede bir demokratik yaklaşım ve demokratikleşmeyi geliştirmeden de Kürtlerin varlığını ve ulusal demokratik haklarını güvenceye almak zordur. Güney Kürdistan'da çözüm için gerekli olan bu koşullar hala yerine getirilmemiştir. Hala dengeler üzerinde yürümekten ve geleceğini buna bağlamaktan kurtulunmamıştır. Genel Yönetim Kurulumuz, Güney Kürdistan'daki tüm parti ve örgütlere Kürtler lehine bir çözüm için gereken koşulları yerine getirme çağrısı yapmaktadır.

Devamı sayfa 24'te